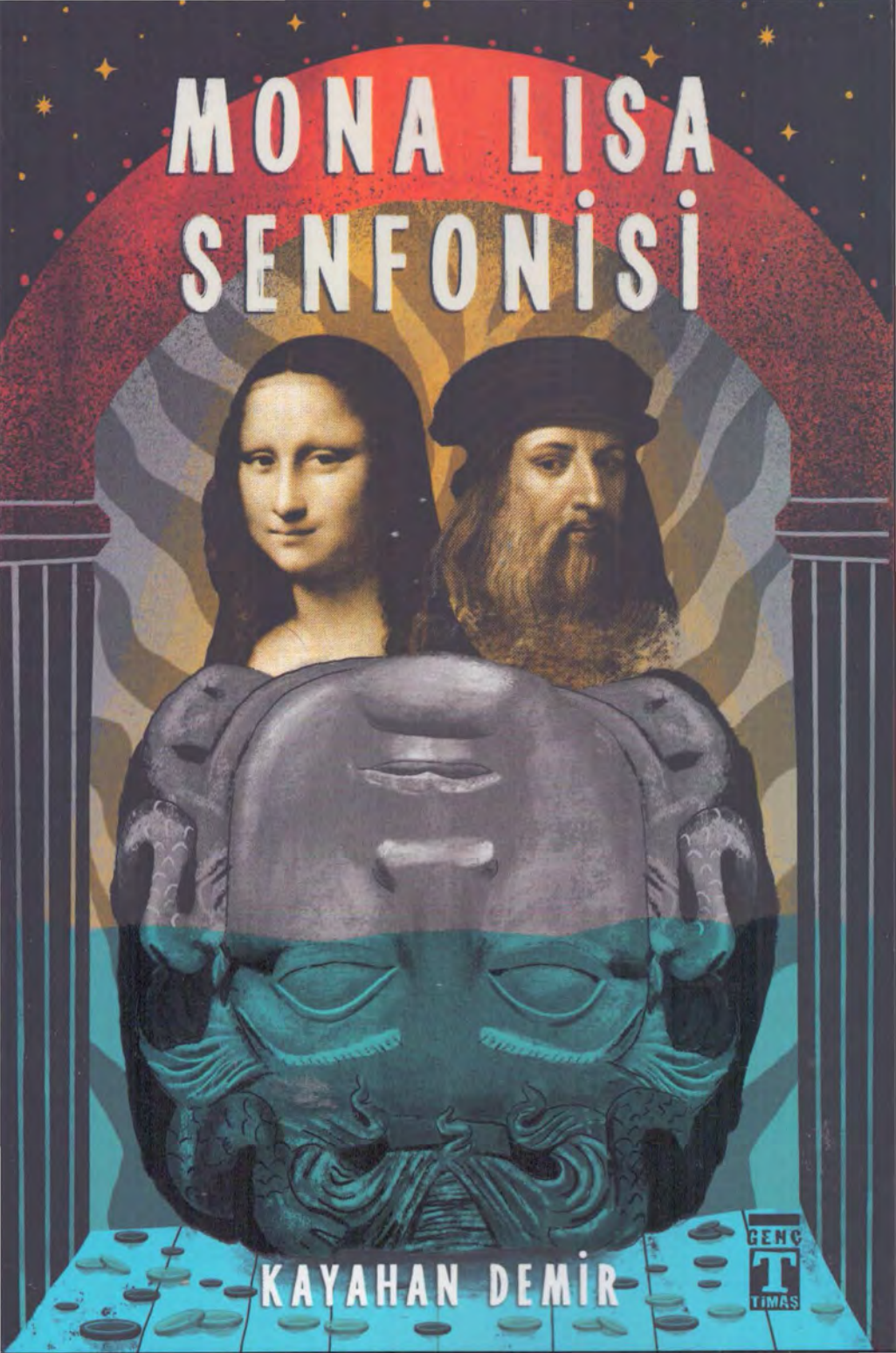
MONA LISA SENFONİSİ

KAYAHAN DEMİR

GENÇ TİMAS

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Polisiye | 9

Yayın Yönetmeni | Merve Okçu
Editör | Mustafa Kent
Kapak Tasarım | Esra Burak
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Ağustos 2023
Raf | 11+ Roman Öykü
Yayın No | 5863

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-4784-0

TİMAŞ YAYINLARI
Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587
E-posta | bilgi@genctimas.com
genctimas.com genc_timas
genctimas

Baskı ve Cilt | Alfabe Basım
Adres | İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sk. No: 1B/-1
Başakşehir / İstanbul
Tel | (0212) 485 21 25 / **Sertifika No** | 46012

© 2023 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

MONA LISA SENFONİSİ

KAYAHAN DEMİR

● genctimas.com ●

KAYAHAN DEMİR

1988 İstanbul doğumlu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi *Matematik* ve çift anadal olarak *Astronomi ve Uzay Bilimleri* bölümlerinden mezun oldu. Bunlarla yetinmeyip tahsil hayatını bir de İstanbul Üniversitesi *Tarih* bölümünde sürdürme kararı aldı.

Yazar, Pera Palas Hotel'in belirlediği tüm zamanların *"Mutlaka Okunması Gereken Yerli Polisiye Yazarları"* listesinde yer aldı. *İstanbul Portresi* kitabı, POYABİR (Türkiye Polisiye Yazarları Birliği) tarafından genç-yetişkin kategorisinde özgün bir yapıt olarak değerlendirildi ve polisiye edebiyatında *Katkı Ödülü*'ne layık görüldü. *Kefensizler Mezarlığı* isimli romanı 2018 yılında *"Kayıp Rıhtım En İyi Yerli Korku Romanı İkincilik Ödülü"*nün sahibi oldu. Yazarın tüm polisiye kitapları, İstanbul Medeniyet Üniversitesinde *"Çocuk Kitaplarında Polisiye Ne İşe Yarar?"* başlıklı bilimsel yüksek lisans makalesine konu oldu ve edebiyat literatürüne girdi.

Dünyanın en güzel şehri olduğuna inandığı İstanbul'da yaşıyor. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi radyosunda polisiye, tarih ve korku edebiyatı üzerine bir program hazırlayıp sunuyor.

Bazı dernek ve kurumlarda "hayal gücü ve yazarlık atölyesi" eğitimleri de veren yazar, POYABİR (Türkiye Polisiye Yazarları Birliği), ESKADER (Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği) ve FABİSAD (Fantazya ve Bilimkurgu Sanatları Derneği) üyesidir.

instagram.com/yazarkayahandemir

facebook.com/yazarkayahandemir

twitter.com/yazarkayahandmr

Yazarın Diğer Kitapları

- Pera Palas'ta Gölge Oyunu
- Hafıza Koleksiyoncusu
- İstanbul Portresi
- Evvel Zaman Koleksiyoncusu
- Pera Palas'ta On Bir Gece

Kitabı kaleme alırken manevi desteklerini hiç esirgemeyen ve sürekli yanımda olan Avustralyalı mimar arkadaşım sevgili Luna Watson'a sonsuz şükranlarımı sunuyorum.

Bendeki yeri hep ayrı olacak.

Yazım aşamasında gerekli araştırmalarımı yapmama müsaade eden tüm değerli Yerebatan Sarnıcı, Süleymaniye Camii ve Selimiye Camii personellerine teşekkürü bir borç bilirim.

Kitabın ilk okumasını yapıp kıymetli düşüncelerini benimle paylaşan veteriner hekim arkadaşım Nisa Büşra Yılmaz'a, tanıtım ve reklam konusunda yardımlarını bir an olsun esirgemeyen yakın geleceğin avukat adayı Havva Rana Erşen'e ve Bilgisayar Öğretmeni Zeynep Uzun'a ayrıca teşekkür etmek isterim. Emekleri çok büyük...

"Huzur ancak gökyüzünde vardır. Biz ise yeryüzündeyiz."
(William Shakespeare)

Giriş

Yerebatan Sarnıcı

Tavandan akan su damlacıklarının çıkardığı kulak tırmalayıcı yankılı sesler, yine kulaklarımı tırmalamaya başlıyor. Bir kez daha bu korku filmi platolarından fırlamış gibi duran gotik atmosfere sahip yerdeyim, sarnıçtayım.

Gerçekleşen akıl almaz olaylardan dolayı iki gündür kapalı olan bu kadim *Batık Saray*, sanki daha da bir ıssız ve kasvetli görünüyor gözüme. Kriminolojik olaylara aşina olmasam bu gece rüyamda göreceklerimi kolaylıkla tahmin edebilirim. Sonsuzluğu anımsatan bu kocaman labirentin içinde kayboluşumu, telaşla sarnıcın bir noktasından diğer noktasına doğru kaçışlarımı, beni bir an olsun yalnız bırakmayan ne idiği belirsiz yaratıklardan yükselen ürkütücü sesleri ve suyun içinden göğe doğru yükselen kocaman elin bir anda hayat bulup beni yakalamaya çalışması... Evet, bu atmosferde bunları tahmin etmek çok da zor olmasa gerek. Ancak şu anda bu mistik hayallerin nefes alamayacağı kadar gerçek olan dünyanın içindeyim ve birazdan şahit olacaklarımı tüm soğukkanlılığımla görüp kabullenmem gerektiğini iyi biliyorum. Her zaman olduğu gibi...

İki adım arkamdan gelen adım sesleri nedense beni rahatlatıyor. Bu gizemli yerde yalnız olmadığımı fısıldıyor kulaklarıma... Evet, belki şu anda arkamı sağlama almış olabilirim. Ancak beni bekleyen sahnelere hazırlıklı olmalıyım. Neredeyse bu göz gözü görmeyen yerde, yüzyıllar öncesinden beri buranın bekçiliğini yapan sütunlardan birinin arkasına gizlenmiş davetsiz bir misafirin her an yeni kurbanı olabilirim! Bu ihtimali sürekli aklımda tutarak, demirden ve kaygan ızgara zemin üzerinde adımlarımı daha bir temkinli atıyorum.

Sarnıcın bir yerlerinden sesler geliyor sanki... Yok yahu, bu benim hüsnükuruntum olmalı. Ortamın gotik ambiyansı bana oyun oynuyor. Hep böyle olmaz mı? Karanlıkta olmayan sesler işitir kulaklarımız ve bilinçaltımız bize kırk yıllık usta tiyatro oyuncularından daha gerçekçi sahneler gösterir. Şu anda da böyle olmalı.

Ama hayır. Az ötede, varmak istediğim tarafta net bir şekilde sesler işitiyorum.

"Sesleri duyuyor musunuz?" diyorum, beni takip eden adama. Bir cevap alamıyorum ama zaten almama da gerek kalmıyor. Seslerin geldiği yöne doğru hızla koşmaya başlıyorum. Koşarken bir iki kez kaygan demir zeminde dengemi kaybediyorum ancak bu beni yıldırmıyor. Arkamdaki adımların da benimle birlikte hızlandığını hissediyorum.

Sonunda hedeflediğim yere varıyorum. Ancak sesin sahibi sanki bir anda sırra kadem basıyor. Ortamda yine derin bir sessizlik asılı...

Adımlarım bu sefer daha ağır ilerliyor, daha bir temkinli... Önce sarnıcın loş ortamının bana görsel bir illüzyon hazırladığını düşünüyorum. Evet, kesinlikle öyle olmalı. Zira varmayı hedeflediğim sanat eserinin yanında biri yatıyor olamaz, değil mi?

Sonra "Neden olmasın ki?" diye soruyor, yorgun zihnim bana. "Daha önce olmuştu, unuttun mu?"

Bu düşünceyi zihnimden çıkarmaya çalışıyorum. "Hayır," diyorum, yarı öfkeyle karışık kısık bir ses tonuyla. "Herkesin bildiği böyle bir yerde iki gün arayla güvenlik zafiyeti olamaz!"

Birkaç adım daha attıktan sonra gördüklerimin illüzyon olmadığını kabullenmek zorunda kalıyorum. Sarnıcın kana benzeyen ve çok da derin olmayan sığ sularında sırtüstü biri yatıyor! Artık görmeye alıştığım bu sahne karşısında boğazım düğümlenmiş hâlde, öylece karşımdaki cesede bakıyorum. O anki çaresizliğim beni çok sinirlendirse de tüm gücümün tükendiğini hissediyorum. Nasıl ki bir deveye kilolarca yük yüklersiniz de bana mısın demez ama pamuk ağırlığında bir poşet koyduğunuzda direnci kırılıp oracığa devrilir kalır, işte ben de tam olarak bu şekildeyim. İki gündür yaşadığım onlarca kiloluk olayları bir şekilde sırtlandım ancak bu son sahne karşısında direncim kırılıyor.

Suya gömülü hâlde duran cesedi hemen tanıyorum ve bu beni daha da yaralıyor. Olduğum yere çöküp kalıyorum. Tam "Olamaz," diyecek oluyorum ancak ensemin sağ alt köşesinde hissettiğim bir darbe, o an için her şeyi unuttu-

ruyor bana. Olduğu gibi Yerebatan Sarnıcı'nın soğuk, sığ sularına gömülüyorum! Tam da cesedin yanına...

Önce, "Bunu kim yaptı?" diyerek refleksle bakmaya çalışıyorum ancak gözlerim darbenin etkisiyle bulanıklaşmaya başlıyor. Sonra yanımdaki cesedin üstüne bırakılmış lale motifli kolye dikkatimi çekiyor. Ama belleğimde gitgide onun da etkisi azalıyor.

Bir kahkaha sesi işitiyorum hemen sonra. Kilolarca ağırlıkta gelen başımı, beni bu hâle getiren kişiye çeviriyorum. Gözlerim bulanıklaştığından mıdır nedir, iki kişi görüyorum. Birinin üstünde tuhaf kıyafetler var. Diğeriyse beni hayal kırıklığına uğratan kişi!

Hepsi o kadar! Gerisi koyu, ıslak ve kasvetli bir karanlık... Artık yolun sonundayım, celladım işini rahatlıkla tamamlayabilir.

Ben kim miyim?

Şifreli Dosyalar ekibinin ketum, somurtkan, simetri hastası, çay tiryakisi, olağanüstü zamanlarda sade filtre kahveden başka bir şey içmeyen dâhi dedektifi, Şifre Bilimci Milas Ulukan! Muhtemelen bu, size bizzat anlatacağım ilk gizemli hikâye olacak.

Belki de son!

1.

İki Gün Önce, Yerebatan Sarnıcı

"Abi, bu kıyafetle geldiğine inanamıyorum! Sana gelen özel davetiyede dinletinin kostümlü olduğu yazıyordu, unuttun mu?"

Vincent van Gogh'un, dedektiflik ofisinden çıktığımızdan beri sürekli başımın etini yemesinden artık sıkıldım! Daha doğrusu bizim Süper Zekâ Engin'in... Üzerinde, Yerebatan Sarnıcı'nda düzenlenecek kostümlü dinletinin temasına uygun bir kostüm var. Dünyaca ünlü Ressam *Vincent van Gogh* olmaya karar vermiş küçük bey! Ergenlik sivilcelerini saymazsak, sarı saçları, renkli gözleriyle gayet uyumlu bir tercih bana göre.

İşte görüyorsunuz ya, ben onun seçimine saygı duyduğum hâlde onun bana saygı duymayışı öfkelendiriyor beni! Ama tam Yerebatan Sarnıcı'nın girişine geldiğimiz için öfkemi yutmak zorunda kalıyorum.

Sarnıcın girişinin hemen yanında bir kazı çalışması olduğunu fark ediyor, bu saatte bu neyin kazısı böyle, diye düşünmeden edemiyorum. Şu güzelim şehri kaza kaza ne hâle getirdik! Neyse, deyip tarihî sarnıcın kapısına yöneliyoruz.

Kapıdaki görevli de şaşırıyor benim hâlime. Baştan aşağıya süzüyor beni... Bana gönderilen iki bileti onaylattıktan

sonra adamın nezaretinde Engin'le birlikte içeri giriyoruz. Sanki Engin'in kıyafetleri çok normalmiş gibi görevlinin sadece bana bakması tuhafıma gidiyor. Hemen sonra, keşke gelmeseydim, diye düşünüyorum.

Geçen hafta dedektiflik bürosuna özel bir davetiye geldi ve bu zarf maalesef ilk Engin'in eline geçti! Sonrasını tahmin edersiniz. Bu konsere kendisini de götürmem için yapmadığı şey kalmadı desem yalan söylemiş olmam herhâlde.

Açıkçası Yerebatan Sarnıcı yetkilileri tarafından bana böyle bir davetiyenin gönderilmesini de hâlâ tuhaf buluyorum. Her ne kadar sanata ve sanatsal etkinliklere ilgim olsa da sonuçta ben bir dedektifim. Burada özel bir davet sonucu bulunmamın dinletiye ne gibi bir katkısı olacak, merak ediyorum doğrusu!

Ah şu Engin! Onun bitmek tükenmek bilmeyen ısrarları olmasa, şu anda Kadıköy Moda'daki evimde dumanı üstünde çayımı içiyor ve -kendi kendime- satrancımı oynuyor olacaktım. Şu sıralar pek iş de gelmiyor büroya, o bakımdan kendi imkanlarımca beyin jimnastiği yapmaya çalışıyorum.

Evet, birçok kalıplaşmış ancak yazılı olmayan kurala uymayan ben, buraya da kendi kıyafetlerimle geldim ve bu, son zamanlarda aldığım en doğru karar!

Sarnıcın girişinde sanki korku tüneline giriyormuşuz hissi uyanıyor bende. Kızıl, gotik bir atmosfer karşılıyor bizi. Engin heyecanla "Abi şu ortama baksana!" diye bağırıyor. "Daha önce neden buraya gelmedik ki?"

"Sen kendi adına konuş Engin Ar," diyorum, muzip bir ifadeyle. "Ben buraya kerelerce geldim. Özellikle de üniversite yıllarında."

"Elli yıl önce yani!" diyor Engin, alaycı bir ses tonuyla. Yine beni sinirlendirmeye başlıyor ama bu sefer onun oyununa gelmeyeceğim.

"Zaten geçen sene istesen de buraya gelemezdin Sayın Engin Ar! Restorasyondaydı, daha yeni açıldı."

O anda, binlerce yıllık taş merdivenleri inerken gözlerimi sarnıçta gezdiriyorum. Eski hâline göre çok değişmiş, suların içine gömülü sanat eserleri hemen dikkatimi çekiyor.

"Milas Bey, hoş geldiniz!"

Aniden ortamın büyüleyici atmosferinden sıyrılıp karşımdaki takım elbiseli adama bakıyorum. Bana otuz iki dişini göstererek gülümsüyor. Daha önce hiç görmediğime eminim.

"Siz beni tanımazsınız," diyor zihnimi okumuş gibi. "Ama ben sizin hayranınızım!"

Tuhaf şey doğrusu, bildiğim kadarıyla ben bir oyuncu değilim. Ya da müzisyen veya bir yazar... Hayran olunacak ne yapmışım ki? Çözdüğüm bir iki cinayet olayının hayranlık uyandıracağını pek sanmam. Yani, en azından ben sürekli cinayet olaylarıyla meşgul olan bir dedektife hayran olmazdım, ona sadece saygı duyardım.

"Kendinize haksızlık ediyorsunuz Milas Bey," diyor adam, yanaklarını daha da gererek. "Siz tanınmayacak bir insan mısınız? Ülkemizin en başarılı dedektifini bırakın da tanıyalım artık!"

Bu adam aklımı mı okuyor ne? Ya da ben yüz mimiklerimle birçok düşüncemi belli ediyor olmalıyım. Sanırım eve gidince ayna karşısında birkaç prova yapmam gerekecek.

Adamın benimkinden daha sıcak olan elini istemeden de olsa sıkıyorum. Mart ayında olmamıza rağmen havalar hâlâ soğuk... Ya da benim kan eksikliğinden dolayı bir türlü ısınmayan ellerim suçu havalara atmamı istiyor olabilir, bilemiyorum.

Güvenlik müdürü olduğunu söyleyen karşımdaki adamın adı Alihan'mış. Burada güvenlikten ve güvenlik görevlilerinden sorumlu kişi... Anlaşılan konukları karşılamak da ona düştü. Sonra biraz ayaküstü de olsa sohbet ediyoruz. İçeri buyur ediyor bizi... Konserin başlamasına henüz yirmi dakika var. Engin sarnıcı dolaşmayı teklif ediyor. Mecburen kabul ediyorum. Restorasyon sırasında getirilen yeni sanat eserlerini ben de merak ediyorum doğrusu.

Öncelikle metalden yapıldığını tahmin ettiğim iki heykel karşılıyor bizi. Doğrusu ilkine pek de anlam veremiyorum ama ikincisini, vücudunun belirli parçalarını kaybetmiş bir robota benzetiyorum. Arkasındaki sığ suyun üstünden yükselen kızıl sütunlar daha bir ilgi çekici hâle getiriyor heykeli. Zaten suyun içinden yükselen bu mermer sütunlardan dolayı *Yerebatan Sarayı* olarak da anılıyor bu gizemli yer. Yerin derinliklerine çekilmiş bir saray... Bir an görkemli Topkapı ve Dolmabahçe Saraylarının da yerin altına çekildiğini düşlüyorum! İlginç bir hayal gücü, değil mi?

Sarnıcın girişinde de "*Tarihî yarımadanın sütunlu mirası*" yazıyordu. İstanbul'un su ihtiyacını karşılamak için ta 526-527 senelerinde Bizans ve Antik Yunan mimarisiyle yaptırılmış, Ayasofya'nın tam güneybatısında bulunan kapalı bir su sarnıcı... Tabii şu andaki amacı çok daha farklı... Artık şehrin su ihtiyacından ziyade sanat ve turizm ihtiyacını karşılıyor. Her yıl yüz binlerce yerli ve yabancı turistin ilgi odağı olmuş durumda. Ki bu esrarengiz atmosferiyle bunu fazlasıyla hak ediyor.

Genç asistanım *Vincent van Gogh*... Pardon, pardon... Engin Ar'la birlikte tarihî sarnıçtaki gezimizi sürdürüyoruz. Bu sefer ayaklı denizanaları karşılıyor bizi... Sanki suyun üstüne kadar sıçramışlar gibi bir hâlleri var. Yaydıkları turkuaz renkli ışıkları sarnıca ayrı bir gizem katmış.

Birkaç adım daha atınca tıpkı fil ayaklarına benzeyen görkemli sütunlar karşılıyor bizi. Dört ayağın bir araya geldiği yerde sadece filin başıyla kuyruğu eksik. Yüzyıllar önce bu sütunları, bir de o dönemin şartlarıyla buraya getirmek, gerçekten takdire şayan bir durum.

Bir an kızıl renkteki tavanlara bakıyorum. Domatesli cips gibi tırtıklı bir görünüme sahip tavanlara bu rengi veren ışık illüzyonu olmalı. Zira tavanın kendi renginin bu kadar koyu olacağını zannetmiyorum.

Bu esnada Engin'in seri adımlarına uyum sağlayacağım derken neredeyse kayıp düşüyordum! Zemin, demirden mangal tarzı kaygan bir yüzeye sahip. Yürürken altınızdan akan

suları görebiliyorsunuz. Belki de zemini, suyun üstünde yürüme hissini vermek için bu şekilde tasarlamışlardı.

"Abi şu paralara baksana!" diyor Engin yüksek sesle. Sesi, sarnıcın kadim duvarlarında yankılanıyor. Daha sessiz olması yönünde parmağımla işaret yapıyorum, beni umursadığı yok. Gerçekten de suların içinde parlayan bozuk paralar dikkatimi çekiyor. Çocukluk ve öğrencilik yıllarımda da şahit olduğum sarnıca bozuk para atma geleneği değişmemiş belli ki. İnsanlar, bu esrarengiz ambiyansa sahip yerin bazı dilekleri gerçekleştirebileceğine inanıyor olmalı... Bunlardan biri de bizim Engin! Benden bozuk para dileniyor şimdi de... Önce oralı olmuyorum ancak sonra daha fazla başımı ağrıtmaması için cebimden çıkardığım bir lirayı üzülerek de olsa veriyorum. Kısa bir gözlerini kapatma ve sessiz kalma seansından sonra parayı suyun derinliklerine doğru fırlatıyor. Ne dilediğini soruyorum, tabii yanıt vermiyor. Söylerse gerçekleşmezmiş! Sanki ben onun ne dilediğini bilmiyorum. Neyse...

Sonrasında yürümeye devam ediyoruz. İlginç bir sanat eseri daha çıkıyor karşımıza. Suratının bir bölümü suya gömülmüş bir insan sureti, ileriye doğru bakıyor. Ancak arkasında onu dizginleyen ve çember şeklinde, içinde boşlukları olan bir bölüm var. Merak edip sanat eserinin açıklamasına bakıyorum. Bir yazı dikkatimi çekiyor:

"*Tıpkı kirpi gibi geri geri gidiyor, ileri bakıyorum.*"

Aslı İrhan'a ait bu eserin yapılış amacı ilgimi çekiyor. Geleceğimizin ancak geçmişimizde, yani bizi biz yapan köklerimizde saklı olduğunu söylüyor. Gerçekten de geçmişini

bilmeyen toplumların geleceğini şekillendirmesi zaman alıyor. Aslında gelecek, geçmişin üstüne inşa ettiklerimizden fazlası değil. Şayet biz geçmişi yok sayarsak geleceğimizi inşa edeceğimiz bir temel bulamayacağız ya da zor bela bulsak da o çürük bir temel olacak. Bence çürük bir temelin üstüne inşa edilen gelecek, gelmese daha iyi!

Bu düşündürücü eserin çaprazında bir bölümü kırık bir zincirle karşılaşıyoruz. *Bağlantı* isimli bu eseri de geçtikten sonra sarnıcın en ucunda bulunan ve bana göre en ilgi çekici yapısına geliyor sıra... Yapı diyorum, zira bu restorasyondan sonra eklenen bir sanat eseri değil. Sütun kaidesi olarak da kullanılan iki Medusa başı... Biri yan yatmış vaziyette, en uçtakiyse tamamen ters durumda. Yan yatan Medusa başının altta kalan gözü, yaklaşık yirmi santimlik suyun derinliklerinden göz kırpıyor. Diğeri ise iki gözünü de suyun derinliklerine kaptırmış. İnsanları tersten süzüyor. İlginç şey doğrusu, iki Medusa başının yüz ifadeleri birbirinden farklı.

"Abi ya," diyerek araya giriyor Engin. "Bu ters duran Medusa'nın kan beynine sıçramıyor mu? Ben iki dakika böyle dursam muhtemelen beyin kanamasından ölürüm!"

Bu tatsız espriyi duymamak için birçok şeyimi feda edebilirdim. Ama maalesef artık olan oldu!

"Enginciğim, Medusa'yla arama girmezsen sevinirim!" diyorum genç asistanıma ve onu kenara doğru iteliyorum. Ama bana mısın demiyor. Bu sefer yan bakan Medusa'nın önünde öylece heykel gibi kalıyor bir süre. Önce umursamıyorum

ancak ilerlemek için hareket edeceğim sırada artık daha fazla dayanamıyorum ve ne yapmaya çalıştığını soruyorum.

"Abi, sakın Medusa'nın gözlerine bakma!" diyor, vücudu kaskatı olmuş bir vaziyette. "Adamı taş yapar, taş!"

Medusa'nın mitolojik hikayesinden de bu tatsız espriyi çıkarması büyük başarı! Ona cevap bile vermeden tekrardan çıkışa doğru ilerlememi sürdürüyorum. Konser başlamak üzere, yavaş yavaş yerimize geçsek iyi olacak. Yol üstünde ters başlı Medusa'nın hemen karşısında gölgesi oldukça korkunç görünen metalik bir heykel çıkıyor karşıma. İlginç bir şekilde gölgesi kendisinden daha ihtişamlı ve ürkütücü görünüyor. Işık açılarını çok iyi ayarlamış olmalılar, gerçekten büyüleyici!

Biraz daha ilerliyorum ki belki de burada gördüğüm en dikkat çekici sanat eseriyle müşerref oluyorum. Beyaz renkte kocaman bir el, suyun içinden çıkıp göğe doğru uzanmaya çalışıyor! Evet, muhtemelen bir insan boyundan çok daha büyük ve çok gerçekçi bir şekilde tasarlanmış el, tüm dikkatleri üzerine çekmeyi başarıyor. Sarnıcın kızıl sularının üstünde o kadar etkileyici duruyor ki bir an hareket etmeye başlasa nasıl olurdu diye düşünmeye başlıyorum.

Tam bu esnada sarnıcın duvarlarında yankılanan bir ses işitiyorum. Birazdan konserin başlayacağını hatırlatıyor. Şayet bu anons olmasaydı saatlerce dev boyutlardaki ele bakabilirdim.

Adımlarımı hızlandırıp ilerlememi sürdürdüğüm esnada biraz geride kalan Engin'in de bana yetiştiğini fark ediyorum.

Hızla *Gözyaşı Sütunu*'nun önünden geçiyoruz. Üstünde çok sayıda gözyaşının bulunduğu adına yakışır güzellikte, ilginç bir sütun...

Hemen sonra *Cam Yapraklar'ı* ve başlarını ellerinin arasına alıp yukarı doğru bakan, sırtları birbirine dönük dört *Anksiyöz Bilgesi*'ni görüyoruz. Sanki acıyla çığlık atıyor gibiler. O an ürperdiğimi hissediyorum.

Âdeta *Frankenstein*'a benzeyen başka bir ürkütücü kadın heykeliyle birlikte nihayet keşif gezimizi tamamlayıp dinletinin olacağı alana giriş yapıyoruz.

Burada inanılmaz akustik bir ortam var. Ancak bir şey dikkatimi çekiyor. İlginç bir şekilde ortam sakin... Normalde tıklım tıkış olması gereken böyle bir sanatsal etkinlikte bu kadar az kişinin olması düşündürücü. Belki daha sonradan sayı artar diye düşünmeden edemiyorum.

Engin'le arka sıralarda olan yerimize oturuyoruz. Mesleğim gereği çok da fark ettirmeden ortamdaki insanları incelemeye başlıyorum. Biz dedektifler için bulunduğumuz her bir mekân doğal bir laboratuvar ortamı...

Ön sırada üç kişi dikkatimi çekiyor. Üç kadın... En ön sol tarafta *İnci Küpeli Kız* kostümlü biri var. Ortada *Frida Kahlo*, hemen sağında ise Leonardo da Vinci'nin meşhur tablosunun kahramanı *Mona Lisa*... Kostümleri oldukça gerçekçi duruyor. Özellikle sarnıcın bu baş döndürücü ortamında sanki efsane resim tablolarının içine girmiş gibi hissediyorum.

Ön sıranın hemen arkasında *Amerikan Gotiği* tablosunun iki çifti bulunuyor. Uzunca kafalı, yuvarlak gözlüklü, elinde

tırpan bulunan bir adam ve yanında tablodakine neredeyse tıpatıp benzeyen somurtkan bir kadın...

Üçüncü sırada, bizim hemen önümüzde sakallı biri var. Net olarak kim olabileceği konusunda ciddi şüphelerim var. Ama *Leonardo da Vinci* olabileceğini düşünüyorum.

Gözlerimi sağa sola çevirdiğimde sahnenin biraz ilerisinde, sütunların olduğu yerde, sakallı birini daha görüyorum sanki. Gerçekten de orada birisi var mı?

Tam bu esnada "Kostümünüz pek de konsepte uygun sayılmaz!" sözünü işitiyorum sağ kulağımın dibinde... Hemen arkamızda *Salvador Dali* kostümlü biri sırıtarak bana bakıyor. Gafil avlandığımı düşünerek kendi kendime hayıflanıyorum. Bu adam da nereden çıktı böyle! Oysaki ben en arkada oturduğumuzu düşünüyordum.

"Kostüm mü?" diyerek birden bana bakıyor Engin. Sonra gayriihtiyari olarak gülmeye başlıyor. Bana göre *Vincent van Gogh* kostümüyle gülünç görünen kişi o! Hatta benim dışımda herkes!

Gülme krizi biraz durulunca açıklama yapma gereği duyuyor Engin.

"Milas abinin her zamanki kıyafeti bu... Ama güzel bir espriydi."

"Espri mi?" diye soruyor, arkamdaki *Salvador Dali*. O anda anten görünümündeki yukarı doğru kalkık ince bıyıkları oldukça komik görünüyor. "Ben gerçekten de kostüm sanmıştım. *Sherlock Holmes* kostümü..."

Engin'in sinir bozucu kıkırdaması kahkahaya dönüşüyor. Bugün insanlar elbiselerime neden bu kadar takti, anlayamıyorum. Her zamanki kıyafetlerim var üstümde. Koyu lacivert balıkçı yaka kazağım, siyah tüvit ceketim, kahverengi mokasen ayakkabılarım ve gri İtalyan tarzı şapkamla ben her zamanki Milas Ulukan'ım işte! Üniversite yıllarından beri böyle giyiniyorum, ne var bunda?

O anda sahne bir anda kararıyor ve orkestradan daha önce duymadığım türde ilginç bir müzik yankılanıyor, kadim sarnıcın yorgun duvarlarında. Bu konser için neden Yerebatan Sarnıcı'nın seçildiğini ise o anda idrak ediyorum. Gerçekten burada sesler daha bir farklı çıkıyor. Müzik dinletilerinin yapıldığı yerlerin akustiği çok önemli. Bu manada Yerebatan Sarnıcı doğru bir tercih olmuş.

Büyülenmiş gibi müziği dinleyen Engin, bir ara kulağıma "Da Vinci'nin *Ölüm Melodisi* çalıyor," diyor, bu sefer sessiz olmayı başararak. "Girişteki panoda yazıyordu. *Ölüm Melodisi*, Leonardo da Vinci'nin *Son Akşam Yemeği* tablosuna sakladığı bir müzikmiş! Tablodaki havarilerin ellerini ve ortak masadaki ekmekleri aslında nota olarak tasarlamış ama düz bakıldığında o notalar yine bir anlam ifade etmiyormuş. Çünkü Da Vinci, notaları ayna karşısında tersten okunacak şekilde tasarlamış. Müthiş bir düşünce ama, değil mi?"

Evet, ben de şimdi hatırlıyorum. Sarnıcın girişinde görkemli bir pano vardı, müziğin hikayesi orada anlatılıyordu. Panoda ayrıca "*Derinden Gelen Sesler: Da Vinci'den Mimar Sinan'a*" başlığı dikkat çekiyordu. Daha evvel Da Vinci'nin

müzikal eserlerinin de olduğunu işitmiştim. Ama açıkçası *Ölüm Melodisi* isminde saklı bir eserinin olduğunu bilmiyordum. Eserin ismi çok tuhafıma gitti.

Kendimi müziğin etkisine kaptırdığım esnada ikinci sıradaki *Amerikan Gotiği* çiftlerinden erkek olanının kalktığını ve sarnıcın derinliklerine doğru ilerlediğini fark ediyorum. Dinletinin en can alıcı noktasında kalkıp gitmek de ne oluyor şimdi? Kısa sürede beni tekrardan içine alan müziğin tesiriyle bu durumun çok da üstünde durmamaya çalışıyorum. Eğer can sıkıcı olayları ciddiye almazsanız etkisi en fazla doksan saniye sürüyor, tecrübeyle sabit... Gerçi müziğin de insan ruhuna tarifi yapılamayacak düzeyde etkileri var. Bunu bir kez daha anlıyorum. "*Müzik ruhun gıdasıdır*." meselesi de değil bu... İnsanın aslında bildiği ama bir türlü hatırlayamadığı kadim geçmişiyle ilişkili bir şey olsa gerek. Sanki uykuda olduğu gibi müzik dinletisi esnasında da insanın bedeni inzivaya çekiliyor ve ortamda cismin yerini ruhlar alıyor. Kolaylıkla hissedilebilen ancak analitik zekâyla açıklanamayan tuhaf bir durum...

İlginç bir şekilde Da Vinci'nin *Ölüm Melodisi* sürekli tekrarlanarak çalınıyor. Tıpkı bozuk bir plak gibi... Ama ona göre dinleme zevki çok daha yüksek... Aynı notalar yaklaşık dakikada bir tekrarlanıyor ama her seferinde ruhta bıraktığı etkileri farklı oluyor.

Gözlerimi kapatmış, kendimi müziğin tarifsiz etkisine öylece bırakmıştım ki aniden sesin kesildiğini fark ediyorum. Gözlerimi açtığımda sarnıcın da zifirî karanlığa büründüğünü

anlıyorum. Ne yani, şimdi burada da mı elektrikler kesildi? Hem de dinletinin tam da ortasında... Hemen sonra, sarnıcın yanındaki kazı çalışması geliyor aklıma. Muhtemelen teknik bir aksaklıktan dolayı elektrikler kesilmiş olmalı. Ne zaman bir yerde kazı çalışması olsa yakın çevrelerdeki yerlerin elektriği bir süreliğine kesiliyor.

Kısa bir sessizliğin ardından sahnedeki orkestradan tekrardan sesler yükselmeye başlıyor. Mikrofon ve hoparlör olmadan direkt çıplak ses geliyor bu sefer kulaklarımıza. Sarnıcın akustiği çok iyi olduğundan az önceki ses sistemini aratmıyor. Ancak ortamdaki kasvetli karanlık hâli devam ediyor. Misafirlerin sessizce birbirlerine bir şeyler dediklerini duyabiliyorum.

Sonrasında ilginç bir şekilde yaprak dökümü başlıyor. Önce en önden biri kalkıyor ayağa ve sarnıcın koyu dehlizlerine doğru ilerlemeye başlıyor. Ardından ön sıradaki diğer iki kişi ayaklanıyor. Birkaç dakika sonra birinin geldiğini fark ediyorum. Bu *Amerikan Gotiği*'ndeki uzun kafalı adam... Kafasının şekli o kadar bariz ki karanlıkta bile kendini ele veriyor. Ardından önümdeki sakallı adam da kalkıyor ve o da bir iki saniye içinde karanlıkta kayıplara karışıyor. Tuhaf şey, hemen arkamdaki *Salvador Dali*'nin bile ayaklandığını fark ediyorum. Yahu bunlara ne oluyor böyle! Elektrikler varken bile uzun kafalı adam haricinde kimse ayaklanmamıştı, şimdi bu zifirî karanlıkta sarnıç daha bir tatlı geldi sanırım.

Umursamayayım diyorum, kendimi tekrardan müziğin ahengine bırakayım diyorum, etkisi en fazla doksan saniye

sürer diyorum, ama yok! Bir türlü olmuyor. Şimdi de *Amerikan Gotiği*'ndeki kadın ayaklanıyor! Yanındaki adamla homur homur bir şeyler konuştuktan sonra ona da bir şeyler oldu ve o da karanlığın gizemli kollarına bıraktı kendini.

Tamam, artık kendimi müziğe verebilirim. Bu arada müzik de az önceye göre biraz hızlandı mı ne?

Bu küçük detayı da önemsemiyorum. Tam gözlerimi kapatacakken bir ses işitiyorum. Yaprak dökümünün mahsulleri tekrardan kürkçü dükkanına dönmeye başlıyor. En öndeki sıranın iki misafiri gelip oturuyor önce. Ardından *Salvador Dali* arkamdaki yerini alıyor. Biraz sonra önümde oturan sakallı adamın da geldiğini fark ediyorum.

Tam "Allah Allah, sanki bir iki eksiğimiz var," diyecek oluyorum ki o esnada elektrikler geliyor. Elektriğin gelmesiyle tarihî sarnıç kendi kızıl rengine bürünüyor. Sahnede çalan *Ölüm Melodisi* daha bir gür duyulmaya başlıyor şimdi.

Karanlığın ürkütücü ama dinlendirici ambiyansına uyum sağlayan gözlerimi kapatıp açıyorum bir süre. Bakış açım yerine gelir gelmez hızla gözlerimle yoklama almaya başlıyorum. Evet, ortamda iki kişi eksiğimiz var şu an.

Tam da bunu fark ettiğim esnada Yerebatan Sarnıcı'nın derinliklerinden canhıraş bir çığlık yükseliyor ve evet, sonunda Leonardo da Vinci'nin *Ölüm Melodisi* bu korkunç sesle birlikte son buluyor!

2.

Uzun uzun karşımdaki kriminal manzaraya bakıyorum. Yerebatan Sarnıcı'nın Medusa başlarının olduğu taraftayız. Yaklaşık bir saat önce turistik amaçla geldiğimiz bu noktada şimdi farklı bir sebepten dolayı duruyoruz.

Evet, yalnız da değilim. Dinletideki herkes çığlığın geldiği bu noktaya âdeta hücum etti. Manzarayı görseniz sesin dozuna hak verebilirsiniz.

Yatakta yatar gibi yan yatmış Medusa başının gözlerinin önünde cansız bir beden duruyor. Evet, evet... Hemen gözlerinin önünde! Bu cansız beden, *Mona Lisa*'ya ait. Hani şu dinletide en ön sırada oturan *Mona Lisa* kostümlü kadına... Sanki mitolojideki efsane gerçek olmuş ve Medusa'nın şu anda bakmakta olduğu kadın taş kesilmişti! Yaklaşık yirmi santimlik su seviyesi arada bir kadının bedenini hareket ettiriyor. O da olmasa en az Medusa başı kadar hareketsiz olacağı aşikâr.

Cesede doğru biraz yaklaşıyorum. Muhtemelen boğularak öldürülmüş. Boğazındaki morluklar hemen kendini gösteriyor. Cesedin ve Medusa başının etrafında ilginç bir şekilde vişne çürüğü renginde gül yaprakları görüyorum. Sırtüstü vaziyette yatan ve yakından bakınca kızıl saçlı olduğunu

fark ettiğim kadının iki gözüne de sarnıcın suyuna atılan bozuk paralardan konulmuş. Ama burada paralardan ziyade üstlerine bırakılmış iki kâğıt parçası dikkat çekiyor. Bozuk paraların üzerindeki küçük kağıtlara iki tane nota çizilmiş. Sağ göz üzerinde "mi" notası var, sol gözünde ise "si"... Gerçi bu notalar pek bizim bildiğimiz müzik notalarına da benzemiyor. Yani evet, müzik derslerinden de aşina olduğumuz alt alta çizilmiş o meşhur çizgiler var. Ama "mi" notasının olması gerektiği yerde bir Arap harfi var. "Mim" Evet, "mim" harfine çok benziyor. "Si" notasının olması gerektiği yere de "sin" harfi yerleştirilmiş. Belli ki katil bizimle oyun oynamayı seviyor. İşin içinde şifre de varsa bu oyuna keyifle iştirak edebilirim.

Leonardo da Vinci'ye ait, şu anda dünyanın en popüler tablosu konumundaki *Mona Lisa* karakterini, giydiği kıyafetlerle neredeyse birebir yansıtan kadının ellerine bakıyorum. Tıpkı tabloda olduğu gibi üst üste getirilmiş. Ama son anda bir şey daha fark ediyorum. Sağ bileğini tutan sol elin içinde bir kâğıt parçası mı var? Bunu anlayabilmek için tek bir seçenek kalıyor. Cebimden çıkardığım mavi, siyah ve beyaz tonlardaki keten mendilimle kâğıdı alıyorum. Bunu o kadar nazik bir şekilde yapıyorum ki dışarıdan gören biri o anda *Mona Lisa*'yı uyandırmak istemediğimi düşünebilir.

Cesede korku dolu gözlerle bakan "dinleti ahalisi" bu hareketimi yadırgıyor. Elektriklerin gelmesiyle birlikte cesedi ilk fark eden ve çığlığı basan *Amerikan Gotiği*'nin hanımefendisi de şoku çoktan atlatmış gibi görünüyor. Gözleri pürdikkat benim üzerimde... Öyle ki eşi olduğuna kanaat getirdiğim

Amerikan Gotiği'nin beyefendisi sonunda kendini tutamayıp "Ne yapıyorsunuz siz?" diyor sitemle. "Bu polislerin işi! Üstünüzde *Sherlock Holmes* kıyafetleri var diye kendinizi dedektif sandınız sanırım!"

Bir taraftan elimle temas etmemek için mücadele verdiğim kâğıda bakmaya çalışırken bir taraftan da adamın bu saygısız tavrına karşı cevap vermek istiyorum. Ancak buna gerek kalmıyor. O anda sarnıcın güvenliğinden sorumlu Alihan Bey araya giriyor.

"Öyle zaten! Sanırım siz Dedektif ve Şifre Bilimci Milas Ulukan'ı daha önce hiç görmediniz!"

"Dedektif mi?" diyor *Amerikan Gotiği*'nin beyefendisi. Onun cümlesini bir başkası takip ediyor. "Şifre Bilimci mi?" Sesin geldiği yöne bakıyorum. *İnci Küpeli Kız* telaşla bakıyor bana... *Amerikan Gotiği*'nin hanımefendisi, eşinin kulağına "Dedektif Milas bu muymuş?" diye soruyor endişeyle. Hemen sonra *Da Vinci* araya giriyor ve "Burada dedektifin ne işi var yahu!" diyor, *Salvador Dali*'ye bakarak. *Salvador Dali*, anten şeklindeki bıyık uçlarından biri düşmüş hâlde beni süzüyor bir süre. "Demek Dedektif Milas sizsiniz? İsminizi çok duydum ama doğruyu söylemek gerekirse sizi ilk defa görüyorum. Sizi bu hâlde görünce *Sherlock Holmes* kostümleri giydiniz sandım! Sahi ya sizin memleket neresiydi?"

Artık sinirlenmeye başlıyorum. Problem, insanların beni tanıyıp tanımamalarında değil. Hatta tanımamaları mesleğim gereği işime bile gelir. Ama bugün neden bu kadar giydiklerime odaklandılar, anlayamıyorum. Bir de hepsinin yüzünde bariz bir şekilde fark edilen tedirginlik hissi var. "Dedektif"

kelimesini duymaları yetiyor. Hatta *Salvador Dali*, ne alakaysa, o telaşla memleketimi bile sordu!

Konuşmayan tek kişiye bakışlarımı çeviriyorum. *Frida Kahlo*'ya... Kadının telaşla iki kaşının arasındaki yapay takma kaşı çoktan düşmüş. Frida Kahlo'ya göre daha olgun biri olduğu anlaşılıyor. O da sessiz bir hâlde beni süzmekle meşgul. Bir şey demese de bakışları birçok şeyi anlatmaya yetiyor. Dedektif olmam onu da işkillendirmiş. Belli ki buradaki herkesin gizlediği bazı sırları var ve ben sanırım bundan sonraki süreçte ne yapmam gerektiğini iyi biliyorum.

Araya bir anda Engin giriyor.

"Bu arada baylar bayanlar! Belki merak edersiniz diye söylüyorum. Ben Dedektif Milas'ın asistanı Engin... Süper Zekâ Engin!"

Kimsenin turuncu *Vincent van Gogh* sakalları düşmüş ve artık sivilceleri bariz bir şekilde görünen Engin'i umursadığı yok. Herkesin kaçamak bakışları benim üzerimde...

Ben de bir süreliğine bu gizemli karakterlerin gözlerinden kaçırıyorum gözlerimi ve elimdeki kâğıtta yazan yazıyı sessizce okuyorum.

"*İstanbul'un üçüncü tepesinde, gizemli bir baykuşun baktığı yerde!*"

Sanırım artık bizim Şifreli Dosyalar ekibine haber vermenin zamanı geldi. Burada tanıdığım insanları bir de kostümsüz görelim bakalım!

3.

Yerebatan Sarnıcı'ndaki işlerimizi tamamladıktan sonra bizim Şifreli Dosyalar ekibiyle birlikte emniyete geçiyoruz. Saat gece yarısını buldu. Hâliyle Engin'i evine gönderdim, aksi hâlde annesi Nesrin teyze benden hesap sorar!

Elif'e telefonla durumu haber verdikten sonra sağ olsun sarnıca hemen bir ekip gönderdi. Önce olay yeri inceleme ekibi geldi. Beyaz özel kıyafetleriyle her cinayet olayında yaptıkları rutin işleri yaptılar. Sonrasında bizim ekipten Başkomiser Atıf, Elif, Mehmet Ali ve Tekin geldi cinayet mahalline... Onlar da detaylı olarak incelemelerini yapıp notlarını aldılar.

Şifreli Dosyalar ekibi geldikten sonra olay mahallinde bir şeyi daha fark ettik. Daha doğrusu olay yeri inceleme ekibinden Fatih, benim dikkat etmediğim küçük bir detayı fark etti. Cesedin hemen yanında bulunduğu, yan yatmış Medusa heykelinin gözlerinde iki harf dikkat çekiyordu. Sol gözüne "L", sağ gözüne de "S" harfi kazınmıştı. Şüphesiz bu büyük bir suç! Ancak korkunç cinayet olayını da düşününce keşke işlenen tek suç bu olsaydı diye düşünmeden edemiyorum.

"Maktulün adı Roselin Roux... Otuz yaşında..."

Mehmet Ali'nin sesi beni tekrardan hayata döndürüyor. Aklım hâlâ cinayet mahallinde gördüklerimde...

"Yabancı mıymış?" diye soruyor Başkomiser Atıf.

"Evet, Fransız'mış Başkomiserim," diyor Mehmet Ali saygıyla. "Türkiye'de de şubesi bulunan uluslararası bir derneğin başkan yardımcısıymış."

Mehmet Ali cinayet olayından sonra geçen üç dört saat içinde epey bilgi toplamış belli ki... Hoş, zaten kimlikler kişileri kolaylıkla ele vermeye yetiyor. Ayrıca emniyete gelir gelmez Elif'le Mehmet Ali sarnıçtaki misafirleri sorguya çekti. Ya da daha kibar bir dille *dinleti ahalisi* bizimkilere ifade verdi. İmzaları ve parmak izleri alındıktan sonra onlara gidebilecekleri söylendi. Sonuçta henüz onları elimizde tutacak net bir kanıtımız yok... Tabii bir süre yurt dışına çıkmaları yasak...

"Bu kötü oldu işte!" diyor Tekin, sinirli bir şekilde. "Şimdi başımıza Fransızları da musallat edecekler! Baksanıza, belli ki kadın önemli de biri..."

Tekin bu varsayımıyla normalde olduğundan çok daha haklı. Gerçekten de eğer cinayete kurban giden kişi yabancıysa daha sonra işin içine başka şeyler de dâhil oluyor.

"Yapacak bir şey yok," diyor Başkomiser Atıf, babacan bir ifadeyle. "Kadını biz öldürmedik ya! Hem belki katil de yabancıdır."

O anda zihnimin içinde dönüp duran soruyu soruyorum.

"Dinletiye gelen kişilerden yabancı uyruklu biri var mıydı acaba?"

"Yok," diyor Elif, hiç düşünmeden. "Olay yerinden ayrılıp hep birlikte buraya geldiğimizde ilk yaptığımız şey kimlik

kontrolüydü. Hepsi bizden görünüyor, yani en azından isimleri o şekilde..."

Üstünde "*Dozunda korku temel ihtiyaçtır*." yazan defterimi çıkarıp "İsimleri öğrenebilir miyim?" diye soruyorum Elif'e. Açıkçası ben olay mahalline bırakılmış ipuçlarını düşünmekten dinletiye gelen bu gizemli misafirler hakkında yeteri kadar bilgi alma şansım olmadı. Elif de not aldığı defterini çıkarıyor. Tam söyleyecekken sözünü kesiyorum.

"İsimleri dış görünüşlerine göre söyler misin? Mesela *Frida Kahlo* kostümlü kadının ismi..."

Elif tebessüm ediyor. "Biliyor musun, ben de isimleri o şekilde not etmişim."

Aklın yolu bir, diye düşünüyorum. Eminim oradaki herkesin gerçek hayattaki görüntüsü çok daha farklıdır.

"*Frida Kahlo* kostümlü kadının adı Neslişah Ağırnaslı... Bu isim sana bir yerlerden tanıdık geliyor mu?"

Hafızamı zorluyorum ama yok, aklıma bir şey gelmiyor.

"*Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği*'nin başkanı... Aynı zamanda hem mimar hem de Mimar Sinan Üniversitesinde akademisyenmiş... Soruşturma esnasında öz güveni oldukça yüksek biri gibi geldi bana."

Benden cevap alamayınca konuşmasına ara verip bir süre bana baktı Elif.

"Yok artık! Derneği de duymadım deme sakın!"

Derneği çok kereler duymuştum. Hatta birkaç kez dernekle ilgili karalama kampanyası yapılmıştı. Bilirsiniz işte, malum

para işleri... Ha bir de dernek olarak çarpık kentleşmeyle ilgili bir iki kez Beyoğlu'nda toplandıklarını hatırlıyorum. Hem sanat eserlerine yapılan tahribatı hem de depreme dayanıksız evlerin yapımında başrolü oynayan uyanık müteahhitleri eleştiriyorlardı. Benim hatırlayabildiklerim bunlar.

Elif devam ediyor.

"*İnci Küpeli Kız* kostümlü kişinin ismi Açelya Eylül. O da derneğin yönetim kurulu üyelerinden... Jeoloji mühendisiymiş. Yirmi sekiz yaşında... Dernek içindeki yükselişinin maktul Roselin Roux tarafından engellendiği söyleniyor. Sanırım Açelya da başkan yardımcısı olmak istiyormuş. Bilirsin işte, her iş yerinde olan şeyler."

Kimseye belli etmeden, ama her iş yerinde sırf bu sebeple de cinayet işlenmiyor, diye düşünüyorum. Konuşmasına devam ediyor Elif.

"*Da Vinci* kostümlü adamın adı Bora Ceyhan. Otuz altı yaşında... Ressammış. Üniversitede Resim bölümünde okuduğunu söyledi. Birkaç yıl önce o da derneğe üyeymiş. Hem de baya baya aktifmiş. Ancak gel gör ki geçen yıl bir kişi yüzünden dernekten uzaklaştırılmış!"

"Roselin Roux," diyorum, gayriihtiyari olarak. Tahminimi onaylıyor. Bir an adamın karanlıkta ayaklanıp sarnıcın derinliklerine doğru gittiğini hatırlıyorum. Hemen önümde oturuyordu.

Elif'in sesiyle düşüncelerim dağılıyor.

"*Amerikan Gotiği* kostümlü iki kişiye geldi sıra. Karı kocalarmış. Adam kırk iki, kadın otuz yedi yaşında... İkisi de

üniversitede Moleküler Biyoloji ve Genetik okumuş. Zaten okulda tanıştıklarını söylediler. İsimleri Arslan ve Nazlı Asar... Kadın hâlâ dernekte... Ama ilginç bir şekilde Arslan Asar da tıpkı Bora Ceyhan gibi dernekten atılmış."

Benim dedektif olduğumu öğrenince Arslan Asar denen adamın telaşı geliyor aklıma... Hatta ne demişti? "Şimdi burada dedektifin ne işi var?" Evet, buna benzer bir şeyler söylemişti. Ama durun bir dakika! Onu söyleyen Arslan değildi. *Da Vinci* yani Bora Ceyhan denen adamdı, şimdi hatırlıyorum. Zihnim o kadar yoruldu ki hafızamdaki suretler birbirine girmeye başladı.

"Ve *Salvador Dali*... Adı Acar Sığmaz... Otuz üç yaşında... Fizik mühendisiymiş. Derneğe gönüllü olarak bağış yapıyormuş. Üye değil yani... Zaten dernekten kimse tanımıyor adamı, sadece isim olarak biliyorlar."

Ne tuhaf, diye düşünüyorum. Dinletiye gelen herkesin mesleki açıdan ya sanat ya da bilimle ciddi bağlantıları var. Bu bir tesadüf olabilir mi? Sanmam... Bu kadar bilim insanının sanatsal bir dernekte yollarının kesişmesi de tesadüf olmasa gerek...

"Peki sarnıçtaki kamera kayıtlarına bakabileceğiz mi?" diye soruyorum. "Gerçi elektrikler kesildikten sonra muhtemelen kameralar da gitmiştir."

Araya Mehmet Ali giriyor.

"Şayet MOBESE kameralarında harici bir UPS yani kesintisiz güç kaynağı varsa o zaman çalışıyordur. Ama kamera kayıtlarına ancak yarın bakabileceğiz."

"Otopsi?" diye soracak oluyorum. Sözü tekrardan Elif devralıyor.

"Bu sabah yapılır. Gün içinde otopsi sonuçlarına da ulaşırız."

Saatime bakıyorum. Gece yarısı dörde geliyor, neredeyse sabah olmuş. Biraz eve gidip dinlensem iyi olacak. Artık zihnimin iyiden iyiye yorulduğunu hissediyorum.

Sanırım kısa bilgilerine ulaştığım misafirlerle bir ara benim de konuşmam gerekecek. Hepsinin maktulle uzaktan yakından bir bağlantısı var. Hatta bazılarının Roselin denilen bu Fransız kadınla husumetinin dahi olduğu biliniyor. Anlaşılan o ki birçok cinayette olduğu gibi burada da maktul pek sevilmeyen biri... Olayları doğru şekilde yorumlayabilmem için detaylı bilgilere ihtiyacım olacak. O da şu an için pek mümkün görünmüyor.

Ekipteki arkadaşlarımdan müsaade isteyip emniyetten ayrılıyorum. Onlar mecburen çalışmaya devam edecekler. Bense bir iki saatlik uykunun ardından soluğu dedektiflik bürosunda alacağım.

Ev yolundayken parmak izi tahlili için olay yeri inceleme ekibine teslim ettiğim kâğıtta yazan o ilginç yazıyı düşünüyorum.

"*İstanbul'un üçüncü tepesinde, gizemli bir baykuşun baktığı yerde!*"

Sahi, bu *Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği*'nin resmî dernek logosunda bir baykuş figürü yok muydu?

4.

Telefonun acı alarm sesiyle uyanıyor ancak yaklaşık yirmi dakika kadar yatağımdan kalkmak için ciddi mücadele veriyorum.

Keşke hiç gelmeseydim eve. Bir iki saat dedektiflik bürosunda da kestirebilirdim. O yatağın içine bir kere girdiniz mi, sonra böyle ayrılması zor oluyor.

Zor bela telefonumun alarmını susturduktan sonra gözümü kamaştıran ekranına bakmaya çalışıyorum. Üç kez Elif aramış. O yorgunlukla duymamışım bile... Muhtemelen kamera kayıtları ve otopsi sonuçlarıyla ilgili bilgi verecekti bana. Ekranın yüz tanıma kilidini sırıtan bir Milas Ulukan'a göre programlandırdığım için hâliyle telefonum bile şu an beni tanımıyor! Bir iki kez sırıtmaya çalıştıysam da ekranın kilidini açmada başarılı olamadım. Uyku hâli insanın suretini bu kadar değiştiriyor mu gerçekten?

Neyse deyip sıcacık yatağımdan kalkıyorum. Bir duş alsam iyi olacak galiba. Kendimi topladıktan sonra ilk işim Elif'i aramak olacak. Ama önce kendimi, telefonumun da tanıdığı Milas Ulukan formuna döndürmeliyim.

Duşumu alıp mutfakta hızla bir şeyler atıştırdıktan sonra hemen evden çıkıyorum. Neyse ki dedektiflik bürosu evime yürüme mesafesinde... Bunca yorgunluk ve uykusuzluğun üzerine bir de yol kahrı çekilmezdi doğrusu. Gerçi banyo biraz iyi geldi, şimdi kendimi daha dinç hissediyorum.

Büroya giriş yaptığım anda sekreterim Aslı karşılıyor beni. Dünkü olan olayları kısaca anlatıyorum ona da... Plan ve görüşmelerimi bu yönde organize etmesi için ricada bulunuyorum. Tam odama girecekken bu yorucu dönemlerde benim için olmazsa olmaz bir bardak sade filtre kahve istiyorum.

Masama oturur oturmaz telefonumu çıkarıp Elif'i aramaya hazırlanıyorum. Ama benden hayır gelmeyeceğini anlayan Elif, son çare olarak mesaj göndermiş bana. Mesajı okuyabilmek için telefonun ekran kilidini açmam gerekiyor. Ekrana bakıp tebessüm ediyorum, yok, bana mısın demiyor! Hiç olmadığı hâlde yanaklarımı gerebildiğim kadar gerip var gücümle sırıtarak bakıyorum ekrana. Neyse ki bu sefer ekran daha fazla beni zorlamadan açılıyor.

Ah şu Engin yok mu? Bunlar hep onun işleri... Benim sürekli somurtkan olduğumu söyler durur. Sırf ona somurtkan olmadığımı ispatlamak için telefonumun ekran kilidini gülerek açma komutu verdim. Vermez olaydım! Evet, çoğu kez telefonumun Engin'i haklı çıkarmasına kızıyorum! Sanırım ben gerçekten de biraz somurtkan biriyim.

Elif'in mesajını okurken Aslı filtre kahvemi getiriyor. Kahveden bir yudum alınca kendimi daha iyi hissediyorum.

Mesajda otopsi sonuçlarından bahsediyor. Fransız kadının boğularak öldürüldüğü kesinleşmiş. Zaten boğaz kısmında parmak izleri ve morluklar dikkat çekiyordu. Belli ki katilimiz işini kan dökmeden temizce halletmeye çalışmış. Kadının vücudunda başka bir darp izine rastlanmadığı da yazıyor. Elif garanti olması açısından toksikoloji raporlarını da göndermiş. Öldürülmeden önce zehirlenmiş mi diye bakmak istemiş olabilirler. Ancak toksikoloji raporları da temiz görünüyor. Bizim adli tıpçı *karın deşiciler*, Nur ve Tuna, yine her zamanki gibi temiz çalışmışlar. Bir ara fırsat bulup daha detaylı bilgi alabilmek için onların da yanına uğramalıyım.

Kahvemden bir yudum daha aldığım esnada sarnıçtaki kameralarla ilgili bir bilgi var mı diye bakıyorum. Elif, MOBESE kameralarının elektrik kesintisinden dolayı çalışmadığını, sadece bir kamerada UPS olduğunu yazmış. Yani elimizde kayıtlarını açıp bakabileceğimiz sadece bir kamera var. Ondan da ne kadar sağlıklı bilgi alabiliriz, açıkçası pek emin değilim. Ama küçük büyük elimizdeki tüm olanakları değerlendirmekte fayda görüyorum. En umulmadık küçük bir noktadan ilerleyerek kocaman bir sorunu çözebiliriz. Daha öncesinde kerelerce bu gerçeği tecrübe eden biri olarak söylüyorum.

"Abi, bu sabah erkencisin!"

Engin'in enerjik sesiyle düşüncelerim dağılıyor. Okula gitmeden önce büroya uğramak artık onun için alışkanlık hâlini aldı.

"Sana da günaydın Enginciğim," diyorum imalı bir sesle. "Ne o, sen de erkencisin?"

"Benim her zamanki hâlim abi, biliyorsun," diyor havalı havalı. Hemen sonra çantasından çıkardığı gri parlak bir kalemi bana doğru uzatıyor.

"Şu kaleme baksana abi, çok havalı, değil mi?"

Önce normal bir kalem gibi geliyor bana. Dış görünüşü gerçekten havalı... Ama zihnim başka şeylerle meşgul olduğu için daha detaylı odaklanamıyorum.

Öylece boş boş kaleme baktığımı gören Engin Ar, aniden elimden kalemi alıp beyaz bir kağıda bir şeyler yazıyor. Ancak yazdığı yerde ne bir harf ne de bir kelime görünüyor. Önce kalemin mürekkebinin bittiğini düşünüyorum. Ancak Engin'in kalemin yan tarafında bulunan düğmesine basıp mor ultraviyole ışığını açmasıyla az önce kâğıda yazdığı kelimeler bir anda gün yüzüne çıkıyor. O anda bu kalemin UV ışıklı casus kalemi olduğunu anlıyorum. Daha önce bizim Şifreli Dosyalar ekibinde de görmüştüm bunun benzerini. Ancak kriminal olaylarda kullanılanı daha çok fenere benziyor ve çok daha kalitelisi... Olay mahallindeki görünmeyen veya saklanmış yazıları okumak için birebir...

"Güzelmiş," diyorum, Engin'e bakarak. "Hayırlı olsun, bu kalemi kendine hediye ettirmek için yine kimin başının etini yedin?"

"Aşk olsun abi ya!" diyor süper zekâ, alıngan bir ifadeyle. "Bugüne kadar kimin başının etini yediğimi gördün?

Geçen hafta abim Ankara'dan gönderdi. Hani şu senin sürekli işlerini bahane edip arayıp sormadığın çocukluk arkadaşın!"

Son cümlesindeki siteminde çok haklı Engin. Yakın arkadaşlarımla eskisi kadar irtibatta olamıyorum ve bu durum beni çok üzüyor.

Tam durumu kurtarmak için bir iki kelime edeceğim ki odanın kapısında Aslı görünüyor.

"Milas Bey, bir beyefendi geldi, sizinle görüşmek istiyormuş."

Bugün ofiste randevum var mıydı, diye düşünmeye başlıyorum. Aklıma bir şey gelmiyor. Sonra sarnıçtaki misafirlerden birinin gelmiş olabileceğini düşünerek hemen içeri alabileceğimizi söylüyorum sekreterime. O misafiri içeri davet etmeye hazırlanırken ben de Engin'i odadan göndermeye çalışıyorum. Neyse ki çok diretmeden o da hazırlanmaya başlıyor, zaten ders saatine de çok bir şey kalmadı.

"Mösyö! Nasılsınız efendim?"

Kapıda aniden beliren adama şaşkınlık dolu gözlerle bakıyorum. Sarnıçta gördüğüm misafirlerden biri olmadığı gibi tüm zamanlarda tanıdığım insanlar listesinde olmadığına da adım gibi eminim.

Uzun boylu, geniş omuzlu, yapılı biri... Üstünde yakası kürklü, çok da kalın olmayan bir mont var. Kahverengi çizgili keten pantolon, siyah yumurta topuk ayakkabıları ve

boynuna doladığı vişne çürüğü rengindeki şalıyla ilginç bir giyim tarzı var. Saçları da biraz uzunca, ama oldukça bakımlı... Ela gözleri kumral teniyle oldukça uyumlu görünüyor.

Şaşkınlığımı biraz anlattıktan sonra "Buyurun, hoş geldiniz," diyorum.

Adam mahcup bir ifadeyle içeri giriyor.

"Özür dilerim Mösyö Ulukan, geleceğime dair sekreterinizden randevu almam gerekirdi ama maalesef her şey hızlı gelişti. Size haber veremedim."

Adamın ince, sakin ve dinlendirici bir ses tonu var. Şivesi bozuk olmasına rağmen Türkçesi gayet iyi...

Odadan çıkmak için ayaklanan Engin, bir süre karşısındaki ilginç görünümlü adamı süzüyor.

Hemen adamın konuşma tarzına adapte olarak "Mösyö, durun mesleğinizi tahmin edeyim!" diyor. "Siz dedektif olmalısınız. Ama Türkiye'de değil, muhtemelen Fransa'da... Doğru tahmin ettim mi?"

Ben Engin'in her zamanki gibi yanılacağından neredeyse eminken adamın yanıtı ikimizi de şaşırtıyor.

"Tebrikler Mösyö! Doğru tahmin!"

O anda adamın hangi gerekçeyle gelmiş olabileceğini hemen anlıyorum. Muhtemelen dün akşam öldürülen Fransız kadın için geldi. Hatta onu Fransız Elçiliği de göndermiş olabilir.

Engin, şaşkın gözlerle bir bana bir adama bakıyor.

"Abi duydun mu? En sonunda doğru tahmin ettim! Dedektifliğin altın kurallarından birini daha başarıyla gerçekleştirmiş bulunuyorum."

"O işler o kadar kolay değil Enginciğim," diyorum, çok da şımarmaması için. Fransız dedektif de ilginç bir şekilde beni destekliyor.

"Çok haklısınız efendim! Hatta bu konuyla ilgili siz Türklerin güzel bir sözü var: *Bu iş için daha kırk fırın ekmek yemen gerekiyor!* Doğru söyledim, değil mi?"

O anda gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Engin'in yüz ifadesi o kadar gülünç bir hâl alıyor ki anlatamam. Kendisini biraz toparladıktan sonra "Doğru söylediniz Mösyö," diyor, kederli bir ifadeyle. "Ancak bir o kadar da içimi acıttınız!"

Adamın geri adım atıp Engin'in gönlünü alacağını düşünüyorum. Ama öyle yapmıyor.

"Genç Mösyö, sizin güzel bir sözünüz daha var. Neydi o? Evet, *dost acı söyler*!"

Artık kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum. Hemen sonra Engin de konuyu sulandırıyor.

"Abi duydun mu?" diyor bana bakıp sırıtarak. "Dost acı söylermiş. O zaman bugünkü çiğ köfte dürümlerimiz Mösyö'den!"

Neyse ki Fransız dedektif bu tatsız espriyi anlamıyor. Ben de Engin'i hızla odamdan çıkartarak tepkimi gösteriyorum.

Hemen sonra misafirim için de kahve siparişinde bulunuyorum. Ancak hâlâ kendini tanıtmayışını yadırgıyorum. Engin yine kimsede akıl bırakmadı ki!

"Mösyö Ulukan, size kendimi tanıtmadım, kusura bakmayın lütfen," diyor, sanki iç sesimi duymuş gibi. "Ben Pierre... Pierre Caron... Fransız profil uzmanıyım. Aynı zamanda dedektifim. Dün akşam ülkenizde gerçekleşen üzücü cinayet olayı nedeniyle Fransız Elçiliği tarafından görevlendirildim. Öldürülen kişi Madam Roselin Roux, ülkemizde sanat alanında önemli işlere imza atmış bir hanımefendidir. Takdir edersiniz ki onun bu ani ölümü hepimizi şoka uğrattı."

Mösyö Pierre, tahmin ettiğim minvaldeki konuşmasını tamamladıktan sonra lens olabileceğini düşünmeye başladığım ela gözleriyle bir süre bana bakıyor. Bense sanki cinayeti işleyen kişi benmişim gibi mahcup bir ifadeyle süzüyorum adamı.

Aslında adamın beni suçladığı da yok, bu benim hüsnükuruntum. Sanırım cinayet esnasında Yerebatan Sarnıcı'nda olmak beni suçlu hissettiriyor. Hatta maktulü en son görenlerden biriyim. Ama öyle bir yerde elektriklerin kesilip bir kişinin öldürüleceğini nereden bilebilirdim ki? Gittiğim her yerden, tanıştığım her kişiden şüphelenecek olsam muhtemelen tımarhaneye kapatırlar beni.

Gerçi Mösyö Pierre'in emniyete gitmeyip doğrudan buraya gelmesi de tuhafıma gidiyor. Sonuçta ben özel bir dedektifim, herhangi bir kuruma bağlı çalışmıyorum. Bu

şaşkınlığımı belli etmeden, "Türk emniyet mensuplarıyla görüştünüz mü?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor adam, rahat bir ifadeyle, bacak bacak üstüne attığı esnada. "Sizin farkında olmadan cinayet mahallinde olduğunuzu öğrendim. Sizi isim olarak çok duymuştum. Ne kadar zeki ve pratik zekâlı olduğunuzu iyi biliyorum. Olayın içinde bizzat bulunmanızı da fırsat bilerek doğrudan buraya geldim. Biz Fransızların güzel bir sözü vardır Mösyö: '*Büyük zekalar birlikte düşünürler.*'

Son cümlesi hem bana karşı bir övgü hem de gözdağı... *Beni de hafife almayın,* diyor kibar bir ifadeyle. Belli ki bu cinayeti çok ciddiye alıyor, elçilikten sağlam bir talimat aldığı aşikâr. Açıkçası işimi kolaylaştıracak zeki insanlarla birlikte çalışmak hoşuma gider. Normalde, ilk etapta her insana kanım ısınmaz ama Mösyö Pierre'in samimi tavırları hoşuma gidiyor. En azından işimi zorlaştırmadığı müddetçe uyumlu çalışacağımıza eminim.

Dün akşamki olayla ilgili detaylı bilgi veriyorum dedektife. Cinayet mahallinde gördüklerimi, aldığım notları, otopsi sonuçlarını, dinletiye gelen misafirlerin verdikleri ifadeleri ve tüm olasılıkları... Evet, hepsini hızlı ve pratik bir şekilde anlatıyorum.

"İtalyanların bu konuyla ilgili güzel bir sözü vardır Mösyö Ulukan," diyor, beni pürdikkat dinledikten sonra. "*Bin tane olasılık tek bir doğru bile etmez!* Ama şu da bir gerçek ki doğruya olasılıklar üzerinden gidilir. Dolayısıyla söylediğiniz gibi tüm olasılıkları düşünmeliyiz."

Adamın her konuyu bir özlü söze bağlamasına şaşırıyorum doğrusu. Bunu ya çok okuyanlar yapar ya da çok gezenler... Gerçi bir olasılık daha var ama o da bende kalsın!

O anda bir şey dikkatimi çekiyor. Bu adam makyaj mı yapıyor ne! Sanki suratında hafif boya veya pudra tarzı şeyler var. Avrupalı erkeklerin bazı kırışıklıklarını kapatmak için fondöten kullandıklarını işitmiştim. Ama böylesini ilk kez görüyorum. Bir de evet, gözlerinde lens var sanki!

"Sanırım maktul Roselin Roux, *Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği*'nin başkan yardımcısıymış," diyorum, konuyu istediğim yere çekmek için. "Siz bu dernek hakkında ne düşünüyorsunuz Mösyö? Malum, meşhur *Mona Lisa* tablosu da sizin ülkenizde, Paris Louvre Müzesi'nde sergileniyor."

Dedektif söylediklerimi başıyla onaylıyor ve "Evet, Mösyö Ulukan," diyor, ince sesli bozuk Türkçesiyle. "Ancak derneğin adı 'Mona Lisa' diye oranın temiz olduğu yanılgısına düşmeyiz. Fransa'da *Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği* ile ilgili pek de olumlu düşünülmüyor maalesef. Bir derneğe yakışmayacak birçok eylemlerine şahit olduk. Muhtemelen siz de duymuşsunuzdur. Sadece bu cinayet olayı olduğu için de söylemiyorum. Emin olun birkaç gün önce konuşsak yine aynı şeyleri söylerdim."

Mösyö Pierre'in bu açıklaması tuhafıma gidiyor. Bir çelişki var sanki.

"Ama ülkeniz için sanat alanında önemli işlere imza atan Madam Roselin Roux da bu derneğe üyeydi," diyorum,

adamın gözlerinin içine bakarak. "Hatta başkan yardımcılığına kadar da yükselmiş."

Mösyö Pierre hiç düşünmeden yine kendi üslubunca cevap veriyor.

"Sizin güzel bir sözünüz daha var, Mösyö Ulukan: *Altın, çamura düşmekle altınlığından bir şey kaybetmez.* Öyle değil mi ama? Zaten son zamanlarda Madam Roselin Roux'un o derneğin bazı kirli işlerini öğrendiği ve bu sebepten üyelikten çıkmak istediğini biliyoruz. Diğer dernek üyeleriyle ciddi bir çatışma hâlindeymiş."

Bu tuhaf işte... Dernek üyelerinin ya da maktul yüzünden dernekten atıldığını iddia eden kişilerin kadını sevmemelerinin asıl sebebi bu olabilir mi? Neden olmasın? Kim karanlık taraflarını öğrenen insanları sever ki?

"O zaman siz," diyorum, kelimelerimi doğru seçmeye çalışarak. "Madam Roselin Roux'un pekâlâ dernek üyeleri tarafından da öldürülmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu sadece olasılıklardan biri Mösyö," diyor dedektif, tebessüm ederek. Sonrasında da ekliyor. "Ama kabul etmek gerekir ki güçlü bir olasılık!"

Gerçekten de bu olasılığı düşünmeye değer... Mösyö Pierre'e son olarak maktul Roselin Roux'un elinde bulduğum kâğıttaki yazıyı gösteriyorum. İstanbul'un üçüncü tepesinin Beyazıt tepesi olduğunu iyi biliyor. Ancak baykuş ifadesine pek anlam veremiyor, uzun süre düşünceli görü-

yorum onu. Doğruyu söylemek gerekirse beni de "*baykuşun baktığı yerde*" ifadesi düşündürüyor.

"Baykuş, Anadolu'da ölümü simgeler," diyorum, düşünceli bir ifadeyle. "Acaba bunu mu anlatmaya çalışıyorlar? Yani bir baykuş figürünün olduğu yere ikinci bir cesedin bırakılması mümkün müdür sizce de?"

"Elbette mümkündür Mösyö Ulukan," diyor dedektif, tereddüt etmeden. "Ancak baykuşun ölümü simgelemesi daha sonra ortaya atılan bir iddia... Ben her ne kadar profil uzmanı ve dedektif olsam da akademide Sanat Tarihi okudum. Hâliyle birçok kültürde geçen sembolleri inceleme imkânım oldu. Hatta lisans tezimi tam da bu konu üzerine yazdım. Evet, Anadolu'da sembollere olan bakış açısı Avrupa'ya göre çok farklı. Üzülerek söylemeliyim ki birçok bilgi... Nasıl söylüyorsunuz siz onu? Hurafelere göre şekilleniyor. Mesela baykuş figürü Antik Yunan kültüründe bilgeliğin, dönüşümün simgesidir. Ancak bilirsiniz, Anadolu'da imkânlar biraz sınırlıdır. Özellikle eski dönemlerde birçok köyde, kasabada elektrik dahi yoktu. Hâliyle hasta evlerinde hastanın başında sabaha kadar beklendiği için kandiller aracılığıyla oda aydınlatılırdı. Baykuşlar da ışığın olduğu tarafları sever. Ötmeden de duramazlar, malumunuz. Hâliyle hastalardan biri de o ara kazara ölmüşse ihale gariban baykuşlara kalır! Tuhaf ama gerçek... O sebeple Anadolu kültüründe baykuşlar pek sevilmez ve ne zaman bir baykuş ötse kesin biri ölecek derler. Oysa bu bir hurafedir ve belli bilimsel bir temeli yoktur."

Dedektifin bilgi kapasitesine hayran kalıyorum. Demek ki o da benim gibi şu anda çalıştığı işten çok daha farklı bir alanda uzmanlaşmış. Ancak bütün kültürlerin sanatsal figürlerine bu seviyede hâkim olmasına şaşırıyorum. Genellikle Türkiye'deki üniversitelerde Avrupa ya da Batı kültürüne detaylı yer verilir. Ki zaten birçok Türk akademisyen için Batı dünyası üzerine çalışmak daha caziptir. Ancak Avrupalı birinin Doğu kültürüne bu kadar hâkim olması gayriihtiyari olarak mutlu ediyor beni. Aslında olması gereken de tam olarak bu! Bilimi, sanatı, kültürü ya da insanı doğu-batı diye ayrıştırmanın ırkçılıktan çok da bir farkı yok bana göre.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından benim de dikkatimi çeken bir noktaya parmak basıyor dedektif.

"Yalnız belki çok küçük bir detay ama bu *Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği*'nin logosunda da baykuş figürü var. Bilmiyorum, hiç dikkat ettiniz mi? Baykuş ve lale figürü iç içe geçmiştir. Belki bize mesaj da vermek istiyor olabilirler."

Bu konuyu çok düşündüm. Ama bizim Mimar Sinan Üniversitesinin de logosunda baykuş figürü var. Yani baykuşu figür ya da sembol olarak kullanan tek kurum *Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği* olmasa gerek... Ama misafirlerin ifadeleri ve dernek hakkında çıkan haberleri göz önünde bulundurursak bu da üzerinde durulması gereken ayrı bir konu...

"Sizi bizim emniyetteki arkadaşlarla da tanıştırmak isterim," diyorum dedektife, konuyu biraz değiştirmek için. "Burada özel bir ekibimiz var. Şifreli Dosyalar ekibi... Bütün cinayet olaylarını birlikte çözüyoruz. Belki bu üzücü cinayet olayında hep birlikte ilerleyebiliriz."

"Memnuniyet duyarım Mösyö," diyor adam, kibar bir şekilde. "Mösyö Zebercet de ekibinizde mi? Kendisinin namı Fransa'ya kadar geldi de!"

Bir an afallıyorum. Zebercet mi dedi? O da kim? Sonra bir anda zihnimin derinliklerindeki yeşil ışık yanıyor. Tabii ya, Turizm Polisi Komiser Zebercet'ten bahsediyor olmalı. Ben de namını çok duydum, ama bir türlü tanışma fırsatımız olmadı kendisiyle... Özellikle uluslararası suç örgütleriyle ilgili ciddi başarılar elde ettiğini biliyorum. Ama genellikle yurt dışında olduğu için bir türlü tanışamadık. Hatta bizim Şifreli Dosyalar ekibinde de çok esprisi yapılıyor. Özellikle Atıf Başkomiserimi kıskandırmaya çalışan Tekin'le Mehmet Ali övüp övüp bitiremiyor bu adamı. "Yok böyle başarılı, yok şöyle zeki, yakında bunu başkomiser yapıp başımıza koyarlar," diyerek adamcağızın başının etini yiyip duruyorlar. Aslında Başkomiser Atıf da dâhil kimsenin bu Komiser'i gördüğü tanıdığı da yok ama bizimkiler iyi dedikodusunu yapıyor. Demek ki namı yurt dışına kadar çoktan yayılmış, helal olsun. Kıskançlık demeyeyim de adama biraz imrendim şimdi.

Komiser Zebercet'i isim olarak çok duyduğumu ancak hiç tanışma fırsatım olmadığını söylüyorum Mösyö Pierre'e.

Şaşırıyor. Sonrasında ekipteki arkadaşlarımı anlatıyorum biraz, gördüğünde "Ben nasıl bir ortama düştüm böyle?" demesin diye...

Birbirimize telefon numaralarımızı veriyor, sürekli irtibatta kalmak için sözleşiyoruz. Dinletideki misafirlerle bir de birlikte konuşmayı kararlaştırıyoruz. Sonuçta adam aynı zamanda *profil uzmanı*. Bakalım müstakbel katil zanlılarımızın beden dilleri kendilerini ele verecek mi...

Dedektif benden müsaade istiyor. Giderayak adamın laf arasında yine bir iki özlü söz söylediğine şahit oluyorum. Tuhaf adam doğrusu...

Kendimle baş başa kalınca yine düşünmeye başlıyorum. Ama cinayetle ilgili elimizde o kadar az delil var ki tam olarak ne düşünmem gerektiğini ben de bilemiyorum. Şu anda bildiğim tek bir şey var. O da bu gizemli cinayeti bir an önce çözmem gerektiği... Aksi hâlde her an başka cinayetler de işlenebilir ve şu anda sıradan görünen bu olay büyük bir kaos hâlini alabilir!

5.

"Sürprizini gerçekten çok merak ediyorum."

Dedektiflik Bürosu'nda Mösyö Pierre'i uğurladıktan sonra öğle saatlerinde bizim adli tıpçı Nur'un beni arayıp "Sana bir sürprizim var," demesi üzerine soluğu Adli Tıp Kurumunda aldım. Aslında böyle şeyler pek Nurluk değildir ama eğer o *sürpriz* ifadesini kullanıyorsa kesin kayda değer bir şeyler vardır.

Nur, aynı zamanda maktul Roselin Roux'un otopsisini yapan arkadaşımız. Belki cinayetin seyrini değiştirebilecek daha fazla detay alabilirim ümidiyle ilk buraya gelmek istedim. Genel rutin bilgileri bu sabah Elif'ten almıştım zaten. Belli ki gözden kaçırdığımız başka şeyler de var.

"Buraya geldiğine değecek, emin olabilirsin," diyor Nur, beni daha da heyecanlandıran gizemli bir ses tonuyla. "Neredeyse biz de gözden kaçırıyorduk. Meğerse bu bizim *Mona Lisa*'nın 1500'lü yıllardan kalma elbisesinin iç cebine bir zarf yerleştirilmiş!"

Önlüğünün ön cebinden çıkardığı zarfı bana uzatıyor. Eski, sararmış zarf gerçekten de beni çok heyecanlandırıyor. Şayet bu önemli ipucunu gözden kaçırsaydık belki de bu

gizemli cinayetin parçalarını hiçbir zaman tamamlayamayacaktık. Ancak şu anda süreç yavaş yavaş heyecanlı bir hâl almaya başlıyor.

Zarfı elime almadan önce mesleki deformasyon sebepli Nur'a bakıyorum. Tereddüdümün sebebini hemen anlıyor.

"Parmak izi tahlilini yaptık. Alabilirsin."

Zarfı bir süre gelişigüzel inceliyorum. İçinden daha da sararmış bir kâğıt çıkıyor. Bu belli ki bir mektup... Refleksle hemen yazılara bakıyorum. Hayatımda görmediğim tuhaflıkta, çok farklı bir yazı çıkıyor karşıma. Hangi dilde yazıldığını bile anlayamıyorum. Arapça desen değil, İngilizce hiç değil... Muhtemelen aynı zamanda sanat tarihçisi olan Mösyö Pierre'in bu yazıyı okuyabileceğini ümit ederek zarfı çantama koyuyorum.

"Parmak izi tahlillerinden bir şey çıktı mı?" diye soruyorum, heyecanla. Ancak buradan istediğim yanıt gelmiyor.

"Maalesef, katil iz bırakmamış. Ne zarfta ne elbisede ne de maktulün boyun tarafında şüpheli bir parmak izine rastladık. Katil işini çok titiz bir şekilde yapmış olmalı."

Nur, parmak iziyle ilgili bilgi paylaşırken benim aklım zarfın içinde yazanlara kayıyor. Bir an önce Pierre'e göstermeliyim, diye düşünüyorum. Hatta buradan çıktıktan sonra emniyete, kamera kayıtlarını izlemeye de gideceğim. Olmadı bu akşam benim dedektiflik bürosunda şu *dinleti ahalisini* tekrardan toplayalım diyorum. Hem görüşmeye Mösyö Pierre Caron da katılır. Misafirleri onun da tanı-

masında fayda görüyorum. Umarım bu gizemli misafirlerin arasından büroya gelmek istemeyen nazlı birileri çıkmaz.

"Çok teşekkür ederim Nur," diyorum, adli tıpçı arkadaşıma minnetle bakarak. "Benim için gerçekten de büyük bir sürpriz oldu. Hatta sadece benim için değil, herkes için güzel bir sürpriz olacak."

"Şifreli Dosyalar ekibine Elif üzerinden çoktan haber uçurdum bile. Ama senin *herkesten* kastın başkalarıysa bilemem tabii!"

Daha fazla açıklama yapmadan Adli Tıp Kurumundan ayrılıyorum. Normalde maktulü bir de morgda görmek ve onunla sohbet etmek olmazsa olmazlarımdandır. Ancak bu önemli ipucu ışığında bazı yapmam gereken işlerimi hızlandırmam gerekiyor. Cesetle ilgili bir gelişme olursa Nur'la yine haberleşiriz zaten.

Yolumun üstünde olmasından dolayı önce Beyazıt tarafına geçiyorum. İstanbul'un şu meşhur üçüncü tepesine... Ancak bu bölgede bir baykuş figürü bulabileceğimden pek de emin değilim. Beyazıt tarafında tarihî sayılabilecek iki üç yer var. Biri İstanbul Üniversitesi, diğeri Beyazıt Camii... Aslında Şehzadebaşı Camii de aklıma geliyor. Ama o biraz daha Vezneciler tarafında kaldığı için özellikle Beyazıt Camii'ne odaklanıyorum. Tam olarak nasıl bir şey aradığımı bilmediğim için bir süre tıpkı bir turist gibi Beyazıt Camii'nde öylece dolaşıyorum. Sonrasında İstanbul Üniversitesinin meşhur kemerli kapısının önüne kadar gidiyorum. Ama yok, ne baykuş ne de baykuşa benzer bir

detay çarpıyor gözüme. Burada daha fazla vakit kaybetmemem gerektiğini düşünerek emniyete gidiyorum. Belki zarfta yazan bir ipucu sayesinde bu esrarengiz baykuşu daha rahat bulabileceğim. Ancak bunun şu anda olmayacağını kabullenmem gerekiyor.

Emniyette doğrudan Elif'le görüşüyorum. Kamera kayıtlarının olduğu bilgisayarın başına gidiyoruz. Daha önce de söylediğim gibi elektrikler kesildikten sonra sadece bir MOBESE kamerası dışındakiler işlev dışı olarak görünüyor. UPS takılı olan bu kameranın kayıtlarına baktığımızda dinletideki tüm misafirlerin o kameraya yakalandığını fark ediyoruz. Her biri sırayla o kameranın önünden geçip Medusa başının olduğu yöne gitmiş gibi görünüyor. Hatta *Da Vinci* kostümlü misafirimizi iki kez geçerken görüyorum. Birincisi elektrikler kesilmeden önce, ikincisi ise elektrikler kesildikten sonra...

Ama bana asıl tuhaf gelen detayı Elif gösteriyor. Elektrikler kesilmeden kısa bir süre önce Medusa başlarını gören kamera kayıtlarına aniden birinin girdiğini fark ediyoruz. Bu gizemli kişi bir taraftan çevresini kolaçan edip bir taraftan da cebinden çıkardığı gülleri yan tarafa yatık olan Medusa başının çevresine dökmeye çalışıyor. Cinayet mahallinde cesedin etrafında gördüğüm vişne çürüğü rengindeki gül yaprakları olmalı bunlar. Yaprakları dikkatli bir şekilde döken bu gizemli kişi tam işini bitirecekken aniden kameranın karardığını görüyoruz. Belli ki burada elektrikler kesiliyor. Sonrası malum zaten.

Bu küçük gibi görünen kamera detayı çok önem arz ediyor. Zira orada gül yapraklarını sessiz sedasız bir şekilde suya doğru fırlatan kişiyi iyi tanıyorum! Bu kişi, o dinletideki misafirlerden biri.

Elif'e dinletideki misafirlerin hepsini acilen dedektiflik bürosunda ağırlamak istediğimi söylüyorum. Şayet görüşmeye gelmek istemeyecek ya da son anda yaramazlık yapacak birileri çıkarsa gereğinin yapılmasını da özellikle belirtiyorum. Zaten bu kamera kayıtlarından sonra artık bizim Şifreli Dosyalar ekibi de oldukça temkinli.

Elif'ten akşam için sözümü aldıktan sonra hemen emniyetten çıkıp dedektiflik bürosuna doğru gidiyorum. Akşama hazırlık yapmalıyım. Bu buluşma birçok kişi için nahoş, ama benim için çok keyifli geçecek, hissediyorum.

6.

"Mösyö Pierre, mektuptaki yazı dilini çözebildiniz mi?"

Milas Dedektiflik Bürosunda Profil Uzmanı ve Dedektif Pierre Caron'la oturmuş, elime geçen gizemli mektubun sırlarını birlikte çözmeye çalışıyoruz.

Bugün öğrendiklerimi, kamera kayıtlarını ve çok daha fazlasını Mösyö Pierre'le de paylaştım. Yaklaşık bir saat sonra diğer tüm misafirlerimiz de burada olacak. Ancak ben, özellikle Pierre Caron'la daha erken buluşmak istedim. Hem mektuptaki yazıya bakması hem de onun da akşamki görüşmede bazı durumlara karşı hazırlıklı olabilmesi için...

Daha az önce Dedektiflik Bürosunda bizim Şifreli Dosyalar ekibi de vardı. Onları Mösyö Pierre'le tanıştırdım. Ne olur ne olmaz, buralarda olacaklar. Misafirlerimizden bazı sırları ortaya çıkanlar eğer kaçmaya yeltenirse bu çabalarının boşa çıkacağını bilmeleri gerekir!

Ama şu anda iki dedektif ofiste yalnızız. Mösyö Pierre, cebinden çıkardığı fil dişinden yapılmış beyaz, özel tasarım büyüteciyle mektuptaki yazıya bakıyor. Kısa süreli bir sessizliğin ardından, "Bu Leonardo da Vinci'nin yazısına benziyor," diyor. "*Aynalı yazı*..."

Benden bir yanıt alamayınca konuşmasını sürdürüyor.

"Mösyö Ulukan, Da Vinci yazdıklarının diğer insanlar tarafından okunmasını istemediği için şifreli bir yazı tekniğini tercih ediyordu. Şifre dediysem, sizin düşündüğünüz gibi şifreleme teknikleri kullanılarak tasarlanan bir şeyden bahsetmiyorum. Genellikle insanlara bir anlam ifade etmeyen semboller, kelimeler ve yazılar şifrelidir, biliyorsunuz. İşte bu yazı da öyle bir yazı... Aynaya tuttuğumuz zaman tüm kelimeler normale dönecektir. O sebeple bunun adına '*Aynalı Yazı*' diyoruz. Mösyö, burada ayna var mı?"

Hemen çalışma masamın çekmecesini karıştırmaya başlıyorum. Son anda yıllardır kullanmadığıma emin olduğum bir ayna buluyorum neyse ki...

Mösyö Pierre, sararmış mektubu aynanın yanına yaklaştırıyor ve gerçekten de az önce hiçbir anlam ifade etmeyen kelimeler bir anda normal forma dönüyorlar.

"Yani mektubu Leonardo da Vinci mi yazmış?" diye soruyorum merakla.

"Bu, mektubun orijinali mi bilemiyorum, Mösyö," diyor dedektif. "Ama büyük olasılıkla evet, Leonardo da Vinci'ye ait. Zaten dili de İtalyanca."

Ayna üzerinden bir süre daha mektuba bakıyor Pierre Caron. O anda İtalyanca bildiğini hemen anlıyorum.

"Maşallah sizde de bütün diller var, Mösyö Pierre!"

Adam mahcup bir ifadeyle tebessüm ediyor.

"Avrupa dilleri birbirine çok yakındır Mösyö Ulukan. Ayrıca mesleğim gereği de bilmem gerekiyor. Ben yılın üçte ikisinde memleketim olan Fransa'nın dışındaki ülkelerde bulunuyorum. Emin olun, Türkiye'ye bile kaç kere geldiğimi bilmiyorum! Zaten dil dediğimiz şey de o kültürün insanını tanıyarak öğreniliyor. Hatta dille ilgili yine sizin güzel bir sözünüz var: '*Bir dil bir insan, iki dil iki insan.*' Evet, söz böyleydi sanırım."

Karşımdaki adamı bir kez daha takdir ediyorum. Her şeyden önce kendisine ve işine sonsuz saygı duyuyor. Açık konuşmak gerekirse ben işine saygı duymayan birine saygı duymam! Ama Mösyö Pierre saygıyı fazlasıyla hak eden ve işini iyi yapmaya çalışan bir dedektif.

Mektubu ayna karşısında okurken aralarda büyütecine de başvuruyor. Kendi içinde okumayı tamamladıktan sonra, "İlginç!" diyor sessiz bir ses tonuyla. "Mektubu '*Güçsüz Karınca*' isminde birine hitaben yazmış. Ben mi yanlış okuyorum acaba?"

Dedektif bir süre tekrardan sessizleşiyor.

"Evet, evet... '*Güçsüz Karınca*' yazıyor burada... *Güçsüz Karınca*'ya..."

Bu ifade benim için pek de bir anlam ifade etmiyor.

"Peki mektupta ne yazıyor Mösyö?"

Pierre Caron, sesine ahenkli bir hava verip mektubu baştan sona okumaya başlıyor.

"Saygıdeğer Güçsüz Karınca'ya...

Sel baskınları sebebiyle Toroslara ve Chıanı'ya gelmemin üzerinden neredeyse iki yıl geçti. Diliyorum ki bu iki yıl sana çok bilgi ve değerler katmıştır, sevgili genç dostum. Bulunduğun topraklar çok verimli ve bilime oldukça açık bir coğrafya, değerini bilmeni tavsiye ederim... Dönüş yolunda iyi ki yaşadığın topraklara da gelmiş ve seni tanımışım. Özellikle taştan yaptığınız evler tek kelimeyle harika görünüyordu. Senin bilime ve sanata olan ilgini gözlerinden hemen anlamıştım. Seninle yapılar ve silahlar üzerine yaptığımız keyifli sohbetleri hiçbir zaman unutmayacağım. Ağzımda lezzetli bir tat olarak ölene kadar kalacak.

Ben sizin verimli topraklarınıza gelebilmek, oralarda ilim yapabilmek için çok çabaladım. Hatta sana da anlattığımı hatırlıyorum, sevgili genç dostum. Padişahınıza gönderdiğim mektuptan hâlâ haber alamamak beni derinden yaralıyor. Ama şayet haber alır da o topraklara tekrardan gelme imkânım olursa köprü projemde seni de yanımda görmek isterim.

Geçtiğimiz iki yıl içinde birçok çalışma yaptım. Sayısını söyleyemeyeceğim kadar çok defter doldurdum. Özellikle deprem, yapılar ve savaş silahları üzerine yaptığım çalışmalarımı daha da geliştirdim. Sadece bu yüzyılda değil, gelecek yüzyıllarda dahi kullanılacak harikulade fikirlerim var. Bu konularla ilgili deftere yazdıklarımı sırf sana gönderebilmek için farklı nüshalara da işledim. Bu notları ömrünün sonuna kadar korumanı ve geliştirmeni istiyorum. Senin oradaki bilgileri daha da ileri taşıyacağından şüphem dahi yok.

Muhtemelen sana yazmaya devam edeceğim, sevgili Güçsüz Karınca...

Bu yaşlı dostunu unutma olur mu?"

Mektup bittikten sonra bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz.

"Toroslar," diyorum, bir taraftan hafızamı zorlamaya çalışarak. "Adana'ya giderken Toros Dağları'ndan geçiliyor. Acaba Da Vinci'nin bahsettiği 'Toroslar' bu bölge olabilir mi?"

"Neden olmasın?" diyor Mösyö Pierre, düşünceli bir ifadeyle. "Leonardo da Vinci'nin dünyada ve özellikle Avrupa'da birçok ülkeye gittiğini iyi biliyorum. O dönemin en güçlü ülkesi Osmanlı topraklarına da gelmesi şaşırtıcı olmaz bence."

"Acaba mektubu kime hitaben yazmış?"

"İşte o konuda hiçbir fikrim yok Mösyö Ulukan. *Güçsüz Karınca* diye bir ifade daha önce hiç duymadım."

"Peki ya padişaha gönderdiği mektup hakkında bilginiz var mı?" diye soruyorum hemen ardından.

Tereddütsüz "Elbette Mösyö," diyor dedektif, gülerek. "Hem sadece benim de değil, birçok kişinin bilgisi var!"

Önce ne demek istediğine anlam veremiyorum. Cep telefonunu çıkarıp bir süre ekrana bir şeyler yazıyor. Sonrasında ekranda yazan metni az önceki gibi sesine bir ahenk katarak okumaya başlıyor:

"Acizleri, efendimizin Galata Pera'dan İstanbul Haliç'e bir köprü kurdurmak için teşebbüse geçtiklerini işittim. Lakin bu işe ehil birini bulamadıklarını öğrendim. Bu işten anlayan kulunuz, arzularınızı gerçekleştirebilir. Köprü, yüksek bir kemer üzerine kurulacaktır. Fakat bu kadar yüksek kemerli bir köprü üzerinden kimsenin geçmek cesaretini gösteremeyeceğini düşündüğüm için kenarlarını tahta parmaklıklarla örteceğim. Kemeri o kadar yüksek tasarlamamın sebebi, altından yelkenlilerin rahatça geçebilmeleri içindir.

Efendimiz Hazretleri irade buyururlarsa Anadolu sahiline kadar uzayacak, gerektiğinde açılır kapanır bir köprü dahi inşa edebilirim. Burada su daima hareket hâlinde olduğundan kenarların aşınmaması için bir çare düşündüm. Bununla su akıntısı dirsek ve kenarlara zarar vermeyecektir. İnşallah Sultan Hazretleri, bu aciz kulunun sözlerine inancını bağışlar da onu her zaman hizmetlerinde görmeyi arzular ve cevap vermek lütuflarını esirgemezler."

"Bu mektup internette var mı?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Evet Mösyö," diyor Pierre Caron. "Osmanlı arşivlerinde kayıtlı olduğu için daha sonraki yıllarda Türkçe çevirisi de yapıldı ve hâliyle internete yayılması kolaylaştı. Aslında Osmanlı'da mektubu alan kâtip, Da Vinci'nin adını yanlış okuyup o şekilde kaydetmiş kayıtlara... Ancak tarihçiler,

sonraki yüzyıllarda yazı analizi ve imzasından bu kişinin Leonardo da Vinci olduğunu doğruladılar."

"Padişaha da mektubu *aynalı* yazıyla yazıp göndermemiş ama, değil mi?" diye soruyorum, muzip bir ifadeyle. Mösyö Pierre de gülmeye başlıyor.

"Tabii ki hayır Mösyö Ulukan, hatta belki şaşıracaksınız ama mektubun ilk hâli Arap harfleriyle yazılmış! Ne tuhaf değil mi?"

"Gerçekten çok şaşırtıcı," diyorum, düşünceli bir hâlde. Nasıl ki şu anda dünya dili olarak İngilizce kullanılıyorsa, o zaman da en güçlü ülkenin yani Osmanlı'nın dili hâkimdi birçok yerde. Özellikle de bu şekilde olan diplomatik yazışmalarda... O dönemlerde Leonardo da Vinci gibi üstün bir zekaya Arap harfleriyle yazdıran dünya düzeni, bugün bize İngilizce öğrenmeyi ve konuşmayı şart koşuyor! Yani aslında gücünü tüm dünyaya ispat etmeyi başaran insanoğlu, sonunda kendi kurallarını geçerli kılıyor. Bu mantık hiçbir dönem değişmiyor ve insan, geçici olduğu için kurallar ve diller de yüzyılların gölgesinde ciddi değişimlere uğruyor. Evet, gerçekten çok tuhaf!

Bu mektuplarla ilgili buraya gelecek olan misafirlere de bazı sorularım olacak. Çok da sezdirmemeye çalışarak bilinçaltlarında neler yatıyor, bir şekilde öğrenmek istiyorum.

Mösyö Pierre ile kendime birer bardak sade filtre kahve siparişinde bulunuyorum. Misafirlerimizin gelmesine çok da bir zaman kalmadı. Artık son hazırlıklarımızı yapmalıyız.

7.

"Öncelikle zahmet edip buraya kadar geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim."

Cümlemi tamamladıktan sonra bir süre misafirlerimin yüzlerine bakıyorum. Hepsinin suratından düşen bin parça... Öyle ki *Amerikan Gotiği*'nin beyefendisi Arslan Asar hislerini belli etmekten kaçınmıyor.

"Evet, biraz zahmet oldu! Biz ifadelerimizi polislere verdiğimizi sanıyorduk."

Ondan cesaret alan namıdiğer *Da Vinci*, yani Bora Ceyhan da söze giriyor.

"Gerçekten de öyle! İki defa sorguya çekilmemizin manasını anlayamıyorum."

Bu cümleyle birlikte çalışma odamda küçük çaplı bir uğultu yükseliyor. Herkes kendince bir şeyler söylüyor, birçoğunu anlamıyorum. Sadece namıdiğer *İnci Küpeli Kız* yani Açelya Eylül'ün ince sesinden yükselen kelimeleri işitebiliyorum.

"Sonuçta katil bizden biri olsaydı, polisler o kişiyi gözaltına alırdı ama, değil mi?"

O esnada gözümün ucuyla Mösyö Pierre Caron'a bakıyorum. O da misafirleri pürdikkat dinliyor ve defterine bazı notlar alıyor. Muhtemelen profil analizi yapıyor olmalı...

Görüşmeye Engin de katılmak istedi. Daha doğrusu misafirler gelmeden önce beni tehdit etti desem yeridir! Orada bulunmak onun da hakkıymış. Sonuçta Yerebatan Sarnıcı'na birlikte gitmişiz! Eğer onu görüşmeye almazsam sürekli odaya girip çıkarmış... Evet, bunun gibi bir sürü şey sıraladı. Ben de başımı daha fazla belaya sokmamak için kabul etmek zorunda kaldım. Şu anda ortamdaki cümbüşten çok keyif alıyor gibi bir hâli var.

Odadaki uğultu, yaklaşan fırtınanın habercisi gibi daha da yükseliyor. Şayet şimdi müdahale etmezsem her an büyük bir kasırgaya dönüşebilir.

"Hanımlar beyler!" diyorum, sesimi yükselterek. "Lütfen biraz sakin olalım. Dediğiniz hiçbir şey anlaşılmıyor, lütfen!"

Ortamın biraz sakinleştiğini fark edince konuşmamı sürdürüyorum.

"Sizi buraya davet etmemin amacı sorgu falan değil. Zaten sorgu benim işim de değil. O işlerle daha çok emniyetteki arkadaşlar ilgileniyor. Sizin bilgi ve yardımlarınıza başvurmak istediğim için buradasınız, lütfen herkesin içi rahat olsun."

Sözlerimin gergin misafirlerim üzerinde olumlu etkisinin olduğunu hissediyorum. Şu anda biraz daha sakin gibiler.

Tam da tahmin ettiğim gibi cinayet gecesine göre hepsinin dış görünümünde ciddi farklılıklar var. Aslında ilginç bir şekilde fiziksel özellikleri girdikleri karakterleri andırıyor. Mesela *Amerikan Gotiği* beyefendisinin uzun kafası, seyrek saçları ve taktığı gözlükleri sanki tablonun içinden fırlamış gibi bir hava veriyor. Sadece tırpanı eksik, tabii bir de elbiseleri çok farklı... En azından bir çiftçiye göre çok daha havalı ve pahalı bir giyim tarzı var. Eşi de renkli gözlü, asık suratlı bir kadın... Ama o da tabloya göre daha farklı bir tarz vermiş kendine. Saçlarının belinde özgürce salınması bile onun günümüzde yaşadığının ciddi bir emaresi...

Normalde *Amerikan Gotiği* tablosundaki kadın ve erkek görselleri karı koca değildir aslında. Ünlü ressam Grant Wood'un 1930'da yaptığı bu eserindeki kadın figürünün kız kardeşi, suratsız erkek figürünün ise çiftçileri olduğu bilinir. Ama tabloya baktığınız zaman sanki karı kocalarmış gibi bir havaları vardır. O bakımdan kabul etmek gerekir ki *Amerikan Gotiği*'ni başarılı şekilde canlandıran bir çift olmuşlar.

Ortamdaki sakinliği de fırsat bilen *Salvador Dali*, yani Acar Sığmaz araya giriyor bu sefer.

"Sahi Milas Bey, sizin memleket neresiydi?"

İnanamıyorum, bu adam hâlâ orada mı kalmış? Demek ki olay mahallinde memleketimi sorması gerginliğinden değil, genel karakteristik özelliği gereği... Bu da ülkemizin birçok yerinde görebileceğimiz "Memleketin neresi?" sorusunun sevdalılarından... Bir insan başka bir insanın memleketini neden sorar, hiç anlamam! Nereli olduğumuzun ne öne-

mi var, insanız işte, bu yeterli değil mi? Barış Manço'nun "*Hemşerim memleket neresi?*" diye ibretlik bir şarkısı vardır. Şarkıdaki gibi "*Bu dünya benim memleketim.*" der, susarım!

Ama öyle diyemiyorum tabii ki... "İstanbul..." deyip, geçiştirmek istiyorum ama bu pek de mümkün olmuyor. "İçinden mi dışından mı?" diye sormaz mı bir de! Allah'ım bugün kafayı yemezsem iyidir.

Önce "Ortasından," diyesim geliyor. Sonra "merkez" kelimesi geliyor aklıma. "Evet, evet... Merkezindenim."

Tuhaf şey, adam verdiğim komik cevap karşısında tatmin olup susuyor. Allah'tan şu falanca yerlerin merkezleri var da bazen böyle acil durumlarda hayat kurtarıyor.

"Hemşerim sizin memleket neresi?"

Acar Sığmaz'ın şimdiki kurbanı Mösyö Pierre Caron...

"İyi ama bu soruda mantık hatası var!" diyor Engin, şaşırarak. "*Hemşerim* dediğinize göre aynı memleketli olmanız gerekmiyor mu? O zaman cevabı biliyor olmalısınız!"

Hemen araya giriyorum. Yoksa bu muhabbet böyle devam ederse bugünkü buluşmanın seyri Refik Halid Karay'ın *Memleket Hikâyeleri*'ne doğru gidecek!

"Neslişah Hanım," diyorum, dernek başkanına doğru dönerek. "Ne zamandır derneğin başkanısınız?"

Kadın, ani sorum karşısında önce bir afallıyor. Ama kendisini toparlaması çok zaman almıyor neyse ki.

"Epey zaman oldu, tam tarihi ben de hatırlamıyorum."

İlginç, diye düşünüyorum. "Peki daha önce derneğinizle ilgili böyle bir problem yaşamış mıydınız?" diye soruyorum, düşüncemi çok da belli etmemeye çalışarak.

"Elbette hayır," diyor kesin bir ifadeyle. Konuşması ve düzgün diksiyonu cümlelerine daha bir anlam katıyor. "Bizim derneğimizin böyle nahoş cinayet haberleriyle ne işi olur? İnanın, hâlâ şaşkınım."

"Aynı zamanda derneğin başkan yardımcısı olan Madam Roselin Roux'un sizinle ve diğer üyelerle arası nasıldı? Mesela dernek içinde gizli bir rekabet durumu var mıydı?"

"Rekabet" kelimesini ortamdaki diğer misafirlere bakarak söylüyorum. Hâliyle hepsinin yüzünü hafif bir gerginlik rüzgârı yalayıp geçiyor.

"Neden böyle bir rekabet olsun ki?" diyor Neslişah Ağırnaslı, şaşırmış gibi yaparak. "İyilik yarışında elbette rekabet güzeldir. Ki bizim dernek olarak en önemli misyonumuz budur. İyilikte yarışmak... Ama biz bir aileyiz ve başarılı bir takımız. Hırs ya da rekabet söz konusu bile olamaz!"

İlk kelimeyi ağzından kaçırıyor kadın: Hırs. Belli etmeden hemen not defterime yazıyorum. Farkında olmadan bana ilk ipucunu vermiş olabileceğini düşünüyorum. Ben az önce hırstan bahsetmemiştim oysaki. Demek ki dernek içindeki bazı kişisel hırslar bazen iyilik hareketinin de önüne geçebiliyor.

Mösyö Pierre'le okuduğumuz mektuplar geliyor aklıma. Neslişah Hanım'ın bilebileceğini düşündüğüm soruyu soruyorum.

"Derneğin de ismi olan *Mona Lisa* tablosunun ressamı Leonardo da Vinci sizce Türkiye'ye gelmiş olabilir mi? Tabii o dönemin Osmanlı İmparatorluğu'na desek daha doğru olur sanırım."

Kadın kısa süreli bir ikircimden sonra "Olabilir," diyor. Ama sanki bu soruda onu rahatsız eden bir şeyler var. "Bazı tarihçiler Adana ve dönüş yolunda Mersin, Kayseri taraflarına uğradığını iddia ederler. Tabii bunu bazı kaynakları göstererek yapıyorlar. O dönem bu bölgelerde çok sel baskınları olduğu biliniyor. Gelme sebebi olarak da bu gerekçe gösterilir."

Neslişah Hanım'da bariz bir şekilde hissettiğim ve anlam veremediğim hoşnutsuzluğa rağmen istediğim yanıtı aldığımı düşünerek sorumu bir aşama daha ileri taşıyorum.

"*Chuani* kelimesi sizin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Odadaki herkes soru işaretleriyle dolu gözlerle bana bakıyor. Bu soruya sadece Mösyö Pierre hazırlıklı... Okuduğu mektupta geçen bir yer ismiydi burası. Toroslarla birlikte ismi anılan bir yer...

Aynı zamanda mimarlık üzerine çalışan biri için bu sorunun kolay olabileceğini düşünüyorum. Ki Neslişah Hanım, aynı zamanda çalıştığı üniversitede profesör... Ona bu teknik soruları sormamın asıl sebebi de bu.

Biraz düşündükten ya da düşünür gibi yaptıktan sonra yanıtlıyor sorumu.

"Yanlış hatırlamıyorsam Ceyhan'ın eski ismi olması lazım. Bazı literatürlerde Seyhan olarak da bilinir. Peki ama neden bana bunları soruyorsunuz?"

Bence neden sorduğumu çok iyi biliyor. Zaten onu rahatsız eden şey de tam olarak bu. Ben de açık konuşuyorum.

"Şayet o dönem Leonardo da Vinci'nin Osmanlı İmparatorluğu'na yolu düştüyse muhakkak bizden birilerini tanıyordur, değil mi?"

"*Bizden birileri* derken?"

"Bilemiyorum," diyorum, kaçamak bir cevapla. "O dönemin Adana, Mersin ya da Kayseri..."

Bir anda sözüm Acar Sığmaz tarafından kesiliyor. Hani şu memleket sevdalısı *Salvador Dali* tarafından...

"Siz Kayseri demişken, aklıma bir fıkra geldi! Hemen anlatayım!"

Adama şaşkınlık içinde bakıyorum. Ben ne olduğunu anlamadan fıkrayı anlatmaya başlıyor:

"Bir Kayseriliye sormuşlar: İki kere iki kaçtır? Bir süre düşünmüş, düşünmüş... Sonra ne dese beğenirsiniz! 'Alırken mi satarken mi?' demiş!"

Odada bu soğuk fıkraya gülen sadece iki kişi var. Biri Acar Sığmaz'ın kendisi, diğeri de tabii ki Engin Ar! Mösyö Pierre olayı hiç anlamadı bile, garibim boş gözlerle yarıla yarıla gülen sahte *Salvador Dali*'ye bakıyor.

Hâlâ gülmeye devam eden Engin'e soğuk ve uyarıcı bir bakış atıyorum. Hemen savunmaya geçiyor.

"Abi, çok komik bir fıkra ya! Neden kimse gülmüyor ki?"

Bakışlarımı daha da sertleştiriyorum. Gülmesi azalıyor ama açıklama yapmadan da duramıyor.

"Bence komik yani..."

Kıkır kıkır gülmeye devam eden Acar Sığmaz, Engin'e bakıp "Aferin, espriden anlıyorsun!" diyor. "Zeki çocuksun, sevdim seni!"

Engin gülmekle gülmemek arasında gidip geliyor.

"*Çocuk* demeseydiniz iyiydi!"

"Tamam," diyorum, sesimi çok yükseltmemeye çalışarak. "Artık şu esprileri bir kenara bırakabilir miyiz?"

"Espriyi nasıl kenara bırakalım?" diyor Acar Bey, yeni bir esprinin fitilini ateşlemek için. "Bu espri denilen şey elle tutulur bir şey değil ki!"

Odada yine iki kişinin kahkahaları işitiliyor. Sakin kalmalıyım. Eğer öfkemi kontrol edemezsem sağlıklı sorular da soramam. Esprilerine katlanamadığım kişiler birken iki oldu, gel de sinirlenme!

"Espri demişken," diyerek tekrardan söze giriyor, bıyıksız *Salvador Dali*. "Bir Karadenizliyle bir Doğulu..."

Aman Allah'ım! Adamın fıkraları bile memleket üzerine...

Peki, öyleyse sen kaşındın, diyerek yeni sorumu adama yöneltiyorum.

"Acar Bey, tuhaf bir şekilde dernekteki hiç kimse sizi tanımıyor. Bu biraz ilginç değil mi sizce de?"

Adam tam yeni fıkrasını anlatacakken bir an öylece kalıyor. Yüzündeki ani ifade değişikliği içimde dizginleyemediğim bir gülme arzusu oluşturuyor. Ama kendimi tutuyorum.

Yaklaşık on saniye kadar öylece boş boş gözlerime bakan Fizik Mühendisi, kekeleyerek de olsa bir yanıt veriyor.

"Bunu polis arkadaşlara da söylemiştim. Ben üye değilim, sadece sanatsever bir bağışçıyım. Tuhaflık bunun neresinde ki?"

O anda bir şey fark ediyorum. Acar Sığmaz'ın hâkim yakalı ceketinin sol üst kısmında küçük bir baykuş rozeti gözüme çarpıyor! Bu küçük detaya çok da odaklanmıyormuş gibi yapıp sorusunu yanıtlıyorum.

"Aslında tuhaf olan dernekteki üyelerin sizi tanımaması değil Acar Bey. Tuhaf olan dernek üyelerinden sadece Başkan Yardımcısı Roselin Roux'un sizi tanıması! Yani maktulümüzün..."

Cümlemi tamamlamamla birlikte odada yine bir uğultu yükseliyor. O anda kendimi bir mahkeme salonunda gibi hissediyorum.

"Tanışıyorlar mıymış?", "Nereden tanıyor acaba?", "Hadi canım!", "Ne!", "Aaaa!"

Evet, odadaki uğultudan işitebildiklerim şimdilik bunlar.

Uzun süre sessiz kalıp gözlem yapan Mösyö Pierre de sonunda konuşmaya başlıyor:

"İngilizlerin güzel bir sözü vardır Mösyö: *'Karanlık hakkında konuşmayı bırakın, bir mum yakın!'* "

Acar Sığmaz, bu ne diyor böyle, der gibi boş gözlerle bir süre dedektife bakıyor. Görüşmenin başında Pierre Caron'u onlarla tanıştırdığımda da adama benzer bir bakış attığını hatırlıyorum.

"Siz İngiliz değilsiniz ama, değil mi?" diye soruyor birden.

Mösyö Pierre, "Hayır Mösyö, sizinle tanışırken de söylemiştim, ben Fransız'ım!" diyor, sitemkâr bir ses tonuyla. Nedense Acar Sığmaz'ı pek sevemedi. Tatsız esprilerinden dolayı olabileceğini düşünüyorum.

"Az önceki cümlenize ben de Fransız kaldım Mösyö!" diyor Acar Sığmaz, ama bu sefer kendi de gülmüyor. Belli ki benim sorularım tadını kaçırdı. Hemen sonra, yine "İçinden mi, dışından mı?" diye soruyor. Yine "Nerelisin?" sorusunun sebebiyet verdiği zincir sorular gelmeye başladı!

Dedektif Pierre, şaşkın bir ifadeyle "Neyin içinden mi, dışından mı?" diye soruyor. Ben araya giriyorum.

"Merkezinden Acar Bey, merkezinden! Ayrıca, lütfen soruma cevap verir misiniz?"

"Neydi ki sorunuz?" diyor adam, gamsız bir şekilde.

"Roselin Roux'la tanışıklığınızı konuşuyorduk."

"Tanışıyor muymuşuz? Ben niye hatırlamıyorum?"

8.

Toplantıya, ya da bizim tabirimizle soruşturmaya, yarım saat ara veriyoruz.

Herkesin işine geldiği ölçüde cevaplar vermesini gayet doğal karşılıyorum. Sonuçta durup dururken hiçbir suçlu çıkıp da "Bunu ben yaptım!" demez. Zaten burada toplanmamızın amacı da bu değil. Hem misafirlerimizin profil analizlerini yapmak hem de sorduğum bazı tuzak sorulardan çıkaracağım anahtar kelimeler... Örneğin "hırs" gibi...

Birazdan bir misafirim daha olacak. Ama onu şimdilik sona saklıyorum. İstediklerimi almadan ortamın gerilmesi işime gelmez.

Kimi elinde çayıyla kimisi de kahvesiyle tekrardan odaya giriş yapıyor. Namıdiğer *Salvador Dali*, yani Acar Sığmaz yine insanların memleketini sormakla meşgul. Arada yaptığı tatsız esprileriyse duymamaya çalışıyorum. Bu adam resmen Engin'in yirmi yıl yaşlı hâli!

Ama fark ettirmeden ceketindeki baykuşa bir kez daha bakıyorum. Maktul Roselin Roux'un elinden çıkan kağıttaki gizemli notu da sormalı... Bakalım, nasıl yorumlar gelecek?

Eğer katilimiz şu anda buradaysa muhtemelen beni yanıltmaya çalışacaktır.

Herkes yerine geçtikten sonra bakışlarımı *İnci Küpeli Kız*'a çeviriyorum. Yani Açelya Eylül'e... Hollandalı sanatçı Johannes Vermeer tarafından yapılan ve *Kuzey'in Mona Lisa'sı* olarak bilinen meşhur *İnci Küpeli Kız* tablosundaki kadına o kadar çok benzeyen tarafları var ki... Seyrek kaşları, yeşil gözleri, yuvarlak ve minyon yüz hatlarıyla güzel sayılabilecek bir kadın görüyorum karşımda. Mesleğinin jeoloji mühendisliği olduğunu söylemişti Elif. Bu kadar nahif mizaçlı görünen birine göre biraz ağır bir meslek tercihi gibi geldi bana. Maktul Roselin Roux'la dernek içindeki rekabetleri geliyor aklıma. Pek de *iyi niyetli* olmadığı anlaşılan ve sonu ölümle sonuçlanan bir rekabet...

"Açelya Hanım, sizin de dernek içinde oldukça aktif olduğunuzu öğrendim," diyerek söze başlıyorum. "Hatta sanırım başkan yardımcılığı hayaliniz de varmış. Yakın zamanda başkan yardımcılığına Fransız bir kadının gelmesi sizi nasıl etkiledi?"

Sanki ona bu soruyu soracağımı daha önceden biliyormuş gibi hemen yanıt veriyor.

"Başkan yardımcılığına hangi uyruktan kişinin geldiğinin ne önemi var? Sonuçta eğer bir üye dernek başkanlığı ya da başkan yardımcılığına talip oluyorsa bu derneğin iyiliği içindir, kendi iyiliği için değil. Derneğe bir şeyler katmak isteyen iki kişi olarak bu tatlı mücadeleye birlikte girdik, ama başkan yardımcısı Roselin oldu. Bense yönetim kurulundayım, hepsi bu."

Baştaki düşüncemi geri alıyorum. Açelya, göründüğünden çok daha sağlam duruşlu ve tutarlı biri...

"Mesleği jeoloji mühendisliği olan biri *Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği*'ne sizce ne katabilir?"

Bu sorumu karşımdaki kişinin duygularını ve vereceği tepkiyi ölçmek için soruyorum.

"Derneğimiz deprem, çarpık kentleşme ve kentsel dönüşüm gibi toplumsal sorunları da ele alıyor," diyor, gayet sakin bir tavırla. "Türkiye deprem bölgesi olarak görünen ülkeler listesinde ve maalesef Türkiye'de deprem hep ikinci plana atılıyor. Bu konularda toplumu bilinçlendirecek yeteri kadar dernek ya da sivil toplum örgütü maalesef yok. Ben de mesleğim gereği derneğe doğal afetler nezdinde bilimsel veriler sağlıyorum."

"Ama yanlış hatırlamıyorsam derneğinizin ismi '*Sanatseverler Derneği*' idi."

Biraz daha şansımı zorluyorum.

"Ama bir şeyi düzeltmeliyim Milas Bey," diyor, sakin tavrını koruyarak. "*MİSADER* yani *Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği*! Derneğimizin ismini sadece *Mona Lisa* tablosuna olan sevgimizden dolayı koymadık."

"Peki ya neden koydunuz?"

"Leonardo da Vinci'nin zekâsına olan hayranlığımızdan dolayı bu ismi düşündük. Herkes bilir ki Da Vinci sadece bir ressam değildi. Aynı zamanda kendi döneminin astronomu, mimarı, filozofu, mucidi, matematikçisi, mühendisi,

botanisti, heykeltıraşı, anatomisti, kartografı, müzisyeni ve jeoloğuydu. Hâliyle bu mesleklerin her biri derneğimiz için çok kıymetlidir."

Leonardo da Vinci'yi çok güzel ve doğru şekilde tarif ettiğini düşünüyorum. Özellikle Yerebatan Sarnıcı'nda çalan müzikal eseri *Ölüm Melodisi* hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

"Peki, Roselin Roux hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?" diye soruyorum hemen sonra.

"Aslında iyi bir insandı," diyor, tereddütlü bir yüz ifadesiyle. O anda aralarında bir problem olduğunu hemen anlıyorum. "Ama son zamanlarda derneğimize olan bakış açısı biraz değişmişti."

Cümlesini tamamladıktan sonra kısa bir süre Dernek Başkanı Neslişah Hanım'la göz göze geldiklerini fark ediyorum. Bu, aralarında bir tür mesajlaşma yöntemi mi acaba? Hafızam beni bir anda cinayet akşamına götürüyor. Elektriklerin kesilmesi, *Mona Lisa* kostümlü kişinin kalkması, ardından da en öndeki diğer iki kişinin ayağa kalkıp onun ardından gitmesi... O iki kişi az önce gözleriyle mesajlaşan Neslişah Ağırnaslı ile Açelya Eylül'den başkası değil!

Elbette bu düşüncemi şimdilik kendime saklıyorum. Ama şimdilik...

Mösyö Pierre araya giriyor.

"Madam, siz de iyi bilirsiniz ki Roselin Roux kendi ülkesinde de sevilen, sayılan bir hanımefendiydi. Yasa dışı hiçbir işe girdiği görülmemiştir. Dernekte son zamanlarda problemler

yaşadığını ve çeşitli nahoş sebeplerden dolayı ayrılmak istediğini öğrendik. Bunun dernek içi bazı gizemli sırlar olduğunu düşünüyoruz. Gizemli ve yasa dışı sırlar..."

Açelya Eylül tam cevap verecekken sözü Dernek Başkanı Neslişah Ağırnaslı devralıyor.

"Bunlar tamamen dedikodu! Roselin Roux'un derneğimizle hiçbir zaman problemi olmamıştır. Aksine..."

Kadının sesi bir anda bıçak gibi kesiliyor. İçimden keşke bir iki kelime daha etse diye düşünüyorum. "Aksine derneğimizin Roselin Roux'la sorunları vardı," demesini... Ama akıllı kadın, yapmıyor. Durumu hemen toparlıyor.

"Söylediğim gibi bu söylentilerin hepsi birer dedikodu... Hep birlikte senelerce gayet uyumlu, huzur içerisinde çalıştık."

"Huzur ancak gökyüzündedir. Biz ise yeryüzündeyiz!"

Ben dâhil odadaki herkes bir anda bakışlarını bu sözü söyleyen Mösyö Pierre'e yöneltiyor. Dikkatleri üzerine topladığını fark eden dedektif, neyse ki açıklama yapmakta gecikmiyor.

"Hiç bana öyle bakmayın, ben söylemiyorum! Bu sözü seneler önce William Shakespeare söylemiş! *II. Richard* isimli harikulade oyununda..."

Kısa sürede herkes eski formuna dönüyor.

Acar Sığmaz, en sonunda kendini tutamayıp "Maşallah, Mösyö Pierre de ayaklı özlü sözler kütüphanesi!" diyor gülerek. "Özlü sözleri bir bitmedi gitti!"

"Sizin nahoş esprileriniz gibi mi?" diye imalı bir ses tonuyla soruyor, Bora Ceyhan. Yani namıdiğer *Da Vinci*... Belli ki

bıyıksız ve yeşil gözlü *Salvador Dali*'nin tatsız esprilerinden sıkılan bir ben değilmişim.

"Efendim, espri yeteneği zekânın habercisidir," diyor Acar Sığmaz, kendini savunmaya geçerek. "Sahi, sormayı unuttum! Sizin memleket neresiydi?"

Bora Ceyhan, derin bir of çektikten sonra yanıt bile vermiyor. Ama *Salvador Dali* yine susacak gibi değil:.

"Sizde göçmen havası alıyorum. Göçmenler genellikle birçok yeniliğe kapalı oluyorlar."

"Yenilik, tatsız esprilere gülmek midir?" diye soruyor Bora Ceyhan. Adamın bariz bir şekilde sinirlendiğini hissediyorum. Öfke kontrolü pek yok sanırım. Cümlesine devam ediyor. "Eğer sizin yenilik anlayışınız buysa, evet ben yeniliklere kapalıyım!"

Sözünü hiç esirgemeyen biri bu Bora Ceyhan. Hızlı öfkelenenlerden... Yerebatan Sarnıcı'ndaki hâlinden şu anda eser yok. Sırf takma sakal bile çok değiştirmiş adamı. Onun da elektrikler kesildikten sonra kalktığını hatırlıyorum. Zaten dinletide hemen önümde oturuyordu. Ama kameralara iki kez takılan tek misafirimiz aynı zamanda. Zira kameralarda elektrikler kesilmeden önce de Medusa başlarının oraya gittiği görünüyor.

"Bora Bey," diyerek söze giriyorum. "Sanırım sizin dernekten uzaklaşmanız biraz da Roselin Roux yüzünden olmuş, yanılıyor muyum?"

Adamın yüzünde bir anda, keşke hiç konuşmasaydım, der gibi bir ifade beliriyor. Ama kendisini toparlaması da gecikmiyor.

"Derneğin bazı menfaatleri için ayrılmak zorunda kaldım, diyelim. Roselin Roux sadece bir aracıydı."

Şaşırıyorum bu cevaba. Suçu dernek başkanına mı atıyor yoksa? Gözlerimi bir Neslişah Hanım'a bir de Bora Bey'e çeviriyorum.

"Sizin dernekten uzaklaştırılmanız yönetimsel bir karar mıydı yani?"

"Hayır, ben dernekten uzaklaştırılmadım," diyor, fevri bir şekilde. Ama yalan söylediğine eminim. Sözlerini toparlamaya çalışıyor. "Yani, dernekten ayrılmam gerekti. Daha fazla da bu konuda açıklama yapamam!"

Aralarda yine Neslişah Hanım ile göz göze geldiğini fark ediyorum. İlginç bir şekilde kadınla arası iyi gibi, iletişimleri devam ediyor. Eğer onun dernekten çıkmasını başkan isteseydi muhtemelen araları limoni olurdu. Demek ki olayların merkezinde yine Roselin Roux var.

"Siz dinleti esnasında hemen benim önümde oturuyordunuz. Elektrikler kesildikten sonra buradaki herkes gibi siz de kalkıp bir yere gittiniz. Ayrıca kamera kayıtlarına göre elektrikler kesilmeden önce de kalktığınız görülüyor. Ne amaçla kalktığınızı ve nereye gittiğinizi öğrenebilir miyim? Bu sorumu hepinize sormak isterim."

Odada yine küçük çaplı bir uğultu başlıyor. Muhtemelen vakit kazanmaya çalışıyorlar.

"Bir yanlışlık var sanırım, ben elektrikler kesilmeden evvel sarnıçta hiçbir yere gitmedim!" diyor Bora Ceyhan, kesin bir ifadeyle. "Dinletiye ucu ucuna yetişmiştim. Hâliyle sarnıcı gezme imkânım pek olmadı. Dinletinin çok geç saatlerde biteceğini düşündüğümden hazır elektrikler de gitmişken sarnıca bir göz atıp gelmek istedim. Ancak ortam çok karanlıktı, hemen döndüm zaten."

Bu cevabın beni tatmin ettiğini söyleyemem. Adamın iki kez kameralara yakalandığı net bir şekilde görülüyor oysaki! Ama şu an için namıdiğer *Da Vinci*'ye inanıyor gibi görünmekten başka çarem de yok.

Diğerlerine bakıyorum. Kendince cevabını hazırlayan konuşmaya başlıyor.

"Ben hazır elektrikler kesilince bir lavaboya kadar gideyim, geleyim dedim," diyor, memleket sevdalısı Acar Sığmaz. "Ama karanlıkta bulamadım. Ben de kısa sayılabilecek bir sürede geri döndüm."

"Zaten cinayet de kısa sayılabilecek bir sürede işlendi Acar Bey," diyorum, manidar bir şekilde. "Her şey yirmi dakika içinde olup bitti!"

Odadaki herkesin yüzünün gerildiğini fark ediyorum. Bu sefer bakışlarım iki hanımefendiye kayıyor: Neslişah Ağırnaslı ile Açelya Eylül'e...

Önce *İnci Küpeli Kız* yanıtlıyor sorumu.

"Ben dinletiye gelmeden önce sarnıçta kolyemi düşürmüşüm, ya da başka bir yerde düşmüş, bilemiyorum. Arayı fırsat bilip bir etrafa bakınayım dedim."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Kolyenizi o karanlıkta mı bulmayı umuyordunuz?"

Az önce tutarlı yanıtlar veren kişi gitmiş, yerine ne demesi gerektiğini dahi bilmeyen biri gelmişti sanki. Yalan ve adrenalin insanı bambaşka biri hâline getirebiliyor, bunu bir kez daha anlıyorum.

"Ben sarnıcın o kadar karanlık olabileceğini düşünemedim," diyor, mahcup bir ifadeyle. "Telefonumun fenerini de açtım ama çok da fayda etmedi."

Dinleti esnasında fark ettiğim önemli bir detayı hatırlatıyorum ona. "Ama kolyenizi tek başınıza aramadınız sanırım," diyorum, Neslişah Hanım'a da bakarak. "Karanlıkta da olsak Neslişah Hanım ile ikinizin aynı anda kalktığını hatırlıyorum." Hem de Roselin Roux'dan hemen sonra, diyesim geliyor. Ama şimdilik bunu kendime saklıyorum.

Şimdi açıklama yapma sırası namıdiğer *Frida Kahlo*'da.

"Aslında önce ben de lavabo için kalkmıştım ama kolye konusunda Açelya'ya yardım etmek istedim. Ortamın karanlık olduğunu fark edince ikimiz birlikte gelip yerimize oturduk."

Öyle olsun bakalım, diyorum içimden ve son olarak bakışlarımı meşhur *Amerikan Gotiği* ailesine çeviriyorum. Bu arada onlar da bir şeyler düşünmüş olmalılar.

Arslan Asar, "Ben bir arkadaşımla telefonda acil bir konu hakkında konuşmak için kalktım," diyor. "Ancak..."

"Telefonlar çekmiyordu herhâlde," diyerek adamın tahmin ettiğim cümlesini tamamlıyorum. Arslan Asar, uzun ve biçimsiz başıyla hemen onaylıyor sözlerimi. Konuşmama devam ediyorum.

"Ama keşke Medusa başlarının olduğu yere kadar gitmeseydiniz, belki telefon çıkış kapısının olduğu yerde daha iyi çekerdi!"

Adam tam rahatladım derken, tekrardan gerilmeye başlıyor. Medusa başlarının sarnıcın en uzak ve ücra köşesinde olduğunu herkes bilir. Burada asıl soru şu, onun oraya kadar gittiğini nereden biliyorum?

Blöf yaptığımı düşünen adam geri adım atmıyor.

"Yanılıyorsunuz, ben çıkışa yakın bir yerdeydim. Sarnıcın o taraflarına hiç gitmedim."

Adamın yalan söylediğini eşinin yüz ifadesinden bile anlayabilirsiniz.

"Doğruları konuşalım Arslan Bey," diyorum, samimi bir tavırla. "Oraya gittiğinizi MOBESE kameralarından gördük. Elektrikler kesilmeden hemen önce oradaydınız ve bir şeyler yapıyordunuz. Sonrasında bir anda elektrikler gitti ve siz de yerinize geldiniz."

Arslan Asar, utancından bir şey diyemiyor. Eşi Nazlı Asar'a bakıyorum.

"Siz, Nazlı Hanım? Sizin karanlıkta Medusa başlarının yanında işiniz neydi? Sonuçta elektrikler geldiğinde cesedi ilk gören kişi sizsiniz."

Kadın hâlâ olayın etkisinde gibi. Gözlerinin dolduğunu hissediyorum. Uzun aralıklarla birkaç kez yutkunuyor. Sonra eşine özür dilercesine bakıp "Benim oraya gitmemi Arslan istedi," diyor. Hepimiz şaşkınlıkla evli çifte bakıyoruz.

"Peki ama neden?" diye soruyorum.

"İnanın bilmiyorum," diyor kadın. "Çok kereler sormama rağmen bana da bir şey söylemedi. Aslında böyle sürprizler yapan bir insan da değildir kendisi..."

Bu sorunun cevabı Arslan Asar'da saklı... Odadaki herkes pürdikkat adama bakıyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bana bir şey sormayın!" diyor adam. "Her sorunuzu yanıtlamak gibi bir zorunluluğum yok!"

"Maalesef artık var," diyorum, biraz tehditkâr bir şekilde. "Çünkü sarnıcın elektriklerini kesme talimatı veren de sizdiniz!"

Odada yine bir uğultu...

"Böyle bir şey yok!" diyor adam, hararetli bir ses tonuyla. "Sarnıcın elektrikleri Sultanahmet'teki bir kazı çalışmasından dolayı kesildi. Bunu benim yaptırdığımı ispatlayamazsınız!"

"Elbette ispatlarım!" diyor ve odaya gizli misafirimi davet ediyorum.

9.

Yerebatan Sarnıcı'nın Güvenlik Müdürü Alihan İlter, ricam üzerine odaya giriyor.

O anda odadaki herkes şaşkın gözlerle birbirine bakarken bir taraftan da Arslan Asar'ı gözlemliyorum. Adan oldukça tedirgin görünüyor ve biraz da öfkeli...

Sağ olsun, Alihan Bey bazı gerçeklerin gün yüzüne çıkması konusunda bana çok yardımcı oldu. Elektriklerin kesilmesi talimatını veren kişinin bilgilerini bana ulaştırması bu yardımlarından sadece biri...

Alihan Bey'e sorumu tekrarlıyorum.

"Sarnıcın elektriklerini kim kestirdi?"

Hiç düşünmeden "Arslan Bey," diyor. "Çok değil, kısa bir süre için elektriklerin kesilmesini istemiş bizim güvenlik görevlisi arkadaşlardan... Aslında benim haberim olsa böyle bir şeye kesinlikle izin vermezdim, emin olun. Ama güvenlik görevlisi arkadaşlara hatırı sayılır bir ödeme yapmış sanırım. Onlar da teklifi geri çevirememiş. Bunu öğrenir öğrenmez o güvenlik görevlilerinin işine son verdim! Tekrardan bu ihmalkârlığımız için sizlerden özür diliyorum."

Arslan Asar, Alihan Bey'in mahcup hâllerine aldırmıyor bile. Bir süre adamın kılık kıyafetine bakıyorum. Oldukça pahalı giyinen birisi olmasının sebebi çıkıyor şimdi. Parasıyla her şeyi yapabileceğini, her şeye hükmedebileceğini sanan tiplerden biri...

"Evet," diyorum, adama bakarak. "Belki bazı şeyleri bize açıklamanın zamanı gelmiştir Arslan Bey?"

Adamın burnundan kıl aldırdığı yok. Eşi de sessiz bir şekilde her şeyi anlatması için ısrar ediyor ama adam bana mısın demiyor!

"Kesinlikle konuşmayacağım! Avukatımı istiyorum."

"Eğer bize gerçekleri anlatmazsanız sizi ne avukatınız ne de paranız kurtarır!" diyorum, sert bir ses tonuyla. Adam konuşmamakta kararlı görünüyor.

"Bana başka bir çare bırakmadınız," diyerek Mehmet Ali'yi arıyorum. Zaten Tekin'le birlikte dedektiflik bürosunun yakınlarında olduğu için hemen geliyorlar. Her şeyi anlatıyorum ve kamera kayıtları gerekçesiyle adamı gözaltına alıyorlar.

Arslan Asar gittikten sonra diğer misafirlerde bir rahatlama hâli hissediyorum. Tekrardan yüzler gülmeye başlıyor. Çünkü onlara göre sonunda *Yerebatan Sarnıcı Katili* bulundu.

Herkes müsaade isteyip ofisten ayrılırken Acar Sığmaz adeta tüm misafirlerin tercümanı oluyor.

"Katil kesin olarak Arslan Asar, değil mi? Yani artık yurt dışına çıkabilecek miyiz?"

"Elbette hayır," diyorum, net bir ifadeyle. O anda herkes bir durup bana bakıyor. "Bir katil yasalara göre suçunu itiraf edene kadar masumdur. Suçunu itiraf etmesini bekleyeceğiz. O zamana kadar çalışmalarımız devam edeceği için bir süre daha kısıtlamalar olacak. Zaten emniyetteyken herkesin parmak izi alınmıştı. Gerçek suçluyu DNA analizleri de belirleyecektir."

Gözdağı hükmündeki sözlerimi işittikten sonra odadaki herkes karamsar bir tavırla ofisten ayrılıyor. Namıdiğer *Salvador Dali'yi* tam odadan çıkacakken durduruyor ve ceketindeki baykuş rozetine bakıyorum bir süre.

"Acar Bey, '*İstanbul'un üçüncü tepesinde, gizemli bir baykuşun baktığı yerde.*' cümlesi sizin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Sorumu sorarken gözüm hep ceketteki rozette olduğu için Acar Sığmaz da bakışlarını aniden rozetine kaydırıyor. Hatta sağ eliyle rozeti gizlemeye çalıştığını dahi fark ediyorum. Telaşlı bir ifadesi var.

Hemen sonra durumu toparlamaya çalışıyor.

"O ne biçim bir cümleymiş öyle! Tekerleme gibi..."

Gülmeye çalışıyor ancak benim ciddi bakışlarım adamın tedirginliğini daha da gün yüzüne çıkarıyor. O anda sanki bir şeyi düşünüyor gibi bir hâli var. Muhtemelen bana vereceği cevabı düşünüyor olmalı. Ya da yalanı...

Bir şeyi daha fark ediyorum. Adamın ceketinin iç cebinde bir kalem asılı... Kalem bana o kadar aşina geliyor ki hemen hatırlıyorum. Bu, Engin'in bana hava atmak için gösterdiği UV ışıklı casus kalemine o kadar çok benziyor ki!

Acar Sığmaz, ürkek bir ses tonuyla "Bilmiyorum," diyerek beni daldığım kuyulardan yeryüzüne çıkarıyor. "Baykuşlar çok gizemli hayvanlardır, her an her yerden çıkabilirler!"

Vedalaşırken tokalaşmak için adama elimi uzatıyorum. Sanki yılan görmüş gibi geri adım atıyor. Tuhaf şey, gerçekten de geldiğinden beri kimseyle tokalaşmadığını fark ediyorum. Oldukça titiz biri sanırım.

Seri adımlarla odadan çıktıktan sonra bir süre bana söylediği son cümlesini düşünüyorum.

"*Baykuşlar çok gizemli hayvanlardır, her an her yerden çıkabilirler!*"

Ne demek ki şimdi bu?

10.

Saat gecenin üçü ve ben bırakın uyumayı, evime gitmeyi dahi aklımın ucundan geçirmiyorum.

Misafirler gideli saatler oluyor. Bense Yerebatan Sarnıcı'nda bulduğumuz ipuçlarını bir araya getirmeye çalışıyorum. *Mona Lisa*'nın iki gözünde birden bulunan bozuk paralara konumlandırılmış nota şeklinde "mim" ve "sin" Arap harfleri, yan yatmış Medusa başının gözlerine kazınmış "L" ve "S" harfleri ve son olarak maktulün elinde bulduğum gizemli bilmece...

"İstanbul'un üçüncü tepesinde, gizemli bir baykuşun baktığı yerde!"

Aslında bu bilmeceyi çözsem muhtemelen soruşturmada da ciddi bir yol katedebileceğim. Ama yok, aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Mutfağa gidip kendime bir bardak daha sade filtre kahve alıyorum. Şu kahve de olmasa düşer bayılırım herhâlde. Sıcak ve acı kahvemden bir yudum alınca aklıma bir fikir geliyor. Hemen refleksle saatime bakıyorum. Çok geç bir saat olmasına rağmen samimiyetine güvendiğim için sanat tarihçisi arkadaşım namıdiğer *Sezar Serhat*'ı arıyorum.

Uyumamış olması için içimden dua ederken birden telefon açılıyor.

"Alo, Milas! Hayırdır, kötü bir şey yok ya?"

"Yok, merak etme," diyorum, arkadaşımı teskin eden bir ses tonuyla. "Kusura bakma, biliyorum saat çok geç oldu. Ama sana bir sorum vardı?"

"Sorun değil dostum," diyor Serhat, olgun bir tavırla. "Ben de hazırladığım makaleyle ilgileniyordum. Eğer akademisyensen uyumak haram!"

Gülüyorum. Şu anda Serhat'ın akademisyen olması en çok da benim işime yarayacak.

"Kardeşim, İstanbul'un üçüncü tepesi Beyazıt değil mi?"

"Yok artık!" diyor Serhat, şaşkın bir ses tonuyla. "Gecenin bu saatinde bu soru için mi aradın beni? Dostum sana gerçekten inanamıyorum!"

Arkadaşımın şaka yollu sitemini anlayabiliyorum. Ama tek sorum bu olmayacak.

Ben de "Hadi sen cevap ver," diyorum, şakayla karışık kısık bir ses tonuyla. "Zaman kazanmaya çalışma!"

"Bu soru için mi zaman kazanacağım ben!" diyor, bu sefer alaycı bir tonlamayla. "Evet, İstanbul'un üçüncü tepesi Beyazıt ama Süleymaniye de bu alana dâhil."

"Tabii ya!" diyorum kendi kendime. Hemen not defterimde yazan diğer ip uçlarına bakıyorum. Arapça sağdan sola doğru okunduğu için sırayla "mim" ve "sin" harflerini düşünüyorum.

" 'Mim', 'sin' ve Süleymaniye tepesi... Yani **Mimar Sinan** ve kalfalık eseri Süleymaniye Camii!"

"Ne?"

Bir an heyecandan telefonda Serhat'la konuştuğumu unutuyorum.

"Dostum, Süleymaniye Camii'nde senin bildiğin bir baykuş figürü var mı?"

"Baykuş figürü mü?" diye şaşkınlıkla soruyor Serhat ve bir süre düşünüyor. "Ya sen camide şadırvanın olduğu avluya bakan giriş kapısını söylüyorsun. Bu tamamen uydurma dostum, orada baykuş diye bir şey yok! Sadece büyük cami kapısının üstündeki tavanda baykuşa benzer gözler var. Ama bak benzer diyorum. O dönemlerde, özellikle de Osmanlı mimarisi camilerinde bir insan ya da hayvan suretine yer verilmesi imkânsız bir durumdur. Sırf bu benzerlikten dolayı insanların uydurduğu..."

Serhat'ın cümlesini tamamlamasını dahi beklemeden telefonu kapatıp, hızla dedektiflik bürosundan çıkıyorum!

Galiba aradığım baykuşu sonunda buldum!

11.

Süleymaniye Camii

Sabah ezanına yarım saat kala tarihî Süleymaniye Camii'nin avlusuna giriş yapıyorum. Henüz gün doğmadı ama aralarda namaza hazırlık yapan birkaç kişiye denk geliyorum.

Neyse ki caminin avlu kapılarını açmışlar. Aksi hâlde Serhat'ın dediği yere ulaşamayacaktım.

Kanuni Sultan Süleyman Han Türbesi'ni hızla geçiyorum. Türbeler genellikle kandil geceleri ve Ramazan ayları dışında bu saatlerde kapalı oluyor. Ama zaten benim işim orayla değil.

Yaklaşık yetmiş seksen metre kadar ilerledikten sonra büyük avlu kapısından içeri doğru süzülüyorum. O anda caminin giriş kapısında, ki burası tam da Serhat'ın tarif ettiği yer, siyah elbiselere bürünmüş birini görüyorum. Önce namazını kılmaya gelen biri olduğunu düşünsem de bu fikrimden hemen vazgeçiyorum. Zira adam cami girişinin önündeki mermer taşların olduğu yerde hararetli bir şekilde bir şeyler yapıyor.

Sessizce bir iki adım atıyorum. Ancak gece karanlığı adamı net bir şekilde görmemi engelliyor. Karaltılara bürünmüş ince, uzunca adamın eldivenli elinde bir zarf tuttuğunu fark edince adımlarım hızlanıyor. İşaret parmağı ve baş parmağının arasına sıkıştırdığı zarfı tam mermer taşların arasına koyacakken benim geldiğimi anlıyor ve zarfı öylece yere bırakıp kaçmaya başlıyor.

Onun ardından ben de koşuyor ve "Dur, kaçma!" diye bağırıyorum ama ne fayda! Adam kaşla göz arasında gözden kayboluyor. Bir süre Süleymaniye Camii'nin İstanbul panoramasını gördüğü arka avlusunda bekliyorum. Eğer oralara saklanmışsa hemen yanında bitmek için... Ama nafile, belli ki çoktan giden gitmiş.

Aklıma adamın gelişigüzel bir şekilde mermer taşın üzerine fırlattığı zarf geliyor. Şayet bu sıralarda cemaatten biri camiye giriş yapmak isterse o zarfı görüp alabilir. Bu sefer gerisin geri koşmaya başlıyorum. Yaklaşık otuz saniye içinde Serhat'ın da bahsettiği noktaya varıyorum. Şükür ki zarfı alan olmamış. Zarfa doğru adımlarımı atarken bir taraftan da caminin giriş kapısının üstündeki tavanına bakıyorum. Önce baykuş figürüne dair hiçbir emare göremiyorum. Ancak zarfın olduğu yere geldiğim an tam da tepemde bana bakan bir çift gözle karşılaşıyorum!

"İstanbul'un üçüncü tepesinde, gizemli bir baykuşun baktığı yerde!"

Evet, şu anda tam da gizemli baykuşun baktığı yerdeyim.

12.

"İkinci bir mektup, öyle mi!"

Mösyö Pierre, az önce ona uzattığım zarftaki mektuba şaşkın gözlerle bakıyor.

Emniyetteyiz. Sabah saatleri ve ben bir gram bile uyku uyumadım!

Süleymaniye Camii'nden çıktıktan sonra doğrudan emniyete, bizim Şifreli Dosyalar ekibinin yanına geliyorum. Mösyö Pierre Caron'un da burada olması beni mutlu ediyor. Başkomiser Atıf, dinletiye gelen tüm misafirlerin fotoğraflarının raptiyelerle sabitlendiği tahtanın önünde durmuş öylece bize bakıyor. Belli ki onlar da geceyi burada geçirmiş, kendi aralarında toplantı yapmışlar.

Elif, Mehmet Ali ve Tekin heyecanla zarfın içinde yazanları öğrenmeyi bekliyorlar. Sadece onlar mı? Ben de çok merak ediyorum. Her ne kadar katili ucu ucuna elimden kaçırmış olsam da çözdüğüm gizemli bilmecenin bize önemli bir ipucu sağlayacağına inanıyorum.

Pierre Caron, sararmış ikinci zarfı da usulca açıyor ve içinden daha da sararmış bir kâğıt parçası çıkarıyor. Üstünde Leonardo da Vinci'nin artık aşina olduğumuz şifreli yazısı dikkat çekiyor. *Aynalı yazı...*

Elif bir koşu gidip kendi odasından ayna alıp geliyor. Aynayı, mektubun kırk beş derecelik açıyla hemen yanına koyuyoruz. Mösyö Pierre, çantasından meşhur fil dişi kaplamalı büyütecini çıkarıyor ve yavaş ama dikkatli bir şekilde mektupta yazanları okumaya başlıyor:

"Çok saygıdeğer Güçsüz Karınca,

Muhtemelen bu sana göndereceğim son mektup olacak. Artık iyice yaşlandım. Gözlerim zor görüyor, eski direncim kalmadı.

Gönderdiğin en son mektupta güzel haberlerini aldım. İnan sevgili genç dostum, senin ve yapı ilimi adına çok mutluyum. Asker olarak başladığın bu yolda, eminim çok kısa bir zaman dilimi içinde büyük başarılara imza atacaksın. Sende bunu yapacak zekâ ve kabiliyet fazlasıyla var. Senin yaşlarında olmayı ve bilimsel çalışmalarıma devam etmeyi o kadar çok isterdim ki anlatamam.

Son dönemlerde yapılarla ilgili hız verdiğim çalışmalarıma rahatsızlıklarımdan dolayı ara vermek durumunda kaldım. Ama bu konuda epey yol katettiğimi düşünüyorum.

Sana önceki mektuplarımdan birinde deprem, sel gibi doğal afetlere karşı dayanıklı kalacak yapılar üzerine çalıştığımı söylemiştim. Özellikle ana bileşenleri katran, naylon ve karbonlaşmış akrilik elyaftan oluşan ipliksi bir tür madde elde ettim. Elde ettiğim bu maddenin yapısının çelikten dört buçuk kat hafif olmasına rağmen üç kat daha dayanıklı olduğunu deneylerimle ispat ettim. Bu madde naylonun yapısından daha sert, elyafa göre çok daha dayanıklıdır. Ayrıca bu maddenin nemden etkilenmediğini, sürtünme ve aşınmalara karşı da dayanıklı olduğunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim.

Bu maddenin nasıl üretilebileceği ve yapılar üzerinde nasıl uygulanabileceği konusunda detaylı notlar aldığım defterimi de bu mektupla birlikte sana göndereceğim. Elde ettiğim bilgiler ışığında senin de üstüne bir şeyler katarak çok daha kullanışlı bir maddeyi ortaya çıkacağına şüphem yok.

Şayet bu madde geliştirilebilirse ilerleyen yüzyıllarda sadece yapılarda değil, canlılarda dahi tatbik edilebilir duruma gelecektir. Özellikle savunma mekanizmaları biz insanlar kadar çok da gelişmemiş hayvanlarda kalkan görevi göreceğini umuyorum.

Dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi sizin topraklarınızda da deprem ve sel sorunları çok yaşanıyor. Bahsettiğim maddenin de varlığıyla inşa edilecek yeni yapıların ömrü uzun olacaktır. Şayet verdiğim tarifler geliştirilebilirse senin de iyi bildiğin yapıda raylı sistemden çok daha etkili bir yöntem hâline gelebilir.

Biraz daha eski yıllarda Timur Devleti'nin bu formülle dünyaya kafa tuttuğunu unutmamak gerekir. Sonrasında Ali Kuşçu gibi bir âlimin sizin topraklarınıza taşınmasıyla bu gücü siz ele aldınız ve tüm dünyaya hâkim oldunuz.

Sana geliştirilebilir savaş silahları ve bombalar üzerine sayfalar dolusu bir defter göndermiştim. Defteri muhafaza etmen en büyük dileğimdir. O defter ileride kötü emelli insanların eline geçerse dönem şartlarıyla çok yıkıcı, hatta yok edici silahlar tasarlanabilir. Yerin yaklaşık 10 km derinliğinde, hatta denizin altında bile etkili olabilecek çok güçlü silahlardan bahsediyorum. İnsanoğlu, bu silahların ve bombaların gücüyle yapay doğal afetler icat edebilir. Elbette yapay bir depremin, selin ya da başka bir afetin tasarlanması hiçbir zaman mümkün olmayacaktır. Ama onlar bu silahların

etkilerini o şekilde tanımlayabilirler. İşte o zaman dünya dediğimiz yerin cehennemden bir farkı kalmaz! Şunu hiçbir zaman unutma genç dostum: Bazı icatların gizliliği, keşfinden daha önemlidir.

Sen de bu dünya denilen ve göz açıp kapayıncaya dek biten kısa süreli hayatının sonuna geldiğinde hep yapamadıklarının hayalini kuracaksın. O ana kadar ne kadar çok şey yaparsan yap, hep bir eksiklik hissedeceksin içinde. İnsan hayatı sonludur ama keşfedeceklerinin bir sınırı yoktur. O sebeple ki ikimizin bu ortak sırrını mutlaka güvendiğin insanlara bırak ve mümkünse bu kimseler kadın olsun! Kızın ya da kız torunun da olabilir. Benim çocuğum olmadığı için defterde yazan sırların senin akrabalarının üzerinden ilerlemesi tek temennimdir. Sen bu sırrın son erkek vârisisin, unutma!

Sevgili Güçsüz Karınca,

Dünyada savaşları çıkaran erkeklerdir. Yaraları saran ise kadınlar... Bilimi ve bilgeliği, gözünü kan bürümüş hemcinslerimize bırakmamalıyız. Güç ve iktidar hırslarından dolayı dünyayı cehenneme çevirmelerine izin veremeyiz!

Küçük ve önemsiz olan bu hayatımda öğrenebildiğim tek doğru budur.

Çalışmalarım olması gereken kaliteye erişmediği için yaratıcıyı ve insanlığı gücendirdim! Sen sakın gücendirme, olur mu?

Yaşlı ve seni seven dostun,

L. da Vinci"

13.

Mösyö Pierre mektubu bitirdiğinde derin bir sessizlik hâli oluyor. Gerçekten çok etkileyici satırlar olduğunu düşünüyorum.

"*Bazı icatların gizliliği, keşfinden daha önemlidir*." diyorum, kendi kendime. Sanırım mektupta beni en çok etkileyen cümle bu oldu. Aslına bakarsak mektubun ana fikri de bu... Bazı keşiflerin yüzyıllar sonrasının teknolojisi ve insanlarından korunması...

"Güçsüz Karınca..." diyor Elif, bana bakarak. "Tahmin ettiğimiz kişi olabilir mi?"

Başımla onaylamak durumunda kalıyorum. Katilin başından beri bize bıraktığı ipuçları aslında tek bir kişiyi gösteriyor. Tartışmasız Türk mimarisinin en büyük duayeni, Mimar Sinan!

Maktulün gözlerine bırakılan nota şeklindeki "mim" ve "sin" harfleri, notaların "mi" ve "si" notalarına göre konumlandırılması, Arapçada sağdan sola okunduğunda "Mimar Sinan"ın baş harflerinin çıkması, ikinci zarfın Mimar Sinan'ın kalfalık eserim dediği Süleymaniye Camii'nin

avlusunda bulunması ve çok daha fazlası bizi *Koca Sinan*'a götürüyor.

"Hatırlıyor musunuz?" diye soruyor Başkomiser Atıf, gümrah sesiyle. "Bizim olay inceleme ekibi Medusa başının gözlerine kazınmış 'L' ve 'S' harflerini fark etmişti. Bu 'L' ve 'S', Leonardo ile Sinan olmasın!"

Evet, hepimiz bu küçük ama önem arz eden detayı atlamıştık. Mösyö Pierre bir şey hatırlamış gibi birden araya giriyor.

"Mösyö, biliyor musunuz, *Mona Lisa* tablosunda da böyle bir detay var! Leonardo da Vinci'nin *Mona Lisa*'nın sağ gözüne 'S' harfini, sol gözüne de 'L' harfini gizlediği bilinir. Her ne kadar birçok Sanat Tarihçisi bu bilgiyi yalanlasa da ben bizzat gözlerimle gördüm! Demek ki katilin Medusa başını *Mona Lisa*'ya benzetmesinin asıl sebebi buymuş!"

"O *Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği* burada yazan sırrın peşine düşmüş olabilir mi?" diye soruyor Tekin, bize bakarak. "Da Vinci'nin arkasına sığınarak belki de bu bilgilere sahip olup tüm dünyaya hükmetmek istiyorlardır, olamaz mı?"

"Mösyö Tekin haklı olabilir," diyor Pierre, kendinden emin bir şekilde. "Ben de şimdi bundan şüphelenmeye başladım. Size daha önce de söylemiştim Mösyö Ulukan. Bu dernek görünümündeki kurum pek sağlam pabuca benzemiyor. Belki de Roselin Roux onlardan bu sebeple uzaklaşmak istedi. Ancak dernek içi bazı sırları ifşa edebilir gerekçesiyle

kadını susturma kararı aldılar. Kadının cesedini de herkese gözdağı olsun diye sarnıca bırakmış olabilirler."

Şu an için bu ihtimal oldukça güçlü görünüyor. Zira Da Vinci'nin mektubunda belirttiği bilimsel veriler günümüz teknolojisiyle hayata geçirilir ve işin acı tarafı bunu kötü niyetli insanlar başarırsa gerçekten de dünya cehenneme döner! Hızlı hareket etmemiz, bu gizemli olayı bir an önce çözmemiz gerekiyor. Her şeyin detaylı anlatıldığı o defteri bazı kötü emelleri olan kişilerden önce bulmalıyız.

Evet, şu anda her şeyi bir sır gibi saklayan ve hâlâ konuşmayan Arslan Asar göz altında... Ama bu cinayetin altından başka kişiler de çıkabilir. Bugünkü ya da daha önceki dernek üyelerini yakın takibe almak gerekiyor.

Başkomiser Atıf aklımı okumuş gibi "Eğer bu bir ekip işiyse eylemleri devam edecektir," diyor, sağ eliyle pos bıyıklarını yukarı doğru kıvırdığı esnada. "Göz altına aldığımız Arslan Asar bizim için yeterli olmayabilir ki adam hâlâ tek kelime bile etmedi! Aman dikkatli olun çocuklar, şu işi de hayırlısıyla sağ salim bir şekilde sonuca ulaştıralım."

Tekin muzip bir ifadeyle gülümsüyor.

"Başkomiserim aslında bize diyor ki Zebercet denilen komiserden önce çözelim şu olayı... Şimdi yine bir yerden çıkar eder, başarı onun üstüne kalır, neme lazım!"

Başkomiser Atıf'ın "Zebercet" ismini duymasıyla yüz hatlarının değişmesi bir oluyor.

"Ben buradayken Zebercet de kimmiş? O gitsin turistlere yer göstersin! Ayrıca 'Zebercet' diye isim mi olur yahu! Bakın yine beni sinirlendireceksiniz ha!"

Gülmeye başlıyoruz. Bu adamın başarıları başkomiserimi iyiden iyiye kıskandırmış mı ne? Şaka bir tarafa, şu cinayet olayından sonra tanışmak istediğim kişilerin başında geliyor. Bu kadar dedikodusu yapılan kişi gerçekten tuhaf biri olmalı!

"Görürsünüz bak," diyor Mehmet Ali, Tekin'in uzattığı bayrağı devralarak. "Bu adamı yakında başkomiser yapıp başımıza koyarlar!"

"Ölümü çiğnemeleri lazım!" diyor Başkomiser Atıf, daha gür bir sesle. Hemen sonra odadan çıkmak için hareketleniyor. Ya da kaçıyor desem daha doğru olur. "Burada sizinle çene çalacak değilim! Elif, Milas'ın getirdiği zarfa parmak izi tahlili yapalım, olur mu? Belki bir şeyler çıkar."

"Milas getirir getirmez tahlili yaptırdık, sonuçları bekliyoruz Başkomiserim," diyor Elif, az önceye göre daha ciddi bir ifadeyle.

Atıf Bakırcı, istediği yanıtı alınca hızla odadan çıkıyor.

Bense Süleymaniye Camii'nin avlusunda bulduğum zarfı da alıp dedektiflik bürosuna geçmek için hareketleniyorum. Bu aynalı yazıyla kaleme alınmış İtalyanca mektupta yazanları kendi kendime daha etraflıca düşünmeliyim.

Umarım bir şeyleri gözden kaçırmıyorumdur, umarım!

14.

"Abi, kusura bakma ama bence sen kesin bir şeyleri gözden kaçırıyorsun!"

Ben ilginç yazıların olduğu mektuba boş gözlerle bakıp saatlerce kafa patlatırken Engin Ar Efendi karşıma geçmiş pişkin pişkin sırıtıyor.

Öğlen saatlerinde geldiğim ofisimde aralıksız üç dört saattir düşünüyorum. Da Vinci'nin sırlarına erişebilmem için bir hamle daha yapmam gerekiyor ve ben ne yapmam gerektiğini dahi bilmiyorum.

"Bunun formülü bende!" diyor Engin. Çantasından UV ışıklı casus kalemini çıkarıp boş bir kâğıda bir şeyler yazıyor. Sonrasında kalemle kâğıdı usulca benim önüme bırakıyor.

"Buyur, bu soruyu çöz bakalım!" diyor, gözlerimin içine baka baka.

"Şu anda seninle oyun oynayamam Sayın Engin Ar!" diyorum, sinirli bir şekilde. "Git kendine başka bir oyuncak bul!"

"Ne oyuncağı abi ya!" diyor Engin, yüksek sesle. "Ben oyuncak yaşımı çoktan aştım. Senin zihnini dağıtman gerekiyor. O mektuba bakmaya devam ettiğin müddetçe

bir şeyleri gözden kaçırmaya devam edeceksin, benden söylemesi!"

Bir an durup Engin'e bakıyorum. Doğru söylüyor galiba... Buraya geldiğimden beri zihnimi sürekli bu iş için yordum. Evet, doğru, bu olayı bir an önce çözmem gerekiyor. Hatta zamanla yarışıyoruz belki ama bu beyin denilen organ da suyla çalışmıyor ki! Biraz dinlendirmekte fayda var.

Engin'in önüme bıraktığı kâğıda bakıyorum, hiçbir şey yazmıyor.

"Hani soru nerede?" diye soruyorum merakla.

"Kâğıtta abi," diyor Engin, şakacı bir sesle. "Bazen insan gözlerinin önündeki yazıyı bile göremiyor, değil mi?"

Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Kâğıdın üstündeki UV ışıklı casus kaleminin mor ışığını açıp bir anda kâğıtta beliren soruyu okuyorum.

"*Dokuzun yarısı kaçtır? Not: Cevap kesinlikle dört buçuk değil!*"

Sanırım bu sorunun cevabını biliyorum. Bazı soruların cevaptan ziyade gidiş yolu önemlidir. Okul yıllarında cevaba önem veren ve gidiş yolu doğru olsa bile puan vermeyen öğretmenlere inat bu tür soruların en fazla zihni besleyici sorular olduğuna inanırım.

Bu soru da olaylara farklı açılardan bakmayı gerektiren bir zekâ sorusu aslında... Tıpkı bir dedektiflik romanında olduğu gibi... Eğer biz, iyi görünen insanları iyi kabul eder de kötü görünümlü insanları kötülükleriyle yargılamaya

başlarsak katili hiçbir zaman bulamayız. Şayet doğruya ulaşmak istiyorsak önce ön yargılarımız ve kişisel duygularımızdan sıyrılıp olaylara dışarıdan bir göz gibi bakmak gerekiyor. Polisiye kitapları sevmemin en büyük sebebi bu aslında, hatta dedektif olmamın da... Hem ön yargılarımı bir kenara bırakmamı hem de kötü insanlarla dahi empati kurabilmemi sağlıyor.

Eğer bu soruda "dokuz" kelimesine ya da "9" rakamına kitlenirsem doğru sonuca hiçbir zaman ulaşamam. Dokuz, sadece ismi gibi "dokuz" mudur ya da rakam olarak mı "9"? Mesela bunların dışında başka bir formu olamaz mı? Örneğin Roma rakamlarında da dokuz var, değil mi? Sonuçta orada da bir sayı sistemi var, tıpkı bizim aşina olduğumuz sayı sistemleri gibi...

Peki Roma rakamlarında dokuz nasıl yazılıyordu?

UV ışıklı casus kaleminin ışığını kapatmayı unutup masaya bırakıyorum. Engin'in sorduğu soru yine kayboluyor. Kendi kalemimi alıp başlıyorum yazmaya.

"Dokuz, Roma rakamlarında '*IX*' olarak ifade edilir."

Benden dokuzun yarısını istiyor. Bu "yarı" ifadesinin illaki bir sayının matematiksel yarısı olması gerekmiyor. Aslında bu da bir ön yargıdır. Size zekâ sorularında sayısal bir soru sorulmuşsa hep matematiksel işlemler üzerinden ilerlemeniz gerektiğini düşünürsünüz. Oysa daha basit düşünmeliyiz. Bir ekmeği ya da elmayı bıçakla ikiye böldüğünüzde de yarısını elde edersiniz. Eğer ekmekle elmayı ikiye

ayırabiliyorsam aynı yöntemle bu sayıyı da bölebilirim, hem de bıçakla!

"*IX*" ifadesini yatay olarak tam da ortadan bıçakla kesersem ve altındaki işe yaramaz parçayı çöpe atarsam "*IV*" ifadesini elde ederim. Bu da Roma rakamlarında dört demek!

Evet, işte cevabı buldum. Gururla kâğıda "4" yazıyorum ve kağıdı Engin'e uzatıyorum.

"Of abi ya, yine mi bildin!" diyor, sitemkâr bir sesle. "Bir daha sana soru falan sormayacağım! Sakın bu sorunun cevabını insanlara söyleme! Sonuçta herkes senin kadar zeki değil, biraz eğlenmek benim de hakkım ama..."

Gülüyorum. Gerçekten de biraz kafayı dağıtmak iyi geliyor bana. Şimdi daha enerjik bir zihinle işlerime odaklanabilirim. Bu Engin'in bazen önerileri işe yarıyor sanırım!

O da ne!

Masada dikkatimi çeken küçük bir detay durulmama neden oluyor. Az önce ışığını açık unuttuğum UV casus kalemi Da Vinci'nin sararmış zarfının üzerine denk gelmiş. İlginç olan kalemden çıkan parlak mor ışığın bir kelime topluluğunu ortaya çıkarması...

Önce göz yanılsaması zannedip pek oralı olmuyorum. Ama hayır, resmen zarfın üzerinde bir yazı görüyorum şu an!

Kalemi elime alıyorum ve zarfın üzerindeki yazı aniden kayboluyor. Sonra tekrardan kalemi zarfa doğru yaklaştırı-

yorum. Kendisini katilin ta kendisi gibi saklayan kelimeler tekrardan gün yüzüne çıkıyor. Evet, bu bir cümle...

Büyütecimi alıp kalemin yaydığı ışığın ardında yazan cümleyi okumaya çalışıyorum.

"*Tıpkı kirpi gibi geri geri gidiyor, ileri bakıyorum.*"

Cümleyi okuduktan sonra bir süre öylece kalıyorum. Ben yanlış mı okudum, diyerek aynı cümleyi kalemin de yardımıyla iki üç kez ardı ardına okuyorum.

Bu cümle, bana o kadar aşina geliyor ki! Dinlenmiş ve yenilenmiş zihnimle bu gizemli cümleyi daha önce nerede gördüğümü hemen hatırlıyorum.

Saatime bakıyorum. Akşam altıya geliyor. Acele etmeliyim!

Benim aniden ayaklandığımı gören Engin şaşırıyor.

"Hayırdır abi, nereye?"

"Teşekkür ederim Enginciğim," diyorum tüm sevecenliğimle. "Sanırım sen ileride iyi bir dedektif olacaksın!"

Ne dediğime anlam veremese de benden böyle cümleler duymaya alışkın olmadığı için mutluluktan sırıtmaya başlıyor. Bense bu cinayet olayında bir adım daha gelişme katetmenin mutluluğuyla hızla odadan çıkıyorum.

Beni huzuruna bir kez daha davet eden o gizemli yerle bir randevum daha var!

15.

Yerebatan Sarnıcı

Tarihî sarnıca vardığımda saat akşamın sekizine geliyor.

Kapının girişinde beni gören Alihan Bey çok şaşırıyor. Telaşlı görüyorum onu.

"Hemen girmemiz gerekiyor!" diyorum, hararetle. "Şifreli Dosyalar ekibine de haber verdim. Onlar da en geç bir saate burada olurlar."

Aslında yoldayken Mösyö Pierre'i de aradım ancak telefonu kapalı görünüyor. Bir türlü ulaşamadım adama. Umarım bizim Şifreli Dosyalar ekibinin yanındadır, diye düşünüyorum.

Sarnıcın güvenliğinden sorumlu Alihan İlter'in endişeli bakışları nezaretinde sarnıcın girişine kadar geliyorum. Aniden habersiz bir şekilde buraya gelmem adamcağızı da tedirgin etmiş olmalı.

"Biz tüm önlemleri aldık Milas Bey," diyor, teskin edici bir ifadeyle. Ama ses tonunda bir farklılık seziyorum sanki. "Katilin bu kadar sıkı önlemlerin alındığı bir yere girebileceğini sanmıyorum. Tabii siz daha iyi bilirsiniz ama..."

O anda Alihan Bey'i duyduğum yok. Zihnim birazdan göreceklerimde...

"Acele etmeliyiz," diyorum sadece ve ben önde, Alihan İlter arkada, hızla sarnıca giriş yapıyoruz.

Tavandan akan su damlacıklarının çıkardığı kulak tırmalayıcı yankılı sesler, yine kulaklarımı tırmalamaya başlıyor. Bir kez daha bu korku filmi platolarından fırlamış gibi duran gotik atmosfere sahip yerdeyim, sarnıçtayım.

Gerçekleşen akılalmaz olaylardan dolayı iki gündür kapalı olan bu kadim *Batık Saray*, sanki daha da bir ıssız ve kasvetli görünüyor gözüme. Kriminolojik olaylara aşina olmasam bu gece rüyamda göreceklerimi kolaylıkla tahmin edebilirim. Sonsuzluğu anımsatan bu kocaman labirentin içinde kayboluşumu, telaşla sarnıcın bir noktasından diğer noktasına doğru kaçışlarımı, beni bir an olsun yalnız bırakmayan ne idiği belirsiz yaratıklardan yükselen ürkütücü sesleri ve suyun içinden göğe doğru yükselen kocaman elin bir anda hayat bulup beni yakalamaya çalışması... Evet, bu atmosferde bunları tahmin etmek çok da zor olmasa gerek. Ancak şu anda bu mistik hayallerin nefes alamayacağı kadar gerçek olan dünyanın içindeyim ve birazdan şahit olacaklarımı tüm soğukkanlılığımla görüp kabullenmem gerektiğini iyi biliyorum. Her zaman olduğu gibi...

İki adım arkamdan gelen adım sesleri nedense beni rahatlatıyor. Bu gizemli yerde yalnız olmadığımı fısıldıyor kulaklarıma... Evet, belki şu anda arkamı sağlama almış olabilirim. Ancak beni bekleyen sahnelere hazırlıklı ol-

malıyım. Neredeyse bu göz gözü görmeyen yerde, yüzyıllar öncesinden beri buranın bekçiliğini yapan sütunlardan birinin arkasına gizlenmiş davetsiz bir misafirin her an yeni kurbanı olabilirim. Bu ihtimali sürekli aklımda tutarak, demirden ve kaygan ızgara zemin üzerinde adımlarımı daha bir temkinli atıyorum.

Sarnıcın bir yerlerinden sesler geliyor sanki... Yok yahu, bu benim hüsnükuruntum olmalı. Ortamın gotik ambiyansı bana oyun oynuyor. Hep böyle olmaz mı? Karanlıkta olmayan sesler işitir kulaklarımız ve bilinçaltımız bize kırk yıllık usta tiyatro oyuncularından daha gerçekçi sahneler gösterir. Şu anda da böyle olmalı.

Ama hayır, az ötede varmak istediğim tarafta net bir şekilde sesler işitiyorum.

"Sesleri duyuyor musunuz?" diyorum, beni takip eden adama. Bir cevap alamıyorum ama zaten almama da gerek kalmıyor. Seslerin geldiği yöne doğru hızla koşmaya başlıyorum. Koşarken bir iki kez kaygan demir zeminde dengemi kaybediyorum ancak bu beni yıldırmıyor. Arkamdaki adımların da benimle birlikte hızlandığını hissediyorum.

Sonunda hedeflediğim yere varıyorum. Ancak sesin sahibi sanki bir anda sırra kadem basıyor. Ortamda yine derin bir sessizlik asılı...

Adımlarım bu sefer daha ağır ilerliyor, daha bir temkinli... Önce sarnıcın loş ortamının bana görsel bir illüzyon hazırladığını düşünüyorum. Evet, kesinlikle öyle olmalı.

Zira varmayı hedeflediğim sanat eserinin yanında biri yatıyor olamaz, değil mi?

Sonra, *neden olmasın ki*, diye soruyor yorgun zihnim bana. *Daha önce olmuştu, unuttun mu?*

Bu düşünceyi zihnimden çıkarmaya çalışıyorum. "Hayır," diyorum, yarı öfkeyle karışık kısık bir ses tonuyla. "Herkesin bildiği böyle bir yerde iki gün arayla güvenlik zafiyeti olamaz!"

Birkaç adım daha attıktan sonra gördüklerimin illüzyon olmadığını kabullenmek zorunda kalıyorum. Sarnıcın kana benzeyen ve çok da derin olmayan sığ sularında sırtüstü biri yatıyor! Artık görmeye alıştığım bu sahne karşısında boğazım düğümlenmiş hâlde öylece karşımdaki cesede bakıyorum. O anki çaresizliğim beni çok sinirlendirse de tüm gücümün tükendiğini hissediyorum. Nasıl ki bir deveye kilolarca yük yüklersiniz de bana mısın demez, ama pamuk ağırlığında bir poşet koyduğunuzda direnci kırılıp oracığa devrilir kalır, işte ben de tam olarak bu şekildeyim. İki gündür yaşadığım onlarca kiloluk olayları bir şekilde sırtlandım ancak bu sahne karşısında direncim kırıldı.

Suya gömülü hâlde duran cesedi hemen tanıyorum ve bu beni daha da yaralıyor.

"Mösyö Pierre?"

Olduğum yere çöküp kalıyorum. Tam "Olamaz," diyecek oluyorum ancak ensemin sağ alt köşesinde hissettiğim bir darbe o an için her şeyi unutturuyor bana. Olduğu gibi

Yerebatan Sarnıcı'nın soğuk, sığ sularına gömülüyorum! Tam da Mösyö Pierre Caron'un cesedinin yanına...

Önce bunu kim yaptı diye refleksle bakmaya çalışıyorum. Ancak gözlerim darbenin etkisiyle bulanıklaşmaya başlıyor. Sonra yanımdaki cesedin üstüne bırakılmış lale motifli kolye dikkatimi çekiyor. Ama belliğimde gitgide onun da etkisi azalıyor.

Bir kahkaha sesi işitiyorum hemen sonra. Kilolarca ağır gelen başımı beni bu hâle getiren kişiye çeviriyorum. Gözlerim bulanıklaştığından mıdır nedir, iki kişi görüyorum. Birinin üstünde tuhaf kıyafetler var. Daha önce dinletide de gördüğüme emin olduğum kostümlerden biri... Diğeriyse beni hayal kırıklığına uğratan kişi! Yerebatan Sarnıcı'nın Güvenlik Müdürü Alihan İlter! Muhtemelen beni etkisiz hâle getirmek için de başıma o vurdu.

Evet, görebildiklerimin hepsi bu kadar! Gerisi koyu, ıslak ve kasvetli bir karanlık...

16.

Büyük, genişçe bir salonun içindeyim.

Duvarlarda görkemli tablolar var. Ortamda Leonardo da Vinci'nin *Ölüm Melodisi* işitiliyor. Ama ses çok uzaklardan geliyor sanki... Salonun gizli dehlizlerinin sessiz çığlıkları kulaklarımı tırmalıyor.

Nereye gittiğimi bilmeden yürüyorum. Ağır adımlarla büyük salonun içinde ilerlerken bir taraftan da çevremi gözetliyorum. Böyle ihtişamlı bir yerde kimsenin olmayışı çok tuhaf...

Başımı yukarı kaldırıp salonun tavanına bakıyorum bir süre... Mavi, camdan bir tavanın hemen altında yürüyor olmak tuhaf bir duygu. Sanki camla kaplı bir fanusun içindeyim. Ya da denizin derinliklerine inşa edilen camdan bir sarayın içinde...

İrili ufaklı resim tablolarına göz gezdiriyorum bir süre. Beyaz duvarların üzerinde birbirleriyle ahenkli bir uyum yakalamışlar. Renklerin parlaklığı neredeyse gözümü alıyor.

Birkaç adım daha atıyorum ki karşımdaki duvarda dünyanın en popüler tablosunu görüyorum. Sfumato tekniğiyle yapılmış *Mona Lisa* tablosu, puslu bir arka planın önünde

durmuş bana bakıyor. Ben nereye gidersem gideyim gözleri hep benim üzerimde!

Tablonun hemen önünde ise oldukça güzel görünen, büyükçe, ahşaptan bir çalışma masası dikkat çekiyor. Masanın üstünde ciltli defter ve kitaplar var. Dünya haritası küresi de görüyorum. Cetveller, pergeller, usturlaplar... Buraya tam manasıyla eski dönemlerin çalışma masası kurulmuş.

Biraz sonra *Mona Lisa* tablosunun sağ ve sol taraflarında bulunan iki kapı birden açılıyor. Önce tablonun iki tarafında da kapı olmasını yadırgıyor, ancak odaya girenleri fark edince tüm bildiklerimi unutuyorum. *Mona Lisa*'nın solundaki kapıdan Leonardo da Vinci, sağındaki kapıdansa Mimar Sinan çıkıyor! Mimar Sinan'ın başında kocaman beyaz bir kavuk, Leonardo da Vinci'nin başında ise siyah Avrupa işi bir şapka dikkat çekiyor.

Beni gördükleri yok. Hiçbir şey olmamış gibi geçip çalışma masasına oturuyorlar. Hemen sonra onları hararetli bir çalışmanın içinde görüyorum. Sürekli sessizce birbirlerine bir şeyler söyleyip fikir alışverişinde bulunuyorlar. Nedense onları kıskanıyorum. Ne konuştuklarını o kadar çok merak ediyorum ki... Keşke beni de aralarına alsalar, diye düşünmeden edemiyorum. Bu esnada *Ölüm Melodisi*, salonun kadim duvarlarında yankılanmaya devam ediyor.

Bir ara Leonardo da Vinci, Mimar Sinan'ın kulağına doğru yaklaşıp "Bazı icatların gizliliği, keşfinden daha önemlidir," diye fısıldıyor ve benim işitebildiğim en net cümlesi bu oluyor.

Onlar aralarında konuşup defterlere bir şeyler yazdıkça dışarıdan seslerin geldiğini işitiyorum. Bu sesler gitgide yaklaşıyor ve *Ölüm Melodisi*'ne karışıyor! Sanki bir zelzele sesi kısa sürede salonun tüm duvarlarını kaplamaya başlıyor. Salondaki pırlanta taşlarla dolu, büyük avizeye bakıyorum. Bir sağa bir sola doğru hareket ediyor. Zaten hemen ardından bastığım yer dâhil her yerin sallandığını hissediyorum. Ama masada oturan iki büyük alimin bu zelzeleyi umursadığı yok. Çalışmalarına devam ediyorlar.

Ben onlara biraz daha yaklaşmaya çalışıyorum ama sarsılan yerin tesiriyle bu pek de mümkün olmuyor. Bir an dengemi kaybedip düşüyorum. Artık sarsıntı dayanılmaz bir hâl alıyor. Böyle devam ederse birazdan bu camlı kadim binanın altında kalabiliriz. İki usta âlim, zangır zangır titreyen eski masanın etrafında ilginç bir şekilde çalışmasına devam ediyor. Onları uyarmak istiyorum ama korkudan sesim bile çıkmıyor.

Şimdi de içinde bulunduğumuz cam salonun dışındaki su seviyesinin yükseldiğini fark ediyorum. Bir taraftan sarsılan bina bir taraftan da derin bir su çukurunun içine sürükleniyor! Öyle ki birazdan su tamamen binayı altına alıyor. Suyun basıncına daha fazla dayanamayan camdan tavan, korkunç bir sesle kırılıyor ve camlar, yağmur olup üzerimize doğru yağmaya başlıyor. Bir taraftan da ıslandığımı hissediyorum.

Az önce bir resim salonu görünümündeki yer, resmen sular altında kalıyor. Da Vinci ile Mimar Sinan'ın bir

anda kayıplara karıştığını anlıyorum. Benzer şekilde *Ölüm Melodisi* de bıçak gibi kesiliyor. Suyun üstünde birçok tablo yüzüyor ama az önce duvarda asılı olan *Mona Lisa* da kayıplara karışmış!

Bir taraftan bunları gözlemlerken bir taraftan da boğulmamak için yoğun bir mücadele veriyorum. Sonra ortamın rengi bir anda kızıla bürünüyor. Salonun ortasında sanki sonsuza kadar giden büyük büyük sütunlar görüyorum. Su seviyesi biraz daha azalsa da nefes almayı zorlaştırıyor.

"Yerebatan Sarnıcı..." diyebiliyorum zorlukla. Ağzımın içine kadar giren ekşi ve acı su konuşmamı zorlaştırıyor.

Son olarak soğuk suyun tüm vücudumu kapladığını hissediyorum. Çırpınıyorum.

17.

Yerebatan Sarnıcı

Yorgun gözlerimi açtığımda önce nerede olduğumu idrak edemiyorum. Ancak ortamın loşluğu ve kızıl renkteki ışık düzeneği bulunduğum yeri bana hatırlatıyor.

Bunu fark ettiğim an çırpınarak kendimi toplamaya çalışıyorum ancak içinde bulunduğum yaklaşık 20 cm yüksekliğindeki sığ su bu hamleme izin vermiyor.

Evet, bayılmadan önce düştüğüm yerdeyim. "*Tıpkı kirpi gibi geri geri gidiyor, ileri bakıyorum.*" yazısının hemen önünde... Mösyö Pierre'in cesedinin hemen yanında!

Adamcağız eli, kolu, ayakları bağlanmış şekilde sığ suyun üstünde öylece hareketsiz yatıyor.

Kendimi toparlayıp doğruluyorum. Başımın arkasında ciddi bir ağrı ve kanama var. Ama neyse ki kendimdeyim, bilincim yerinde.

Yüzlerce yıllık kadim sarnıca göz gezdiriyorum bir süre. Kimsecikler yok. Beni arkamdan vuran güvenlik müdürü görünümlü Alihan İlter denen adam çoktan ortağını alıp gitmiş! Tavandan damlayan su seslerini saymazsak ortamda derin bir sessizlik hüküm sürüyor.

Ensemdeki ağrıya rağmen zor da olsa ayağa kalkıyorum. İlk anda müthiş bir baş dönmesi oluyor, neredeyse dengemi kaybedip tekrar kızıl sulara gömüleceğim. Ama dengemi sağlıyorum ve tıpkı olay yeri inceleme ekibindeki arkadaşlarım gibi cesedi yakından incelemeye başlıyorum.

Daha bu sabah kanlı canlı karşımda olan dedektifi bu hâlde görmek, vücudumdaki tüm ağrılarıma rağmen canımı acıtıyor. Mösyö Pierre'den ne istediler? Beni öldürmekten son anda vazgeçen azılı katil sürüsü, tek suçu görevini yapmak olan bu masum adamı neden acımadan öldürdü? Kötüyü anlamanın tek yolu kötü olmak sanırım. Belki de hayatta başaramadığım ve başaramayacağım tek maharettir bu! Ya da bir tür hastalık...

Fransız dedektifin yüzü, ölümden dolayı biraz değişmiş sanki. Ama elbiseleri aynı onu en son bıraktığım zamanki gibi.

Bayılmadan önce fark ettiğim son detayı şimdi daha net görebiliyor ve cesedin üstüne bırakılan lale motifli kolyeyi usulca alıyorum. Şimdiki ipucu bu olmalı.

Sanırım artık katillerin neden beni öldürmediğini tahmin edebiliyorum. Benim bu gizemli olayın parçalarını birleştirebilmem için bu ipuçlarını bırakıyor olmalılar. İyi ama neden? Benim onlara ne gibi bir faydam olabilir ki?

Bu gerçekten de *Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği*'nin işi olabilir mi? Defterdeki sırra ulaşmak için pekâlâ beni kullanıyor olabilirler. Güvenlik Müdürü Alihan İlter'in de onlardan olması bu ihtimali güçlendiriyor.

İçinde bulunduğum bu gotik ortamın da etkisiyle bayginken gördüğüm kâbus geliyor aklıma. Âdeta rüyayı tekrardan yaşıyorum.

Mona Lisa tablosu, hiçbir şeyi umursamadan çalışan sakallı iki büyük dâhi, sonrasında bulunduğum yeri cehenneme çeviren depremler ve sel baskınları... Evet, hepsi kısa bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyor.

Sonra birden "Tabii ya!" diyorum, Batık Saray'ın kadim duvarlarında yankı yapan yorgun sesime aldırmadan. "Aslında Bora Ceyhan haklıydı. İki gün önceki dinletide bir değil iki sakallı adam vardı! Biri önümde oturuyordu. Bora Ceyhan. Siyah Avrupa işi şapkalı... Biri de sütunların oradaydı. Kısa süreliğine de olsa gördüğümü hatırlıyorum onu. Hatta başında tıpkı Mimar Sinan gibi büyükçe beyaz bir kavuk taşıyordu. Sonrasında o kişi aklımdan çıkmış. Ya da bilinçaltım elbiseleri benzer olduğu için o kişiyi Bora Ceyhan'la aynı kişi olarak kodlamış. O sebeple sakallı adamın iki kez kameranın açısına girip çıktığını düşündüm. Oysa onlar farklı kişiler ve büyük bir ihtimalle Roselin Roux'u öldüren kişi *Da Vinci* değil sütunların orada kurbanını bekleyen *Mimar Sinan* kostümlü kişi! Gördüğüm o korkunç kâbus bilinçaltımda gizlenmiş bu küçük detayı fark etmemi sağladı."

Belki de sözde güvenlik müdürü Alihan İlter girişte bizi ağırladıktan sonra *Mimar Sinan* kostümünü giymiş, elektriklerin kesilip kurbanının gelmesini bekliyordu. Böyle bir şey pekâlâ mümkün olabilir.

Ama hayır! Bayılmadan önceki son sahneyi hatırlıyorum şimdi. Alihan İlter'in yanında kahkaha atan kostümlü biri vardı. Evet, bu Mimar Sinan'ın kılığına girmiş kişi olabilir. Peki ama kimdi o?

"Milas!"

Başımın ağrısına rağmen refleksle sesin geldiği tarafa bakıyorum. Elif, eli silahlı bir şekilde bana doğru telaşla yaklaşıyor. Arkasında bizim diğer Şifreli Dosyalar ekibindeki arkadaşlar var.

"Aman Allah'ım! Sen iyi misin?"

"İyiyim, merak etme," diyorum Elif'e, kendimi toparlamaya çalışarak. Ama ceketime ve kazağıma kadar bulaşmış kan lekesini görüyor.

Başkomiser Atıf, Mehmet Ali ve Tekin, biraz gergin biraz da şaşkın gözlerle bir bana bir de Mösyö Pierre'in cesedine bakıyorlar.

"Burada ne oldu böyle?" diye telaşla soruyor Başkomiser Atıf. Oysa her şeyin başladığı bu kadim yerde katili yakalayacağından o kadar emindi ki!

"Yoksa," diyor baygın bir ifadeyle. "Yoksa tekrardan başa mı döndük?"

18.

Olay yeri inceleme ekibi, tüm tetkikleri yaptıktan sonra Pierre Caron'un cesedini otopsi için Adli Tıp Kurumuna götürüyorlar. Benimse ambulans arabasının önünde pansumanım yapılıyor. Aldığım bir iki ağrı kesici şimdilik iyi geldi gibi.

Fransa'dan olayı çözmesi için gönderilen Profil Uzmanı Pierre Caron'un Yerebatan Sarnıcı'nda ölü bulunduğunu haber alan gazetecilerse yine iş başında!

Şifreli Dosyalar ekibi olarak biz ise çaresizce olanları izlemekle yetiniyoruz.

Durumumu haber alan sanat tarihçisi arkadaşım Serhat da geliyor olay yerine. Onun da telaşlı bir hâli var. Hatta *Son Dakika* haberlerinde yanlışlıkla benim öldüğümü söylemişler. Basın mensupları da haklı... Hem onları yeteri kadar bilgilendirmiyoruz hem de olayı çözmesi için görevlendirilen iki *dâhi* dedektif ne hikmetse Yerebatan Sarnıcı'nda etkisiz hâle getirilmiş hâlde bulunuyor! Şu anda Mösyö Pierre'le tek farkım; benim biraz daha suya, yemeğe ve en önemlisi de sade filtre kahveye ihtiyacım olacak sanırım!

"İyisin, değil mi dostum?" diye soruyor *Sezar* Serhat telaşla.

"İyiyim, iyiyim, merak etme," diyorum.

"Ah be kardeşim, ne var şu dedektiflikte anlamıyorum! Televizyondan ölüm haberini aldığımda neredeyse aklımı yitiyordum. Sen de benim gibi akademisyen olamadın gitti! Akademisyenlikte yaşayabileceğin en büyük aksiyon, evinden üniversiteye giderken otobüse gecikmemek için yaklaşık yirmi saniyelik bir koşu maratonuna katılmak, evet, hepsi bu!"

Yorgunluğuma rağmen gülüyorum. Serhat'ın genel huyudur bu... Üniversite yıllarında da en sıkıntılı zamanlarımda gelir, beni bir şekilde güldürmeyi başarırdı.

Sarnıçtan çıktığımdan beri elimde tuttuğum kolyeyi gösteriyorum ona. Lale motifli kolye...

"Bu ne böyle?" deyip kolyeyi incelemeye başlıyor. O anda ben de aklıma gelen küçük bir anekdotu düşünmeye başlıyorum. Namıdiğer *İnci Küpeli Kız*, yani Açelya Eylül bana kolyesini düşürdüğünü ve onu aramak için elektrikler kesildikten sonra ayaklandığını söylemişti. Acaba bu kolye ona ait olabilir mi?

"Ters lale bu!"

Serhat'ın sesiyle kendime geliyor ve "Ne, ters lale mi?" diye soruyorum. Sonrasında kolyeye bir kez daha bakıyorum. Gerçekten de lale figürü kolyeye ters bir şekilde konumlandırılmış. Ama bu küçük detayın sonucu değiştireceğinden kuşkularım var açıkçası.

"Lale Devri'ne mi göndermede bulunuyor acaba?" diye soruyorum.

Serhat gülümsüyor.

"Yok be kardeşim, ne Lale Devri! Bunu nereden buldun bilmiyorum ama bu ters lale figürünün Mimar Sinan'la ilgili bir hikâyesi var!"

"Mimar Sinan mı?" diyorum heyecanla. O anda yaşadığım tüm bu aksilikleri, olumsuzlukları unutuyorum. "Şu hikâyeyi bana da anlatır mısın?"

"Rivayet o ya," diyerek hikâyeyi anlatmaya başlıyor Serhat. "Mimar Sinan'ın tam da ustalık eserim dediği Selimiye Camii'ni inşa ettiği zamanlarda torunu Fatma'yı İstanbul'dan yanına aldırdığı söylenir. Küçük torununu çok seviyormuş, bir süre Edirne'de kendisiyle birlikte olsun istemiş. Kader işte, kızcağız Edirne'ye gittikten kısa bir süre sonra hastalanıp vefat etmiş. Mimar Sinan da onun üzüntüsüyle caminin müezzin mahfilinin olduğu yere yası temsilen ters lale motifini işlemiş. Direkt mermerin üzerine... Yüzyıllardır camiyle birlikte o lale figürü de orada durur."

"Kız torun, son erkek varis, *Güçsüz Karınca*..."

Anlam veremediği kelimeleri sürekli tekrar ettiğimi fark eden Serhat telaşla bakmaya başlıyor bana.

"Milas, sen iyi misin?"

"Hem de hiç olmadığım kadar!" deyip birden ayaklanıyorum. "Benim acilen gitmem gerekiyor. Sanırım defterin nerede saklandığını artık biliyorum!"

19.

Edirne Selimiye Camii

Şifreli Dosyalar ekibiyle birlikte Edirne'ye vardığımızda saat gece yarısı on ikiye geliyor.

Başkomiser Atıf ile Elif, başımdaki yaradan dolayı benim buraya gelmemem konusunda çok baskı yaptılar. Ancak onlara iyi olduğumu söyledim. Her ne kadar şu anda başım ağrıyor olsa da iyi sayılırım. En azından şu anki enerjimin iki günlük kâbusu sonlandırmak için yeterli olacağına inanıyorum.

Başkomiser Atıf, yoldayken Selimiye Camii'nin açık tutulması ve cami çevresindeki tüm önlemlerin alınması için talimat verdi.

Ekip arabamız, Mimar Sinan'ın ustalık eserim dediği Selimiye Camii'nin önünde durduğunda tüm önlemlerin alındığını fark ediyorum. Caminin geniş avlusu ve kapılarında Edirne İl Emniyet Müdürlüğü tarafından görevlendirilmiş polis arkadaşları görünce kendimi daha bir güvende hissediyorum. Bu kadar hızlı sürede koordine olabilmemiz takdire şayan!

UNESCO Dünya Mirası Listesi'nde de yer alan Selimiye Camii'nin avlusuna giriş yapıyoruz. O anda hafızam beni üniversite yıllarına götürüyor. Henüz üniversitede Matematik bölümü üçüncü sınıf öğrencisiyken bir sanat tasarım merkezi aracılığıyla *Geometrik Desenler Çalıştayı*'na katılmıştım. Ağırlıklı olarak teorik eğitimler gördüğümüz programın son gününde Edirne Selimiye Camii'ne ziyarette bulunmuştuk. Geometrik desenlerin en yoğun olduğu camilerin başında gelen Selimiye Camii ilk o zaman kendisine âşık etmişti beni. Özellikle görkemli, büyük ahşap kapılarında yer alan *geometrik desenler* tek kelimeyle muhteşem görünüyordu. Matematik ve geometrinin sanatla ne kadar iç içe olduğunu ilk o gün anlamıştım. İyi ki demiştim, o günün sonunda... İyi ki matematik okuyorum.

Gerek avlu kapıları gerekse cami kapılarındaki desenlerin hâlâ göz alıcılığını koruyor olmasına seviniyorum. *Geometrik desenler* ve simetri... Burada öyle muazzam bir düzen var ki Mimar Sinan'a hayran olmamak elde değil.

Koca Sinan'ın bu şaheseri Osmanlı padişahı II. Selim döneminde, 80 yaşındayken yaptığı bilinir. Osmanlı'nın bir önceki başkenti Edirne'nin belki de tartışmasız en kıymetli yerinde tekrardan bu havayı solumak beni mutlu ediyor.

Normalde insanlar süslü ve gösterişli yerlerin daha güzel olduğunu düşünür. Ancak Mimar Sinan yaş aldıkça güzelliğin sadelikte saklı olduğunu keşfedenlerden... Selimiye Camii, matematiksel olarak en ince düşünülmüş ama aynı zamanda da en sade eseridir. Önceki eserleri Süleymaniye

ile Şehzadebaşı Camileri çok daha şatafatlıdır hem renk hem de iç süslemeleri açısından... Ancak Selimiye Camii'ni ilk kez gören biri muhtemelen burayı Mimar Sinan'ın çıraklık eseri zanneder. Oysa minarelerin şerefelerine üç ayrı yoldan çıkıldığını bilseler böyle düşünmezlerdi. Evet, birbiriyle asla kesişmeyen ama aynı şerefeye çıkan üç ayrı yol...

Edirne'nin her noktasından görünen Selimiye Camii'nin dört minaresi kubbeye oldukça yakın. Bu da camiyi göğe doğru uzanıyormuş gibi gösterir. Bunlar çok ince düşünülmüş, harika detaylar, değil mi?

Selimiye Camii'ne ilk geldiğim zaman Süleymaniye Camii'ni de iyi bildiğim için çok şaşırmıştım. Çünkü iki cami yapı ve tasarım olarak aslında birbirine o kadar çok benziyor ki... Selimiye Camii'nde kendinizi İstanbul'un üçüncü tepesinde, Süleymaniye Camii'nde ise kendinizi Edirne'de hissedebiliyorsunuz. Çok tuhaf bir duygu... Aralarındaki fark, Süleymaniye Camii'nden tepe üzerine kurulmasından dolayı görünen İstanbul panoramasının yerine Selimiye Camii'nde eski bir Osmanlı mezarlığının olması diyebilirim.

Selimiye Camii'nin kuzeye, güneye ve avluya açılan toplamda üç kapısı var. Biz iç avlu tarafından giriyoruz. İç avlu, kubbe ve revaklarla süslü bir yer. Avlunun hemen ortasında mermerden özenle yapılmış bir şadırvan dikkat çekiyor.

İçeri Elif ve Serhat'la girmeyi kararlaştırıyoruz. Evet, *Sezar* Serhat'ın da bizimle gelmesini özellikle istedim. Muhtemelen onun yardımına çok ihtiyacımız olacak. Sağ olsun, makale çalışması olduğu hâlde kırmayıp geldi bizimle.

Başkomiser Atıf, Tekin ve Mehmet Ali avluda bekleyecekler. Aksi bir durum olması hâlinde ilk hamleyi onların yapacağını iyi biliyorum.

Caminin içine girdiğimiz an loş bir ortam karşılıyor bizi. Bizim dışımızda camide bir Allah'ın kulu yok. Zaten gecenin bu saatinde kimsenin olması da beklenemezdi.

Başımı caminin görkemli kubbesine çeviriyorum. Muazzam bir sadelikle yüzyıllardır ayakta durması Mimar Sinan'ın ne kadar donanımlı bir mimar olduğunu ispatlar nitelikte... Malum, altı yedi aylık binaların ayakta duramadığı bir yüzyıldayız! O kalitesiz binaları tasarlayan insanların da "mimar" unvanıyla anılmasına sadece gülesim geliyor!

"Aslında bu ters lale figürünün bir hikâyesi daha var," diyor Serhat, caminin müezzin mahfiline doğru ilerlediğimiz esnada. "Rivayete göre caminin yapılacağı arsa üzerinde bir lale bahçesi varmış. Bu bahçenin sahibi başta arsasını satmak istememiş. En sonunda arsayı satmayı kabul etmiş ama tek bir şartla: 'Bu görkemli camide lale motifine de yer verilecek,' demiş adam. O dönemin şartlarıyla bir nevi Mimar Sinan'dan reklamını yapmasını istemiş yani! Sonunda anlaşmışlar. Ama adam biraz ters mizaçlı biri ol-

duğu için Mimar Sinan da bu lale figürünü ters bir şekilde mermere işlemiş!"

Sessiz bir şekilde gülüyoruz. Hoş, eğlenceli bir hikâye...

"Güzelmiş," diyorum, çok da ses çıkarmamaya çalışarak. "Ama büyük bir ihtimalle doğru olan rivayet bana ilk anlattığın... Bunu biraz sonra siz de anlayacaksınız!"

Sonunda müezzin mahfilinin olduğu yere geliyoruz. Sözü yine *Sezar* Serhat devralıyor.

"Selimiye Camii müezzin mahfili diğer camilerin aksine kubbenin tam ortasına konumlandırılmış. Hem de milimetrik olarak tam kubbenin altına denk geliyor. Mahfilin altında sekizgen, küçük bir şadırvan var gördüğünüz gibi. Şadırvanın hemen üstünde ise büyükçe bir çarkıfelek bulunmakta... Türk İslam motifinin inceliklerini görebiliyorsunuz, değil mi? Bu arada çarkıfeleğin manası '*Allah'tan gelen her şey Allah'a döner*.' Dairesel olmasının sebebini buna bağlayabiliriz."

Serhat anlattıkça gördüğümüz bu harika sahnenin detayları daha da zihnimizde canlanıyor. Kırmızı, bordo ve gri renklerin hâkim olduğu müezzin mahfilinde gerçekten de en dikkat çeken nokta açık kırmızı rengindeki çarkıfelek motifi... Tıpkı Yerebatan Sarnıcı'ndaki sonsuzluğu çağrıştıran yüzlerce sarnıcın çizdiği o muazzam tablo gibi... Şayet çarkıfelek hareket ediyor olsa kendisine tutkuyla bakan misafirlerini hipnotize edebilir. Gerçekten Serhat'ın da söylediği gibi çok büyük ölçeklerde bir çarkıfelek bu...

Diğer camilerde daha küçük oluyor, hatta birçoğu fark edilmiyor bile.

Çarkıfeleğin hemen altındaki şadırvan da gönülleri mest eden süslemeleriyle dikkat çekiyor. Öyle ki bir an Elif de ben de buraya neden geldiğimizi unutuyoruz.

"Ters lale..." diyorum, gözlerimi bir türlü ayıramadığım çarkıfeleğin detaylarını incelerken. "Peki ters lale nerede?"

Sorum üzerine Serhat bizi müezzin mahfilinin mermer ayaklarından birinin yanına götürüyor. Eğiliyoruz ve ayağın alt tarafında, uzaktan bakıldığında çok da belli olmayacak bir ters lale figürü karşılıyor bizi. Detaylıca incelemeye başlıyorum. Lale ters olması sebebiyle bize yeri gösteriyor. Hemen lalenin gösterdiği zemini incelemeye başlıyorum bu sefer. Halıyı kaldırıyorum, ama Süleymaniye Camii'ndeki gibi bir ipucuyla karşılaşmıyorum.

"Ne arıyorsun?" diye soruyor Elif, merakla. Serhat'ın da bakışlarından aynı soruya sahip olduğunu anlayabiliyorum.

"Bir ipucu," diyorum, biraz nefes nefese kalmış bir hâlde. "Ya da bir tür anahtar, bilemiyorum."

Gerçekten de ne aradığımı ben de bilmiyorum. Ama normalin dışında bir şey olması lazım. Yoksa ters lale figürlü kolye neden bizi buraya getirmiş olsun ki?

Kolye mi?

Hemen cebimden kolyeyi çıkarıp incelemeye başlıyorum.

"Sizce de kolyenin ucu yani lalenin dal kısmı bir anahtara benzemiyor mu?" diye soruyorum arkadaşlarıma.

Elif de Serhat da dikkatle bakıyorlar kolyeye.

"Yok canım," diyor Serhat, tereddütlü bir ifadeyle. "Normal kolye işte... Hem burada anahtar girişi gibi bir delik yok ki. Ayrıca olsa da bu kadar küçük bir deliği bulmamız çok zor."

Haklı, ama ne yapıp edip bu kolyeyi kullanmamız gerekiyor. Mutlaka küçük de olsa bir detay olmalı.

"*Tıpkı kirpi gibi geri geri gidiyor, ileri bakıyorum.*"

Ne demek istediğimi anlamayan Elif'le Serhat boş gözlerle bana süzüyorlar.

"Bizimki yine transa girdi!" diyor Elif, şakacı bir tavırla. Bense düşünmeye devam ediyorum.

"Geçmişini bilmeyen bir insan geleceğini inşa edemez. Evet, Yerebatan Sarnıcı'nda böyle yazıyordu. Yani aslında gelecek, geçmişin içinde saklı... Belirli bir sıfır noktası yok, geçmişle gelecek bir döngünün içinde dönüp duruyor. Zira yarının geçmişi bugünün geleceği... Bir döngü... Evet, bu bir döngü..."

Bana tuhaf gözlerle bakan Serhat'la göz göze geliyorum bir an.

"Allah'tan gelen her şey Allah'a döner!"

"Ne?" diyor Elif, kafası karışmış bir ifadeyle.

"İnsan, insandan öncesi ve sonrası... Allah'tan gelen her şey Allah'a döner. Geçmiş de gelecek de!"

Hızla elimdeki kolyeyle birlikte müezzin mahfilinin altına giriyorum tekrardan. Çarkıfeleğin hemen yanına varıyorum ve dairesel motifi incelemeye başlıyorum. Serhat'la Elif de geliyor yanıma. Sanırım ne demek istediğimi sonunda onlar da anladı.

"Şuraya bak!" diyor Serhat, heyecanla. "Çarkıfeleğin tam merkezinde bir nokta var. Acaba şu senin kolyenin ucu oraya girer mi?"

Hemen kolyeyi Serhat'ın gösterdiği noktaya doğru yaklaştırıyorum. O an heyecandan elimin titrediğini hissediyorum, bu nasıl bir heyecan böyle!

İğne ucundan biraz daha kalın olan kolyenin ucu tıpkı anahtar gibi çarkıfeleğin gizli deliğine giriyor. Kolyeyi biraz daha yukarı doğru ittiriyorum ve bir "tık" sesi işitiyoruz. Sesi işitmemizle birlikte görkemli çarkıfelek baş döndürücü hızla dönmeye başlıyor! Sonrasında ayaklarımızın altındaki yerin sallandığını hissediyorum. Bu his beni gayriihtiyari olarak kâbusuma götürüyor.

"Bu ne böyle?" diyor Elif, telaşla. "Yoksa deprem mi oluyor?"

Bedenimdeki heyecan ve adrenalin yerini korkuya bırakmaya başlıyor. Serhat'ın teskin edici sesiyle kendime geliyorum.

"Sakin olun arkadaşlar! Deprem falan olduğu yok, şuraya baksanıza!"

Hepimiz Serhat'ın gösterdiği noktaya bakıyoruz. Aman Allah'ım! Resmen müezzin mahfilinin altındaki şadırvan hareket ediyor!

Şadırvan hareket ettikçe halıyla şadırvan arasında koyu bir boşluk oluşmaya başlıyor. Boşluk, bir insanın geçebileceği büyüklüğe ulaştığı anda şadırvan da aniden duruyor.

Akıl almaz ama gerçek! Şu anda Selimiye Camii'nin derinliklerine bizi davet eden yüzlerce merdivenle karşı karşıyayız!

20.

"Böyle ne kadar daha ineceğiz?"

Elif'in tedirgin sesi âdeta benim de iç sesimin tercümanı oluyor.

Kapı görevi gören şadırvandan geçeli epey zaman oldu, biz hâlâ yüzyıllara meydan okuyan taş merdivenleri inmeye devam ediyoruz. Ortam, duvarlara asılmış gaz lambalarıyla aydınlanıyor. Sanki zaman makinesine binip yüzyıllar öncesine yolculuk yapıyoruz. Şu anda Selimiye Camii'nin kaç metre altında olabileceğimizi tahmin bile edemiyorum.

Tek sıra hâlinde inebildiğimiz sıranın önünde ben varım. Hemen arkamda Elif, onun da arkasında Serhat... Bazı noktalarda gaz lambalarının ışığı yetersiz kalıyor, öyle bir durumda üçümüzden biri telefonunun fenerini açarak ilerlememizi sürdürüyoruz.

"Gözlerimle görmeseydim, Selimiye Camii'nin altında bu kadar uzun bir dehliz olacağına kesinlikle inanmazdım," diyor *Sezar* Serhat. Sesinden oldukça keyifli olduğunu anlıyorum. "Bunu mutlaka diğer makalemde yazacağım! Kimsenin bana inanmayacağını bilsem bile..."

Böylelikle keyfinin sebebini öğrenmiş oluyoruz. Adamın şu hâlde bile tek düşüncesi akademik kariyeri ve makale...

"Keşke birimiz yukarıda kalsaydı," diyor Elif telaşla. "Ben bu kadar basamak olduğunu tahmin etmemiştim!"

"Kim tahmin edebilirdi ki?" diyorum, gergin bir ses tonuyla. "Adamlar caminin altına bambaşka bir yer altı dünyası kurmuş. Bu da ne böyle?"

O anda fark ettiğim aşağıdan doğru gelen bir ışık huzmesi durulmama neden oluyor. Aynı şekilde Elif'le Serhat da ışığın geldiği yere bakıyorlar.

"Sanırım çukurun ucu göründü!" diyor Serhat, şakayla karışık bir ifadeyle. Gerçekten de buraya tünelden ziyade "çukur" ifadesi daha çok yakışır.

Işığın olduğu yere doğru inmeye devam ediyor ve bu sefer adımlarımızı daha bir temkinli atmaya çalışıyoruz.

"Çok dikkatli olmalıyız," diyor Elif. "Aşağıda neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz."

Cümlesini tamamladıktan sonra belinden silahını çıkardığını fark ediyorum. Sanırım iniş sıralamasında stratejik bir hata yaptık. En önde silahı olan Elif olsa daha mı iyi olurdu acaba?

Birkaç adım daha atıyoruz ki karşımıza çok da görkemli olmayan kadim bir kapı çıkıyor. Işık da bu kapının altından süzülüyor zaten. Anahtara gerek var mı acaba, diye düşünürken hiç zorlanmadan usulca aralıyorum kapıyı.

O anda ortamımız bambaşka bir hâl alıyor ve az önceki karanlık dehlizler yerini bir tiyatro salonuna bırakıyor. Bu-

güne kadar çok tiyatro oyununa gitmişimdir. Doğrusu bu kadar görkemli bir salon gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

"Bu da ne böyle?" diyor Serhat, ağzı açık bir şekilde. "Yerin bilmem kaç metre altında muazzam bir tiyatro salonu ha!"

"1357 metre!" diyor gizemli bir ses. "Yani şu anda yeryüzünden yaklaşık bir buçuk kilometre kadar aşağıdasınız."

Elif, refleksle elindeki silahı sesin geldiği yöne doğru çeviriyor. Polis arkadaşımın bu hareketini gören gizemli sesin sahibi, "Sakin olun lütfen!" diyor. "Siz bizim misafirimizsiniz."

"Neslişah Hanım?" diyorum, şaşkınlıkla. Evet, şu anda tiyatro salonunun kürsüsünde Neslişah Ağırnaslı bize bakıp gülümsüyor. Kadının beden hareketlerinden gayet samimi olduğu anlaşılıyor. Ama bizim yine de temkinli olmamız lazım.

"Öncelikle evimize hoş geldiniz!" diyor kadın, misafirperver bir edayla. "Bizden size bir zarar gelmez. Sizin buraya geleceğinizi iyi biliyordum. O sebeple de hazırlıklıydım. Sanırım artık bazı şeyleri öğrenmenizin zamanı geldi."

Bu kadın neden bahsediyor böyle, diye düşünüyorum. Bizim geleceğimizi nereden bilebilirdi ki? Tabii ya! O ipuçlarını ve cesetleri bırakan kişi oysa elbette bilecektir!

"Siz miydiniz?" diye soruyorum, açık yüreklilikle. "Roselin Roux'u, Mösyö Pierre Caron'u öldürten ve ipuçlarını bırakan..."

Neslişah Hanım, hemen yanıtlıyor sorumu.

"Biliyorum, belki klişe bir cevap olacak ama emin olun Milas Bey, aradığınız kişi ben değilim!"

Sözlerinin doğruluğundan emin olamıyorum. Aynen söylediği gibi çok klişe sözlerdi bunlar. Hiçbir suçlu yaptığı eylemlerin altında bir kötülük aramaz, arasa da bulamaz zaten. Kadına karşı tutucu ve suçlayıcı tavrım devam ediyor.

"Neslişah Hanım, bütün ipuçları burayı gösteriyor ve siz bizim geleceğimizi bildiğinizi söylüyorsunuz. Demek ki ipuçlarını siz ya da dernekteki takım arkadaşlarınızdan birileri bırakmış olmalı. Bunun aksine nasıl inanabilirim ki?"

"Size açıklayacağım bazı gerçeklerle bana inanmanızı sağlayabilirim. Ama öncelikle biraz da olsa bana güvenmelisiniz."

Kadının gözleri Elif'in elindeki kendisine doğru doğrultulmuş silahta...

"Kusura bakmayın," diyor Elif, imalı bir ses tonuyla. "Burada biz de savunmasız sayılırız, sonuçta birazdan başımıza ne gelecek bilmiyoruz."

"Size bizlerden zarar gelmez, neden anlamıyorsunuz?" diye soruyor Neslişah Ağırnaslı, kırılgan bir ifadeyle. Hemen sonra "Peki tamam," diyor. "Siz istediğiniz önlemleri alabilirsiniz. Ama benim size açıklayacağım bazı gerçekler var. Artık bu gerçeklerin yükü çok ağır gelmeye başladı, ben ve ekip arkadaşlarım kaldıramıyoruz."

"Ekip arkadaşları?" diye soruyorum, şüpheci tavrımı muhafaza ederek.

"Sizin suçlu olarak kabul ettiğiniz kişileri diyorum! Açelya Eylül, Nazlı Asar, Bora Ceyhan ve hâlâ suçsuz yere içeride tuttuğunuz arkadaşımız Arslan Asar! Daha tanımadığınız onlarca, hatta belki de yüzlerce kişi var ekibimizde ve herkesi bir arada tutan tek bir sır!"

Bu esnada sahnenin arka tarafından önce Neslişah Ağırnaslı'nın isimlerini söylediği kişiler çıkıyor. Yerebatan Sarnıcı'ndaki *İnci Küpeli Kız, Amerikan Gotiği* hanımefendisi... Şaşırtıcı bir şekilde *Da* Vinci'yi göremiyorum. Muhtemelen dernekten uzaklaştırıldığı için olmalı... Sonrasında tanımadığım sekiz dokuz kadın daha beliriyor ve sahnedeki yerlerini alıyorlar. Kısa süre içinde Neslişah Hanım'ın da olduğu sahne büyük oranda doluyor. Sanki birazdan müzikal bir tiyatro oyununun ikinci perdesini canlandıracakmış gibi gizemli bir hâlleri var. Sadece kadınlardan örülü bir müzik orkestrası âdeta...

"Sizlerin suçlu olarak gördüğü bu arkadaşlarımız, müsaadeniz de olursa şimdi size bir müzik dinletisi sunmak istiyorlar. Bir senfoni... *Mona Lisa Senfonisi*!"

"Bu kadın çıldırmış olmalı!" diyor Elif, sessiz bir şekilde. Bu cümlesini yalnızca Serhat ve ben duyuyoruz. O an için arkadaşıma hak veriyorum. Bize açıklayacakları sır gerçekten de bu mu yani? *Mona Lisa Senfonisi*...

İçinde bulunduğumuz tarihî tiyatro salonu, loş bir ortama bürünüyor. Elif tetikte olsa da artık görüş açısını tamamen

kaybetmiş durumda. Bu şekilde bir sürprizle karşılaşacağımızı bilseydik Mehmet Ali ya da Tekin'den birini daha alırdık yanımıza. Ama artık her şey için çok geç...

Kadın orkestrasındaki herkes yavaş yavaş enstrümanlarını çalmaya başladığı anda müziği hemen tanıyorum. Leonardo da Vinci'nin *Ölüm Melodisi* bu! Yerebatan Sarnıcı'nda herkesin kâbusu olan gizemli melodi...

Acaba, diye düşünüyorum, Yerebatan Sarnıcı'ndaki orkestra müzisyenleri de buradakilerle aynı kişiler miydi? Hafızamı zorlasam da simaları hatırlayamıyorum. Zira Yerebatan Sarnıcı'nda da ortam tıpkı şu an olduğu gibi net bir şekilde seçilemiyordu. Sadece müziği duyabiliyorsunuz, Da Vinci'nin *Ölüm Melodisi*'ni...

Artık müzik, salonun her köşesini kaplıyor. Salonun akustiği, tıpkı Yerebatan Sarnıcı'ndaki gibi, tıpkı Mimar Sinan'ın camilerindeki gibi muazzam! Her köşeden, çalan her enstrümanın sesini işitebiliyorsunuz.

Bu sefer kendimi müziğin etkisine kaptırmamaya çalışıyorum. Bu melodiyi en son dinlediğimde bir misafirdim. Ancak şu an işinin başında olan ve bir an önce bu kanlı olayları durdurmak için görevlendirilmiş bir dedektifim. Diğer ortağım maalesef öldürüldü ve ben de ölmeden artık bu esrarengiz olayı çözmeliyim.

Bu esnada salonun kürsü tarafından kilit sesine benzer şeyler duyuyorum. Bir an, acaba yorgun ve yaralı başımın bana oynadığı işitsel bir oyun mu bu, diye düşünmeden

edemiyorum. Ama hayır, net bir şekilde orkestranın hemen sağ çaprazındaki bir odadan kilit sesleri duyuluyor.

Biraz zihnimi yorunca galiba bu sesin mantığını anlıyorum. Melodideki notalara göre şifreli bir kasa dizayn etmiş olabilirler mi? Sadece müzikle açılan sırlı bir kasa...

Başımın ağrısının arttığını hissediyorum. Bir anda ilk cinayet mahallinde gördüğümüz *Mona Lisa*'nın gözlerine bırakılmış "mi" ve "si" notalarına benzeyen "mim" ve "sin" harfleri gözlerimin önüne geliyor. İlk Yerebatan Sarnıcı'nda dinlediğim, sonra rüyama kadar giren ve hâlâ kulaklarımda çınlayan *Ölüm Melodisi*... Aslında iki gündür bizi maceradan maceraya sürükleyen *Mona Lisa* cinayetlerinin en kilit şifresi notalardı, müziğin ta kendisiydi. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum galiba.

Açılan kilit sesleri melodiye karışarak kulaklarımıza kadar gelmeye devam ediyor. Sonra birden melodi yavaşlamaya başlıyor. Yavaşlıyor, yavaşlıyor ve son buluyor... Son notalarla birlikte son açılan kilit sesi de salonun akustiğinde âdeta son nefesini veriyor.

Tam tahmin ettiğim gibi odanın ya da kasanın kapısı aniden yeşil renge dönüyor ve büyük bir ihtişamla kendiliğinden açılıyor. Kapının açılmasıyla birlikte salon ve kürsünün ışıkları da ilk hâline geri dönüyor. Orkestranın hemen önünde beliren Neslişah Ağırnaslı'yı görüyorum. Tebessümlü bir ifadeyle bize bakıyor ve "Buraya buyurun lütfen!" diyor.

Sonrasında işini tamamlayan orkestradaki takım arkadaşlarına "gidebilirsiniz" anlamında bir hareket yapıyor. Ağır ve temkinli şekilde gitmek için hazırlanan ekipte bir kişi dikkatimi çekiyor. Nazlı Asar'ın gözleri benim üzerimde... Eşinin masum olduğunu sessiz bir şekilde gözleriyle anlatmaya çalışıyor bana. Görevim gereği renk vermemeye çalışıyorum. Aslında benim de amacım tam olarak bu... Masumların özgürlüğünü ancak gerçek suçluları yakalayarak kanıtlayabilirim ve ben tam da bu sebepten dolayı buradayım.

Kürsüde tek başına kalan Neslişah Hanım, hâlâ bizim gelmemizi bekliyor. Arkadaşlarımla göz göze gelip sessiz bir şekilde uzlaşıyor ve sahneye doğru yürümeye başlıyoruz.

Neslişah Hanım'ın gösterdiği yöne doğru ilerlerken dernek başkanının parmağındaki bir yüzük dikkatimi çekiyor. Yüzüğün üstünde tıpkı kolyedekine benzer bir ters lale figürü var.

"Sanırım ters lale sizler için çok kıymetli bir motif," diyorum, ses seviyemi kontrol etmeye çalışarak.

"Elbette," diyor Neslişah Ağırnaslı, tok ve oturaklı ses tonuyla. "Ters lale, derneğimizin kuruluş amacıdır."

Tuhafıma giden bir noktayı söylemeden edemiyorum.

"Sizce caminin hemen altında müzikle açılan bir sistem geliştirmek doğru mu?"

Kadın, olgun bir edayla tebessüm ediyor.

"Birincisi, şu anda yerin neredeyse bir buçuk kilometre altındayız Milas Bey. Artık camiyle hiçbir organik bağımız

kalmadı. Ki yalıtımdan dolayı sesin yukarı gitmesi imkânsız bir durum. İkincisi, müzik aynı zamanda bir bilimdir. Matematiğin notalara bürünerek insan ruhuna iyi gelen bir sanat dalı hâline dönüşümüdür müzik... Tıpkı diğer bilim ve sanat dallarında olduğu gibi. Osmanlı'nın en güçlü olduğu zamanlarda ezan okunan minarelerde aynı zamanda astronomi gözlemleri de yapılıyordu. Yani bilimle din iç içeydi. Ne zamanki dinle bilimi ayırdık, işte o zaman devlet gücü olarak da gerilemeye başladık!"

Az önce büyük bir görkemle açılan kapıdan içeri giriyoruz. İçerisi tahmin ettiğimden daha büyük... Burada tam bir kütüphane ortamı var. Rafların arasına serpiştirilmiş çiçekler âdeta bir *Açıkhava Kütüphanesi* havası veriyor. Bir taraftan bu güzel manzarayı seyre dalmışken bir taraftan da kadının az önce söylediklerini düşünüyorum.

"*Saklı Bahçe*'mize hoş geldiniz!" diyor kadın, tüm samimiyetiyle. Yerin bir buçuk kilometre altında bir *Saklı Bahçe* ha! İşte bu çok tuhaf!

Odanın girişinde bir yazı karşılıyor bizi.

"*Güçsüz Karınca'nın Torunları*"

Aklımdaki soruyu hemen sormak istiyorum.

"O mektuptaki meşhur *Güçsüz Karınca*, tahmin ettiğimiz kişi, değil mi?"

"Evet," diyor Neslişah Hanım, tereddüt dahi etmeden. "Kendisine '*Güçsüz Karınca*' diyecek kadar mütevazı olan Mimar Sinan'ın manevi torunlarıyız biz!"

Araya Elif giriyor. Silahını şimdilik saklamış gibi ama "dil silahı" hâlâ aktif!

"Mimar Sinan'ın torunları artık mesajlarını cinayetler aracılığıyla mı verir oldu?"

Dernek başkanı da bizim arkamızdan, kendi deyimleriyle *Saklı Bahçe*'ye giriş yapıyor.

"Yanılıyorsunuz. Bizi biraz tanısaydınız, emin olun bu tür eylemlere ihtiyacımızın olmayacağını bilirdiniz."

"Peki Roselin Roux'u neden öldürttünüz? Sizin sırlarınızı öğrendiği için olabilir mi mesela? Son zamanlarda dernekten uzaklaştığı, hatta ayrılmak istediği dahi söyleniyor."

Elif, sözleriyle hâlâ iğnesini batırmaya devam ediyor. Belli ki o da çok dolmuş, çok yorulmuş bu süreçte.

"Söylediklerinizin kısmi de olsa doğruluk payı var!" diyor Neslişah Ağırnaslı. Üçümüz de bir anda durup kadına bakıyoruz. Yoksa bu bir itiraf mı?

"Öncelikle evet, Roselin Roux'la son zamanlarda aramız pek iyi sayılmazdı. Çünkü bizden habersiz gizli işler çeviriyordu. Hatta uzun bir süredir onu takibe almıştık. Sonunda derneğimize ihanet ettiğini, eksilen bazı özel eşyalarımız ve arşivlerimizdeki evraklarımızdan anladık."

"Ters lale figürlü kolye ile mektuplar..." diyorum kendi kendime. *Saklı Bahçe*'nin de akustiği çok iyi olduğu için herkes duyuyor sözlerimi.

"Evet Milas Bey," diyor kadın, tüm açık yüreklilikle. "Maalesef bazı sırlarımızın anahtarı ters lale kolyesiyle Leonardo

da Vinci'nin Mimar Sinan'a yazdığı mektuplar çalınmıştı. Ters lale figürlü kolyeyi Açelya arkadaşımız muhafaza ediyordu. Hani şu sizin *İnci Küpeli Kız*! Mektuplarsa burada, Saklı Bahçe'de idi. Kendimiz kadar güvendiğimiz, sevdiğimiz biri tarafından ihanete uğradık!"

"Siz de onu cezalandırma kararı aldınız!" diyor Elif, imalı bir şekilde.

"Evet, onu cezalandıracaktık," diyor kadın, sözünü esirgemeden. "Ama öldürerek değil, derneğimizden ihraç ederek... Ama bunun için önce emin olmak istedik. Dinletinin olduğu gece her şeyi kesin bir şekilde anlamıştık."

"Elektrikler kesildikten sonra Roselin Roux'un peşinden gitmenizin asıl sebebi bu muydu?" diye soruyorum. "İhanetini bir de gözlerinizle görmek istediniz sanırım."

"Aynen öyle," diyerek sözlerimi onaylıyor Neslişah Hanım. "Çünkü istihbaratımız gereği o gece bir şeyler olacağını biliyorduk."

"Yani o gece Roselin Roux'un öldürüleceğini biliyordunuz, öyle mi?"

Elif'in ısrarla kendisini ve derneğini suçlu çıkarmaya çalıştığını fark eden kadın, artık gülümseyerek yanıt veriyor.

"Hayır, elbette bir cinayet işleneceğini bilemezdik. O gece Roselin Roux'un ele geçirdiği bazı emanetlerimizi düşmanlarımıza vereceğini haber almıştık. Elektrik kesintisi ve bu korkunç cinayet olmasaydı müdahale edip bize ait olan

her şeyi almayı planlıyorduk. Lakin maalesef düşmanlarımız bizden hızlı çıktı."

"Düşmanlar?" diye soruyor Elif. Sesinde yine kinayeli bir ifade seziyorum. "Hani siz dernek olarak sütten çıkmış ak kaşıktınız ya! Tüm işleri temiz olan bir derneğin neden düşmanları olsun ki?"

"Açıklayacağım hanımefendi, emin olun hepsini açıklayacağım!"

O anda benim de aklımı kurcalayan bir şeyler var. Hemen sormak istiyorum.

"*Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği* olarak sizin düşmanlarınızı merak ettim açıkçası? Bu bilinen bir örgüt mü?"

"Aslında bir zamanlar adından sıkça söz ettiriyordu. Almanya merkezli bir dernekti. Çok eski bir geçmişi vardır onun da... Hatta aynı zamanda ressam olan Adolf Hitler'in bile zamanında o derneğe üye olduğu söylenir. Belki duymuşsunuzdur: *MEDUSA*... Yani *Meşhur Duayenler ve Sanatçılar Derneği*... Yasa dışı işlerinden dolayı kapatıldıktan sonra yerin altına çekildiler ve şu anda tek bir amaçları var."

Biz de merakla bu sorunun yanıtını bekliyoruz. Neyse ki Neslişah Ağırnaslı bizi çok da meraklandırmadan söylüyor.

"Dünyayı yönetmek!"

21.

Elif, Serhat ve ben bir süre birbirimize bakıyoruz. Muhtemelen üçümüz de aynı şeyi düşünüyor olmalıyız.

"*Bu kadın ya çıldırmış ya da çok hayalperest!*"

"Da Vinci, Mimar Sinan'a gönderdiği mektupta bir defterden bahsediyor," diyorum. "Defterde yazanlar bu kadar önemli mi gerçekten? Yani o defteri elde eden birini dünyanın yöneticisi yapacak kadar!"

"Aslında mektupta bazı şeylerden bahsediliyor. Mesela günümüzde de yapılarda kullanılmaya başlanan *fiber karbonun* en ilkel hâlinden... Ancak neyse ki detaylar defterde saklı... Mutlaka Da Vinci'nin defterlerini görmüşsünüzdür. Bugüne kadar dokuz bin sayfa yazdığı biliniyor ve hepsi bilim ve mühendislikle ilgili... Ancak o dönemin şartlarıyla birçoğu gerçekleşmemiş. Zaten Da Vinci de o defterleri yüzyıllar sonraki nesiller için doldurmuştu. Zira kendi döneminin çok üzerinde bir zekâ ve öngörüye sahipti. Mesela Osmanlı Padişahı Bayezid Han'a yazdığı bir mektup vardır."

Mösyö Pierre'in internetten bulup okuduğu mektubu hemen detaylarıyla hatırlıyorum. Bu esnada Dernek Başkanı konuşmasını sürdürüyor.

"Padişahın İstanbul'da bir köprü yapma hayali vardı. Bunu duyan Da Vinci de padişaha bu iş için talip olabileceğini söylemişti yazdığı mektupta. Ancak çeşitli sebeplerden dolayı o mektuba bir yanıt verilmediği biliniyor. Yanıt verildiyse de kaynaklarda böyle bir mektubun varlığı meçhul... Düşünün, Da Vinci'nin bu muazzam köprü hayali, yaklaşık 500 sene sonra bambaşka bir ülkede gerçekleşti: Norveç, Oslo'da... Aynı onun defterindeki köprü tasarımına benzer bir köprü ancak 2001 yılında inşa edilebildi. Benzer şekilde ilk helikopteri tasarlayan ve piyasaya süren şirketin sahibi de ürettikleri helikopterleri Da Vinci'nin defterindeki bilgilerden ilham alarak yaptıklarını itiraf etmişti. Hâliyle Da Vinci'nin diğer keşifleri teknolojinin de ilerlemesiyle yavaş yavaş ciddiye alınıyor. Şimdi de özellikle yıkıcı depremlerin ardından bu *fiber karbon* teknolojisi gündemde... Eğer bunu insanların faydası için kullanacaksanız sorun yok ama herkes iyi niyetli olmuyor maalesef! Zaten Da Vinci de son mektubunda bu korkusunu dile getiriyordu. O dönemin savaş teknolojisi için ürettiği silah ve bombaların bu dönemin teknolojisiyle tekrardan üretilmesi hâlinde tahribatlara sebebiyet vereceğini düşünüyordu. Ki bu düşüncesinde çok haklı... Şayet *fiber karbon* yöntemi çok üst düzey bilim insanları tarafından tekrardan üretilirse hiç yıkılmayacak binalar, kaleler, köprüler yapmak mümkün olacak. Ya da defterde yazan silah ve patlayıcılar beş yüz yıl sonra tekrardan hayata döndürülürse savaşlar kapıda demektir! Bizim amacımız bu teknolojiyi belirli bir zama-

na kadar korumak ve eğer formülü paylaşılacaksa da tüm dünyayla eş zamanlı olarak paylaşmak."

Galiba bazı şeyleri yavaş yavaş anlıyorum. En azından mantığım bazı gerçekleri kabul etmeye başlıyor. Defterdeki formüllerin tek bir kurumun ya da ülkenin eline geçmesinden korkuyorlar. Bir an en üst seviyede teknolojiye sahip bir ülkenin o defteri ele geçirdiğini düşlüyorum. Muhtemelen *fiber karbon* yöntemini daha da geliştirip yıkılmayan yapılar inşa edeceklerdir. Sonrasında ise gelişmiş bomba ve silahlarıyla düşman ülkelere saldıracaklar. Diğer ülkelerdeki silah ve bombalar artık onların yıkılmayan sağlam yapılarına zarar veremeyecektir çünkü. Düşünüyorum da gerçekten de bu haksız bir rekabet olur ve Da Vinci'nin de mektubunda yazdığı gibi dünya cehenneme döner!

"Mektupta Da Vinci yapay depremlerden de bahsediyor," diyor Elif. Sanki yavaş yavaş onun da kadına karşı bakış açısı değişiyor gibi... "Günümüzde de çok yaygın bir kanı hâline geldi. Böyle bir şey olabilir mi sizce de?"

"Elbette olamaz!" diyor kadın, hiddetle. "Da Vinci de mektubunda bunun olamayacağını söylüyor zaten. Depremler adı üstünde doğal afetlerdir. Rahmanidir yani... Ama nasıl ki yaratılmış ve güzelliklerle donatılmış doğanın resmini kusurlu da olsa yapabiliyorsak, yapay deprem dedikleri şey de işte tam olarak bu! Depremler kadar yıkıcı olan teknolojileri devreye sokmak ve onu 'deprem' ismiyle anmak! Siz gelişmiş bir teknolojiyle petrol kuyularını patlatabilirsiniz. Etkisi depreme benzediği için insanlar o

an için deprem olduğunu da zannedebilir. Ama hayır, o bir deprem değildir. Aciz insanoğlu istediği kadar üstün zekâlı olsun, kesinlikle gerçek manada bir deprem üretemez. Ancak yaptığı o caniliğe deprem kılıfı giydirir, hepsi bu! İkinci Dünya Savaşı'nda Hiroşima'ya atılan bombayı düşünün! Neredeyse yüz elli bin insan öldü. Evet, insan zekâsıyla yapılan icatların tesiri yıkıcı olabilir ama yıkıcı olması demek onu doğal ya da yapay bir afet yapmaz!"

"Dünyada savaşları çıkaran erkeklerdir. Yaraları saran ise kadınlar..." diyorum, Neslişah Hanım'a bakarak. "Mektupta aynen böyle yazıyordu. Sizin derneğinizdeki erkek üyeleri uzaklaştırmanızın sebebi yoksa bu muydu? Zira az önce orkestradaki *Ölüm Melodisi*'ni çalanlar da sadece kadınlardan oluşuyordu."

"Biz dinlediğiniz o müziğe *Ölüm Melodisi* demiyoruz yalnız, ismi *Mona Lisa Senfonisi*... Ama tahmininizde haklısınız, maalesef öyle... Erkeğin fıtratında hep bir savaşçı ruhu vardır. Okuyan kültürlü erkekler de böyledir, okumayanı da... İlkel dönemlerdeki erkekler de böyleydi, günümüzün çağdaş dünyasındaki erkekler de... İnsanın doğası çok zor değişir. Başta biz bunu problem etmiyorduk. Ancak söylediğim gibi son zamanlarda bir şeylerden şüpheleniyorduk. İçimizde bir hain olduğu belliydi. Biz de yardımcım Roselin Roux'un da önerisiyle böyle bir karar aldık ve erkek üyelerimizi derneğimizden uzaklaştırdık. Elbette güvendiklerimizle irtibatımız devam edecekti, ama dışarıdan..."

Kadın bir anda acı acı gülümsemeye başlıyor.

"Gelin görün ki, içimizdeki hain bir kadın çıktı! Hem de başkan yardımcımız. Dernekteki erkek üyelerimizi de planlı olarak uzaklaştırmak istemiş olmalı... Deftere daha kolay ulaşacağını düşünerek. Yüklü bir para karşılığında derneğimize ihanet etti. Dernek de önemli değil. İki erkek âlimin yüzyıllar önceki tavsiyelerini hiçe sayıp, dünyayı uçuruma sürüklemeyi göze aldı. Karakterli duruşun cinsiyette değil, insanın şahsiyetinde gizli olduğunu öğretti bize. Ne acı, değil mi?"

Aklıma gelen bir düşünceyle tekrardan araya giriyorum.

"Mimar Sinan'ın torunu Fatma... Hani şu ters lale figürünün gizli sahibi... Hikâyede anlatıldığı gibi ölmedi, değil mi?"

Kadın gülümsüyor.

"Tabii ki her canlı gibi o da vefat etti. Ama söylediğiniz gibi çocukken değil, dedesinin ve kendi ilkelerine sadık, onurlu bir insan olarak... Mimar Sinan'ın, Leonardo da Vinci'den miras aldığı sırrı birine emanet etmesi gerekiyordu. O da Da Vinci'nin vasiyetini yerine getirdi ve bütün bu sırrı küçük torununa emanet etti. Yani son erkek vâris oldu! Kendi ailesi dâhil herkes Mimar Sinan'ın torunu Fatma'nın öldüğünü zannediyordu. Oysa o dedesinden aldığı bu kutsal sırrı saklamak için tam da bu noktada, Selimiye Camii'nin yaklaşık bir buçuk kilometre altındaki *Saklı Bahçe*'de tekrardan hayat buldu ve bizleri yetiştirdi! Zaten..."

Tam cümlesini tamamlayacakken birden susuyor kadın. Aklındakini söyleyip söylememe konusunda kendisiyle ciddi bir mücadele veriyor. Bize saatler gibi gelen kısa süreli bir düşünme seansının ardından cümlesini tamamlıyor.

"Zaten hikâyede anlatıldığı gibi çocukken vefat etseydi, ben nasıl olabilirdim ki?"

Şaşkınlıkla bir süre kadına bakıyoruz.

"Evet, ben Mimar Sinan'ın sekizinci kuşaktan gerçek torunuyum!"

22.

"Ağırnaslı," diyorum, nutkum tutulmuş bir hâlde. "Doğru ya, Mimar Sinan Kayseri'nin Ağırnas köyünde dünyaya gelmişti. Soy isminiz de oradan geliyor olmalı..."

Neslişah Ağırnaslı tebessümlü bir ifadeyle söylediklerimi onaylıyor.

"Peki, Da Vinci'nin Adana'ya geldiği ve gidiş yolunda Kayseri'de Mimar Sinan'la tanışmış olma ihtimali var mı gerçekten de?" diye soruyor Elif, heyecanla. "Çünkü mektupta evleri taştan yapılan bir köyden bahsediyordu. Erciyes Dağı'nın eteklerindeki bir köy..."

"Evet, bu ihtimal çok güçlü. Sel baskınları için Adana'ya gelmiş olma ihtimalinden hep bahsedilir zaten. Kayseri, Adana'ya komşu bir şehir. Dönüş yolunda genç Sinan'la karşılaşma ihtimali çok yüksek. Mimar Sinan henüz devşirilmeden, Osmanlı ordusuna girmeden çok önce... Ayrıca tarih kitaplarından da biliyoruz ki *Güçsüz Karınca* Mimar Sinan'ın kullandığı bir tür lakap... Mektupta o şekilde hitap ediyor Da Vinci. Bana göre en önemli kanıtsa bu mektup ve defterlerin miras olarak bize kalması. Sonuçta İtalya'da doğmuş, Fransa'da ölmüş İtalyan bir bilim insanı önemli

bilgilerin yer aldığı defterlerini neden bir Osmanlı mimarına göndersin ki? Bu argümanlar bizim elimizde olduğuna göre demek ki kader onların yolunu yüzyıllar önce Kayseri Ağırnas köyünde birleştirmiş."

Bu esnada küçük bir kasaya doğru yöneliyor Neslişah Ağırnaslı. Kütüphanedeki kitapların ardına gizlenmiş küçük demirden bir kutu... İtinayla yerinden alıp çalışma masasının üstüne koyuyor. İlginç bir şekilde kasada şifre girme yeri yok. Sadece dairesel küçük bir bölüm var. Bu detay çok tuhafıma gidiyor. Kasayı nasıl açacağını merak ediyorum.

Kadın, sağ elini kasaya doğru götürüyor. Önce ne yapmaya çalıştığını anlamasam da parmağındaki ters lale figürlü yüzüğü kilit noktasına doğru götürmesiyle her şey oturuyor zihnimde. Burada kilidin anahtarı parmağındaki yüzük... Yüzüğün ters lale motifinin olduğu tarafını, küçük dairesel alanla birleştiriyor ve bir süre bekliyor. Sonrasında tıpkı kapıda olduğu gibi kasanın küçük kapısında da yeşil ışık yanıyor ve kapı açılıyor.

Mektuplardan çok daha eski görünen ciltli bir defteri itinayla kasadan çıkartıp bize gösteriyor.

"İşte bu gizemli cinayetlerin ve bunca olayın sebebi elimde! Leonardo da Vinci'nin dedem Mimar Sinan'a saklamasını ve içindeki bilgileri geliştirmesini istediği defter bu... Bunun gibi bir iki kaynak daha var elimizde... Mektuplar maalesef Roselin Roux tarafından çalındı ve *MEDUSA* isimli örgüt tarafından ifşa edildi. Amaçları o

cinayetleri dernek olarak bizim üzerimize yıkmaktı. Böylelikle yüzyıllardır sakladığımız bu defter de siz emniyet görevlileri tarafından ele geçirilecekti."

"Hadi diyelim ki bu *MEDUSA* isimli örgüt Roselin Roux'u öldürerek sırrınızı ifşa etmek istedi," diyor Elif, aklını kurcalayan soruya bir cevap bulabilmek için. "Peki Mösyö Pierre'den ne istediler?"

Neslişah Ağırnaslı, Fransız dedektifin adını duyunca hüzünleniyor.

"İnanın, o masum adamcağızdan ne istediler, bilemiyorum. Çok yazık oldu, çok!"

Kadının Mösyö Pierre'le ilgili söyledikleri beni de hüzünlendiriyor. Ama gözlerimle bir taraftan kadının elindeki defteri incelerken bir taraftan da merak ettiğim başka bir noktaya getiriyorum konuyu.

"Derneğinizdeki üyelerin mesleki açıdan bilim ya da mühendislikte ilgilenmeleri tesadüf değildi. Aslında sizin de bir laboratuvarınız var ve defterde yazan teknolojiyi önce siz ortaya çıkarmaya çalışıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Doğru," diyor dernek başkanı. "Ama çalışmalarımız daha çok deprem ve diğer doğal afetler üzerine... Binalarımızı nasıl sağlamlaştırabiliriz, kıyamete kadar hiç yıkılmayacak yapılar inşa etmek mümkün mü? Hatta savunmasız canlılarımızı, hayvanlarımızı tıpkı yapılarımızı güçlendirdiğimiz gibi güçlendirip koruyabilir miyiz? Evet, bizim çalışmalarımız bu minvalde... Da Vinci'nin silah ve bomba icatlarını

vasiyetinde olduğu gibi sadece muhafaza etmeye çalışıyoruz. Derneğimizdeki kadın olsun, erkek olsun tüm üyelerimiz aynı zamanda bu kutsal uğraş için mücadele ediyorlar. Aslında tek bir amacımız var: Dünyayı bataklığa sürüklemeye çalışan insanların elinden kurtarmak ve mümkünse huzuru tesis etmek... Evet, dünya olarak son yıllarda en çok ihtiyacımız olan şey tam olarak da bu: Huzur..."

"Huzur gökyüzünde madam! Bizse yeryüzündeyiz! Bunu ne zaman anlayacaksınız?"

Hepimiz şaşkın ve meraklı bakışlarımızı sesin geldiği yöne doğru çeviriyoruz. *Saklı Bahçe*'nin girişinde çok tanıdık bir sima duruyor.

Şaşkınlıktan küçük dilini yutmak üzere olan Neslişah Ağırnaslı, "Mösyö Pierre?" diyor. "Siz yaşıyorsunuz!"

23.

Saklı Bahçe'deki herkes şaşkınlıktan donmuş bir hâlde tek bir noktaya kilitleniyor.

İnsanlar tarafından yadırganmayacağımı bilsem gözlerimi ovuşturup tekrardan bakacağım. Son dönemlerdeki yorgunluğum ve başımdaki darbenin etkisi halüsinasyon görmeme neden olabilir. Ama hayır, ortamdaki herkes en az benim kadar şaşkın... Resmen Mösyö Pierre kanlı canlı karşımızda duruyor! Sadece üstündeki kıyafetler değişmiş. Pek tarzı olmayan siyah elbiseler var üzerinde.

Benzer şaşkınlıkla bu sefer ben "Mösyö Pierre?" diyorum. "Gerçekten de yaşıyorsunuz!"

"Evet, yaşıyorum Mösyö Ulukan," diyor, her zamanki ince ve sempatik ses tonuyla. "Ama eğer istediklerimi yapmazsanız sizler için aynı şey geçerli olmayacak!"

Ne diyor bu adam?

Cümlesini tamamladıktan sonra siyah montunun cebinden silahını çıkarıp bize doğrultuyor!

"İnsan hayatının her kademesinde başrol olmaya çalışırsa kendini komik duruma düşürür. Bazen şartlara göre karakter ya da figüran olmayı da bilmeliyiz, değil mi ama?

Ben bugüne kadar sizler için hep karakter oyuncu olmayı tercih ettim. Ancak şu andan itibaren buradaki tek başrol benim!"

"Siz ne diyorsunuz Mösyö?" diyorum, hayretle. Gözlerim, adamın elinde tuttuğu revolver silahta... "Yoksa, siz de mi?"

"Evet!" diyor dedektif, sözümü keserek. Ses tonunun değiştiğini fark ediyorum. "Ama bilmedikleriniz var."

Sol eliyle gözlüğünü çıkarıp atıyor. Hızlıca yıkar gibi eliyle yüzünü ovuşturuyor. O anda benim daha önce de fark ettiğim üzere yüzündekilerin boya olduğunu anlıyoruz. Adam bayağı bayağı makyaj yapmış ve sanırım neden bunu yaptığını artık biliyorum.

"Siz beni Mösyö Pierre olarak tanıyorsunuz!" diyor, artık kalınlaşmış olan bariton sesiyle. "Ama maalesef Mösyö Pierre Caron öleli çok oluyor. Benim adım Carl Boris!"

"Sen!" diyor Neslişah Ağırnaslı, hiddetle. "Aman Allah'ım, senin içimize kadar sızdığını nasıl anlayamadık? Nasıl, nasıl girdin buraya?"

Kadıncağız telaşla bana bakıyor.

"Hiç ona bakma!" diyor Boris, gülerek. "Dedektifin de haberi yoktu. Fiziksel benzerliklerimizi de kullanarak Mösyö Pierre'in yerine geçip onları yakın takibe aldığımı nereden bilebilirdi ki? Hem de bu kadar suçlu görünümlü insanın arasında... Evet, biraz makyaj, biraz ses inceltme operasyonu ve biraz da özlü söz ezberlemem Pierre Caron

olmama fazlasıyla yeterli oldu. Zaten dediğim gibi, onun biraz daha sarışın hâliyim ve biraz da kalın sesli, kaba hâli! Ama doğruyu söylemek gerekirse size özlü söz uyduracağım diye epey zorlandım! Değerimi bilin yani!"

Adamın kahkahaları eşliğinde "Kim bu?" diye soruyor Elif, Neslişah Hanım'a bakarak. Hazırlıksız yakalandığı için kendisine çok kızıyor olmalı.

"*MEDUSA* denen örgütün Alman ajanı!" diyor kadın, karşısındaki adama nefretlik gözlerle bakarak. "Çok adını duymuştum. Ama bukalemun gibi sürekli kılık değiştirdiği için gerçek hâlini bilmiyordum. Sadece annesinin Türk vatandaşı olduğunu iyi biliyorum."

Carl, elindeki silahın kontrolünü kaybetmeden gülme krizine ara veriyor ve "Türk ya da Alman, ne fark eder Madam!" diyor, alaycı bir ifadeyle. "Önemli olan güçtür ve bu güç artık bizim olacak!"

"Türkçeyi bu kadar iyi konuşmanın asıl sebebi buymuş meğer," diyorum, hayal kırıklığı içinde. "Peki gerçek Pierre Caron'u niye öldürdün? Ne suçu vardı adamın?"

"Herkesin bir suçunun olması gerekmiyor dedektif! Onun yerine geçmem gerekiyordu, geçtim. Sana onun üzerinden bazı ipuçları bırakmam için de ölmesi gerekiyordu ve öldü!"

Adam tüm soğukkanlılığıyla, sanki tüm insani duygularını yitirmiş gibi konuşuyordu.

"Müzik dinletisinde *Mimar Sinan* kostümünü giyen kişi sendin," diyorum, o geceki olayları hızla zihnimden bir kez daha geçirirken. "Elektrikler kesildiğinde Roselin Roux'la buluşup Medusa başının olduğu tarafa gittiniz. İyi ama Roselin Roux kendi katilinin ayağına neden bile bile gitti ki?"

"Kim katilinin ayağına bile isteye gider ki dedektif?" diye soruyor, alaycı tavrını koruyarak. "Benim onu öldüreceğimi bilmiyordu ki! Sadece dernekten aşırdığı kolyeyle mektup zarflarını verip, parasını alıp gideceğini zannediyordu. Ancak ben ondan defteri istiyordum. Şu anda dernek başkanının elindeki defteri... Ona ulaşamadığını ve hiçbir zaman ulaşamayacağını söyledi bana. Hâliyle onunla son işimiz olacaktı bu, öyle de oldu zaten! Yaklaşık otuz saniyede onu etkisiz hâle getirdim! Elektrikler kesildikten sonra özel olarak tuttuğum orkestranın müziğe devam etmesinin sebebi buydu. Gerçi metrelerce ileride gerçekleşen bir olayı duymanız çok zordu ama sarnıcın akustiğini hesaba katmam gerekiyordu. Ben de işimi sağlama aldım. Ceset üzerinden mesajımı da bıraktıktan sonra Güvenlik Müdürü Alihan'ın da yardımıyla sarnıçtan çıktım. Hoş, Yerebatan Sarnıcı'nın uzun yıllardır gizli sahibi bizizdir! Kimse bilmez bunu... Sizleri o sebeple oraya davet ettik. Farkında olmadan deplasmana gelmiştiniz yani!"

Bir süre hepimiz sessizce karşımızdaki caniyi dinliyoruz. Bizim ona bu şekilde bakmamızdan haz duyan adam tekrardan konuşmaya başlıyor.

"Ama doğruyu söylemek gerekirse Da Vinci'nin *Son Akşam Yemeği* tablosundaki insanların ellerini ve ekmeklerini gizli nota yerine koyarak *Ölüm Melodisi*'ni bestelemesine hayran kaldım. Tabii onu da tıpkı yazıları gibi tersten okumak gerekiyordu, değil mi? Yani tablodan çıkarılan notaları aynaya tutmanız gerekiyor. Ortaya ise *Ölüm Melodisi* gibi bir şaheser çıkıyor. Ya da sizin tabirinizle *Mona Lisa Senfonisi... Saklı Bahçe* dediğiniz yeri bu gizemli müzikle şifrelemeniz ayrıca takdire şayan! Tebrik ediyorum!"

Carl Boris, cümlesinden sonra bir süre gözlerini içinde bulunduğumuz kütüphane içinde gezdiriyor.

O esnada "Beni neden öldürmediniz?" diye soruyorum, gergin bir ses tonuyla. "Yerebatan Sarnıcı'nda o yardımcın Alihan İlter'le birlikte isteseniz beni öldürebilirdiniz."

"Elbette, istesem öldürürdüm!" diyor, gayet rahat bir ifadeyle. "Ama sen bana lazımdın! Beni uzun yıllardır peşine düştüğüm deftere götürecektin. Bizim çözemediğimiz şifreleri kolaylıkla çözeceğini iyi biliyordum. Da Vinci'nin mektuplarındaki bilgiler bizim için yetersizdi. Biz de şifre ve bilmeceleri kullanarak olayı daha eğlenceli hâle getirdik. Aslında amacımız seni Yerebatan Sarnıcı'nda etkisiz hâle getirmek de değildi. Ama umduğumuzdan çok erken gelmiştin sarnıca, bizi hazırlıksız yakalamıştın. Biz yeni şifreyi sana vermeden Mösyö Pierre'in cesedini Yerebatan Sarnıcı'na bırakacağımızı nasıl anladın, bilemiyorum ama o an için gerekeni yaptık. Hem seni bayıltarak etkisiz hâle getirdik hem de ceset üzerinden yine mesajımızı bıraktık."

Bana ihanet eden Alihan İlter'in yanındaki hayal meyal hatırladığım kostümlü kişi de Boris olmalı. Benim geleceğimi haber alınca yine kostümünü giymiş ve yarım kalan işini tamamlamıştı. Ama onların hazırlıksız yakalanması ve Süleymaniye Camii'ne bırakılan zarfı umduklarından önce çözmem ilginç bir durum. Sonuçta o ipuçlarını Carl Boris bırakmıyor muydu?

"Süleymaniye Camii'nde gördüğüm adam sen miydin?" diye soruyorum merakla. "Hani benim geldiğimi fark edip bir anda sırra kadem basan kişi!"

Neden bahsettiğimi anlamayan adam bir süre boş gözlerle bana bakıyor.

"Ne kaçmasından bahsediyorsun sen? Ben zarfı baykuşun baktığı yere bıraktım ve gittim. O gece kimseyle karşılaşmadım ki!"

Bir anda şans eseri Engin'in UV ışıklı casus kalemiyle zarfın üstünde yazan yazıyı fark ettiğim anı hatırlıyorum. Demek ki o yazıyı bana yardım etmek isteyen biri bırakmıştı. Ama kim?

"Neyse, tartışmanın hiçbir zaman kazananı yoktur!" diyor Carl Boris, ses seviyesini yükselterek. "Neslişah Ağırnaslı, şimdi o elindeki defteri usulca bana ver!"

Kadında hiçbir tepki yok.

"Hadi ama, kaybettiniz, kabul edin!" diyor adam, yüksek sesle. "Derneğimizden bu iş için ciddi destek aldım. Şu anda

sizinkileri çoktan etkisiz hâle getirmişlerdir bile. O defteri vermeden buradan çıkmanız imkânsız!"

Bizim Başkomiser Atıf, Mehmet Ali, Tekin ve diğer polis arkadaşlarım için endişeleniyorum. Eğer bu çılgın dediğini yapmışsa hiçbirimizin bu zamandan sonra can güvenliği yok demektir.

"Ayrıca bizim de derneğimizde çok donanımlı insanlar var," diyor Carl Boris, Neslişah Hanım'a bakarak. "Emin olun, hepsi sizin o ne olduğu belirsiz üyelerinizden çok daha yetenekli. O defterdeki bilgiler sizinle birlikte hiçbir işe yaramadan yok olup gidecek. Oysa biz, gelişmiş teknolojimizle birlikte harika işler başarabiliriz. Teknolojinin ilerlemesini, en önemlisi de Leonardo da Vinci'nin hayallerini gerçekleştirmemizi istemiyor musunuz?"

Neslişah Ağırnaslı oldukça öfkeli görünüyor.

"Birincisi, sizin bir derneğiniz yok! Orası çoktan kapatıldı ve siz de yerin altına çekilip örgüt olmayı tercih ettiniz. İkincisi, sizin gelişmiş bilim insanlarınızdan, mühendislerinizden bizde de var! Yani sizin dünyayı yok edecek teknolojinize ihtiyacımız yok bizim! Albert Einstein, sizin atom bombası icat edeceğinizi bilseydi, atomları parçalarına ayırır mıydı hiç?"

Carl Boris birden gülmeye başlıyor.

"Bir ülkenin eğitim ve kültür seviyesini ancak reklam panolarından öğrenebilirsin! Reklam panolarında sadece yemek resimleri olan bir ülkenin sözde temsilcisi çıkmış

karşıma, bana ahkâm kesiyor! Siz yapacağınızı yaptınız! Bu zamana kadar defteri korumanız bile büyük başarı... Ama sizin göreviniz burada bitti, artık bizim dönemimiz başlıyor! Ya uslu uslu o defteri bana verirsin ve kendi tarihinle övünmeye devam edersin ya da tarih olursun! Bir karar ver!"

"Bu defteri alman için ancak ölümü çiğnemen gerekiyor!"

Neslişah Hanım'ın cesaretine hayran kalıyorum. Ama karşımızdaki azılı katil de pek blöf yapıyormuş gibi gelmiyor bana.

Âdeta düşüncemi doğrularcasına "Emin ol," diyor Boris, "Bunu büyük bir zevkle yaparım! Şimdi sana son kez soruyorum, o defteri veriyor musun vermiyor musun?"

"Hocam, benim de size bir sorum var!"

Bir an hepimiz bu yeni ses tonuyla birlikte afallıyoruz. Ses, Carl Boris denen adamın hemen arkasından geliyor. Boris, sesi duyar duymaz arkasına dönecek oluyor. Ancak gizemli bir el tarafından uzatılan silahın namlusunu ensesinde hissedince bu ani hareketinden vazgeçiyor.

Hepimizin merak ettiği esrarengiz adam bir taraftan da konuşmasını sürdürüyor.

"Evet Neslişah Hocam, benim de size bir sorum olacaktı: Sahi, sizin memleket neresiydi? Durun tahmin edeyim: Kayseri... Evet, hem de içinden! Ağırnas... O zaman baş-

ka bir sorum daha var size: Cahille sohbeti kesmek orucu bozar mı?"

Aman Allah'ım, bu kötü espri? Hemen Elif ve Neslişah Hanım'la göz göze geliyorum. Onlar da benimle aynı fikirde olmalılar.

Öyle ki sesin sahibi Carl Boris'in kaslı omuzlarından sağa doğru bakarak bize selam veriyor.

"Gerçekten bu espriyi de mi beğenmediniz?"

Şaşkınlıkla hep bir ağızdan "Acar Bey?" diyoruz!

24.

İnanılmaz, ama gerçek!

Carl Boris'in ensesine silah dayayan adam namıdiğer *Salvador Dali*, yani Acar Sığmaz! İyi de bu adamın burada işi ne?

"Sizinle birazdan sohbet ederiz dostlarım," diyor, yine benzer sempatik ses tonuyla. "Öncelikle cahille sohbeti kesmekte fayda görüyorum. Sayın Carl Boris, sizin Fransız olmadığınızı ilk görüşte anlamıştım, biliyor musunuz? Fransızlar daha samimi, daha sıcak olurlar. Ama benim size bir türlü kanım ısınmamıştı, sebepsiz yere değilmiş demek ki! Başından beri sizi takip ediyorum. Ta Yerebatan Sarnıcı'ndaki müzik dinletisinden beri... Maalesef kaybeden sizsiniz! Şimdi elinizdeki silahı yere atmanızı rica ediyorum."

Adamın şu anki gergin ortamda bile sakin kalabilmesine şaşırıyorum doğrusu. Üstündeki şoku yeni yeni atlatmaya başlayan Carl Boris, ilginç bir şekilde silahını hâlâ bize doğrultuyor.

"Eğer bana bir şey yaparsan bunlar da ölür!" diyor, kendine güvenen bir edayla. "Burada tek olduğumu mu zannediyorsun? Arkadaşlarım caminin her yerinde! Kesinlikle buradan çıkamazsınız."

"Hem de elimi kolumu sallaya sallaya çıkarım," diyor Acar Sığmaz. "Anlamıyorsunuz galiba! Sizi başından beri takip ediyorum. Buraya arkadaşlarınızla birlikte geleceğinizi elbette biliyordum. Aklınızca emniyet görevlilerini tuzağa düşürüp, sonrasında defteri de alıp gidecektiniz. Ama Mösyö, biz Türklerin güzel bir sözü vardır: *Evdeki hesap çarşıya uymaz!* Bir de *ava giderken avlanmak* diye bir söz de vardı. Sanırım sizin şu anki durumunuza çok uyuyor! Zira az önce arkadaşlarınızın hepsini suçüstü yakaladık, Yerebatan Sarnıcı *Sözde* Güvenlik Müdürü Alihan İlter de dâhil! Geriye bir siz kaldınız."

"Sen de kimsin be adam!" diye bağırıyor, Carl Boris öfkeyle. "Sen... Sen zevzek zevzek espriler yapmaya çalışan sıradan bir fizik mühendisi değil misin?"

"Yanılıyorsunuz Mösyö!" diyor Acar Sığmaz, manidar bir ses tonuyla. "Ben Turizm Polisi Komiser Zebercet Pirüpak! Hani Milas Bey'e özellikle sorduğunuz adam vardı ya, işte o benim! Aklınızca benim bu işin içinde olup olmadığımı öğrenmek için bu soruyu sorduğunuzu iyi biliyorum. Ama işte kader! Başından beri çekindiğiniz ben, yani Komiser Zebercet Pirüpak, şu anda ensenizdeyim! Soy ismim gibi temiz ve titiz olan ben, elimdeki silahı kullanmamak için büyük mücadele veriyorum. Silahım temiz ancak içindeki kurşunlar için benzer güvenceyi verememem. Sizin yerinizde olsam hemen teslim olurdum. Zira ben olsam titiz bedenime temiz olduğundan şüphe duyduğum bir şeyin temas etmesini kesinlikle istemezdim!"

25.

Emniyet güçleri Carl Boris'i götürürlerken ben de hayretle Zebercet Pirüpak'a bakıyorum. Bugüne kadar bir türlü tanışma fırsatı bulamadığım meslektaşımın hayatımı kurtararak kendini tanıtması benim için de ilginç bir deneyim oldu.

Bu esnada Şifreli Dosyalar ekibinden Başkomiser Atıf, Tekin ve Mehmet Ali de bulunduğumuz kütüphaneye giriş yapıyorlar.

"Mübarek, nasıl bir yermiş böyle!" diyor Başkomiser Atıf, nefes nefese kalmış bir hâlde. "Basamakları in in bitmiyor!"

"Tamı tamına 1357 metre, yani yaklaşık bir buçuk kilometre," diyor Elif, Neslişah Hanım'a bakıp gülümseyerek.

"Bakın Başkomiserim," diyorum, muzip bir ifadeyle. "Bizi kim kurtardı?"

Başkomiser Atıf, "Maalesef biliyorum," diyor hüzünle. "Yukarıda beyefendiyle tanıştık!"

Atıf Bakırcı, bir taraftan küçümseyici bakışlarını Komiser Zebercet'in üzerinde gezdiriyor. Takım elbisesi ve

çantasının üstündeki rozetlerin sayısı görmeyeli bir hayli artmış... Ceketindeki baykuş rozeti hâlâ yerinde duruyor.

Rozeti işaret edip "Neredeyse ceketinizdeki baykuş beni şüphelendiriyordu," diyorum.

"Yalnız onun adı baykuş değil, Hedwig!" diye düzeltiyor beni.

"Hedwig mi?" diye soruyor Başkomiser Atıf, merakla. "O da kim?"

O anda büyük bir hayal kırıklığına uğruyorum. Ben bu detayı nasıl kaçırmışım? Öyle ya, ceketteki rozet *Harry Potter*'ın baykuşu! Bense bilgeliği veya ölümü simgeleyen bir ipucu olabileceğini düşünmüştüm.

Başkomiser Atıf'a yanıt veriyorum.

"*Harry Potter*'ın baykuşu Başkomiserim."

Araya yine Zebercet Pirüpak giriyor:

"Yalnız yine söylüyorum, baykuş değil *Harry Potter*'ın kıskanç Hedwig'i o!"

"*Harry Potter* kim yahu!"

Başkomiser Atıf'ın bu tepkisine gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama hayretle Atıf Bakırcı'ya bakan Komiser Zebercet, "*Harry Potter*'ı nasıl tanımazsınız Başkomiserim!" diyor, şaşkınlıkla. "Gerçekten hakkınızda konuşulduğu gibi nevi şahsına münhasır birisiniz. Çok tuhafsınız yani!"

Zaten adamdan hazzetmeyen Başkomiser Atıf'ın sinirlendiğini fark ediyorum.

"Emin olun, sizin kıyafetleriniz ve isminiz kadar tuhaf biri değilim!"

Başkomiser, cevabını verdikten sonra sinirli bir şekilde yer altı kütüphanesinden çıkıyor.

"Benim kılık kıyafetimde ne var yahu?" diye soruyor Zebercet Pirüpak, bana bakarak. "Ayrıca ismim değerli olan yeşil bir taşın adıdır. Zebercet... Yani elmas gibi bir şey işte! Ama ben bu kadar isimlere takılma taraftarı değilim!"

Bu esnada karşımdaki komiseri inceliyorum. Sanırım Başkomiser Atıf haklı... Adamın üzerinde ne yok ki? *Harry Potter* kravatı, kolundaki *Hogwarts* yazılı kol saati ve çantasında dikkat çeken büyük bir *Gryffindor* rozetiyle biraz ilginç bir görünümü olduğu kesin! Belli ki sağlam bir *Harry Potter* hayranıyla karşı karşıyayız.

Ama ben buna çok da takılmıyorum. Sonuçta Komiser Zebercet Pirüpak hepimizin hayatını kurtardı.

"Camide gördüğüm kişi de sizdiniz, değil mi?" diye soruyorum gülerek. "Hani beni görünce kaçan?"

"Evet, bendim," diyor, biraz mahcup bir ifadeyle. "Aslında amacım size görünmeden ipucu niteliğindeki yazıyı zarfın üzerine görünmez casus kalemiyle yazıp oradan gitmekti. Ama umduğumdan biraz erken geldiniz. Hâliyle ben de kaçmak zorunda kaldım."

"UV ışıklı casus kalemini daha önce sizin cebinizde gördüğüm için o kişinin siz olabileceği geldi aklıma," di-

yorum, itiraf edercesine. "Ama ne yalan söyleyeyim, bana yardım etmeye çalıştığınızı hiç anlayamadım."

"Aslında o konuda yardımdan çok zararım oldu sanırım," diyor Zebercet Pirüpak, pişmanlıkla karışık bir duyguyla. "Yani neredeyse Yerebatan Sarnıcı'nda canınızdan oluyordunuz. Ben ekibinizle birlikte gidersiniz sanıyordum. O sebeple özür dilerim."

"O benim hatamdı," diyorum, olgunlukla. "Vakit kaybetmemek için hızlı hareket etmem gerektiğini düşünmüştüm, yanılmışım. Peki siz o baykuş bilmecesini nasıl çözdünüz?"

"Ofisinizdeyken yakamdaki Hedwig rozetinden şüphelenip bana o bilmeceyi söylediğinizde hemen düşünmeye başlamıştım. Belki bilginiz vardır. Ben *Oxford History of Art* bölümünden mezun oldum. Yani Sanat Tarihçisiyim. Hâliyle o bulmacayı çözmekte çok da zorlanmadım. Amacım hızlı bir şekilde sizi oraya yönlendirmek ve katili suçüstü oracıkta yakalatmaktı. Ama olmadı."

Eğer ekibimle gitseydim planladığı gibi de olurdu gerçekten. Ama işte benim şu ketum ve fevri işlerim!

"Peki sizi buraya kim gönderdi? Daha çok yurt dışında çalıştığınızı duymuştum."

"Doğru, bu işe kadar öyleydi de zaten. Ancak Fransız Dedektif ve Profil Uzmanı Mösyö Pierre Caron'un ani kayboluşu beni buraya getiren baş etken oldu. Dedektifi iyi tanırdım, buraya geldiğimde daha ilk günden bir şeylerin

ters gittiğini anlamıştım. Ta ki gerçek Mösyö Pierre'in öldüğünü teyit edene kadar..."

Aklıma bir soru daha takılıyor, hemen soruyorum.

"Acar Sığmaz... Fizik mühendisi ve aynı zamanda *Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği* bağışçısı... Neden özellikle bu beyin kılığına girdiniz?"

Zebercet Pirüpak, çok açık ve net bir yanıt veriyor.

"Arkadaşım çünkü! Acar Bey, Fransa'da yaşıyor. Çok kereler oturup sohbet etmişliğimiz vardır kendisiyle. Mösyö Pierre'le ilgili olay büyüyünce dernekle de bağlantısının olduğunu düşünerek onun kılığına girmeye karar verdim. Sağ olsun hiç ikiletmedi, hemen kabul etti teklifimi. Onun yerine geçmek isteyişimin bir sebebi de dernek yetkilileri tarafından tanınmıyor oluşuydu. Yani dernekten kimse Acar Sığmaz'ı görmemişti. Sadece isim olarak biliniyordu. Tabii Roselin Roux'la olan tanışıklığından hiç haberim yoktu. Size yakalanacağım diye o dönem ödüm koptu!"

Şakayla karışık "Peki siz sarnıçta elektrikler kesildiğinde nereye gitmiştiniz?" diye soruyorum.

"İşim gereği sarnıçtaki gizemli misafirleri belli etmeden takip etmem gerekiyordu. Her ne kadar karanlıkta bu mümkün olmasa da yine de görevimi yapmaya çalıştım."

İkimiz de gülmeye başlıyoruz.

Bu esnada Dernek Başkanı Neslişah Ağırnaslı geliyor yanımıza.

"Milas Bey, her şey için teşekkür ediyorum. Şayet bu defterler onların eline geçseydi hiç hoş olmazdı. Dedemden kalan bu kıymetli mirası bir süre daha koruma imkânı tanıdınız bana, iyi ki varsınız."

"Asıl böyle değerli bir sırrı bugüne kadar hiç kimseye belli etmeden sakladığınız ve koruduğunuz için ben teşekkür ederim Neslişah Hanım. Umarım Da Vinci ile dedeniz Mimar Sinan'ın yapıların güçlendirilmesi için yaptıkları çalışmaları siz daha da ileri götürür, gelecek nesle sizlerin de vesilesiyle daha güvenli hayatlar sunarız. Bendeki mektupları da size ulaştıracağımdan hiç şüpheniz olmasın."

Yer altı kütüphanesinden ya da dernek üyelerinin tabiriyle *Saklı Bahçe*'den çıkarken bir tabela dikkatimi çekiyor.

"*MİSADER (Mona Lisa Uluslararası Sanatseverler Derneği)*"

Mona kelimesinin ilk harfi ve **Lisa** kelimesindeki son üç harfin bir araya gelmesiyle oluşan derneğin kısaltma adı, hem simetri uyumuna uyması hem de Mimar Sinan'ın baş harflerine göndermede bulunması açısından beni mutlu ediyor.

26.

Mimar Sinan Türbesi, Süleymaniye

"*Geçti bu demde cihândan pir-i Mimârân Sinan*"

Mimar Sinan'ın sandukasının önündeki hacet penceresinin üzerinde, yekpare bir mermerden yapılmış kitabe bu cümleyle son buluyor.

Engin'le birlikte bunca yaşanan olaydan sonra *Koca Sinan*'ın kabrini ziyaret ediyoruz. İstanbul Suriçi Süleymaniye'deki Kanuni Sultan Süleyman Külliyesi'nin kuzey doğu ucunda bulunan ve 1588 yılında bizzat Mimar Sinan tarafından inşa edilen tarihî türbenin hemen önündeyiz.

Bu bölge Süleymaniye'de İstanbul Müftülüğünün sütunlu kapısından çıkınca hemen solda, Fetva Yokuşu ile Mimar Sinan Caddesi'nin kesiştiği köşede kalıyor.

Aslında o dönemlerde Mimar Sinan'ın evi ile bir Sıbyan Mektebinin de bu bölgede olduğu bilinir ancak maalesef bu yapılar günümüze kadar ulaşamamış.

Kanuni Sultan Süleyman Han Türbesi'nin yanında oldukça mütevazı bir görünüme sahip olan türbe, şüphesiz Mimar Sinan'ın ne kadar gösterişten uzak bir dâhi olduğunun göstergesi...

Neredeyse bir asırlık yaşamı boyunca yüzlerce esere imza atan *Koca Mimar*'ın son eserinin kendi türbesi oluşu da ayrı bir düşündürücü nokta olsa gerek.

Duamı ettikten sonra hemen yanı başımda duran Engin'e bakıyorum bir süre. O da merak ve hayranlıkla yüzlerce şatafatlı caminin, köprünün, hamamın mimarına bakıyor. 99 yıla dört yüzden fazla eser sığdırmak her babayiğidin harcı değil.

Dualarımızı tamamladıktan sonra Süleymaniye Camii'nin avlusundan geçerek tarihî Süleymaniye kuru fasulyecisine oturup, bir güzel karnımızı doyuruyoruz. UV ışıklı casus kalemi sayesinde son bilmeceyi bulup çözdüğüme inanan Engin, bana zorla yemek sözü verdirmişti. Bugün hem onun borcunu bu tarih kokan yerlerde ödüyor hem de son günlerde çok yorucu geçen hayatıma kısa süreli de olsa bir mola veriyorum.

Yemeğimizi yedikten sonra demli çaylarımız önümüze geliyor. Çayı öyle bir hasret ve tutkuyla içiyorum ki!

O anda telefonumun çaldığını fark ediyorum. Arayan sekreterim Aslı... Bizim dedektiflik bürosuna misafirlerim gelmiş ama kim olduklarını bir türlü söyletemedim gitti! Bunun üzerine Engin'le Süleymaniye kuru fasulyecisinden çıkıp Kadıköy Moda'ya doğru yol almaya başlıyoruz.

***

Sonunda dedektiflik bürosuna geliyoruz.

Aklım hâlâ gizemli misafirlerimde. Engin de benim gibi sabırsız, büroya girer girmez kimin geldiğini Aslı'ya soruyor. Bense daha iyi bir çözüm olacağını düşünüp direkt odama giriyorum.

"Milas Bey, nasılsınız?"

Bir de kimi göreyim! Meşhur *Amerikan Gotiği* tablosundaki evli çift karşımda duruyor. Arslan ve Nazlı Asar...

Selamlaşma faslından sonra biraz oturup sohbet ediyoruz. Engin de eşlik ediyor bize. Arslan Asar, onu kurtardığımı düşünerek bana duyduğu minnet karşısında teşekkür ediyor, bense mahcup oluyorum. Eğer bizim Şifreli Dosyalar ekibindeki diğer arkadaşların emekleri de olmasaydı bu olayı zor çözerdik. Hele Zebercet Pirüpak, resmen bizi ipten kurtardı diyebilirim. Ama her şeye rağmen adamın teşekkürünü ve bana aldığı hediyeyi kabul ediyorum.

Heyecanla açtığım paketten bir de ne çıksın? Medusa başlı Türk kahvesi fincan seti! O kadar güzel ve estetik bir şekilde tasarlanmış ki hayran olmamak elde değil. Şayet falınıza baktıracaksanız Medusa başı düz bir hâle geliyor, epey güldük bu duruma.

Kahvelerimizi Medusa başlı fincanlarımızda içerken, "Sahi Arslan Bey," diyorum, sürekli aklımda olan soruyu sormak için fırsat kolladığım bir sıra. "Hala Yerebatan Sarnıcı'nda o Medusa başlarının olduğu yerde ne yaptığınızı söylememekte kararlı mısınız?"

Adam, sonunda pes ediyor.

"Söylemekten ziyade bir türlü yapmaya fırsat bulamadığım şeyi müsaadenizle sizin huzurunuzda yapmak isterim!" diyor. Daha da meraklanıyorum şimdi.

Adama "Buyurun!" der demez Arslan Asar'ın hareketlendiğini fark ediyorum. Ayağa kalkıyor ve eşi Nazlı Asar'ın önünde eğilip cebinden çıkardığı yüzük kutusunu kadına doğru uzatıyor. Olaydan habersiz olduğu anlaşılan Nazlı Hanım'ın yüzü öyle bir kızarıyor ki anlatamam!

"Dinletinin olduğu gece yirminci evlilik yıl dönümümüzdü Milas Bey," diyor adam, hemen sonra. "Nazlı sürekli bana sürpriz yapmıyorsun deyip durur. Ben de yirminci yılımızda onun en çok sevdiği müzede ve Medusa başlı sütun kaidesinin yanında ona hiç unutamayacağı bir sürpriz yapmak istiyordum! Amacım, bu yüzüğü güllerle donattığım Medusa başının yanında vermekti. Elektriği de Nazlı'ya sürpriz olsun diye kestirttim zaten. Elektrikler umduğumdan biraz daha erken kesilmeseydi planımı da gerçekleştirebilecektim. Ama olayların bu noktaya geleceğini nereden bilebilirdim ki!"

"Ne yani," diyorum, ağzım açık kalmış bir ifadeyle. "Size o kadar ısrar etmemize rağmen sırf eşinize sürpriz yapmak istediğiniz için mi bu bilgiyi bizden sakladınız?"

"Yirmi yıl, Milas Bey!" diyor Arslan Asar, gülümseyerek. "Dile kolay, tam yirmi yıl oldu! Benim sürpriz düşmanı olduğumu düşünen eşime hiç unutamayacağı bir sürpriz yapmam gerekiyordu. Özür dilerim ama söyleyemezdim!"

Yüzü kıpkırmızı olan Nazlı Asar, "Bu benim için sıradan bir sürpriz olmadı," diyor, muzip bir ifadeyle. "Bu, hayatımın en büyük sürpriziydi!"

"İnanın, hepimiz için öyleydi!" diyorum. "Hepimiz için..."

Sonrasında Engin'le birlikte kendimizi tutamayıp gülmeye başlıyoruz. Uzun zaman sonra ilk kez katıla katıla gülebildiğim için kendimi şanslı hissediyorum.

SON

Kaynak Kitaplar:

*Atalay, Bülent. *Matematik ve Mona Lisa.* İstanbul: Alfa Yayınları, 2020

*Özgüleş, Muzaffer. *Mimar Sinan Macerası.* İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2016

*Cox, Michael. *Leonardo Da Vinci ve Onun Süper Beyni.* İstanbul: Timaş Yayınları, 2014

*Atçakarlar, Nefise. *Ustalar Ustası Mimar Sinan.* İstanbul: Timaş Yayınları, 2006

*Bramly, Serge. *Leonardo da Vinci.* İstanbul: Agora Kitaplığı, 2004

*Uğurluel, Talha. *Taşlar Yerine Oturdu.* İstanbul: Sivil Toplum Hareketi, 2016

*Isaacson, Walter. *Leonardo da Vinci.* İstanbul: Domingo Yayınevi, 2019

*Kolektif. *Leonardo da Vinci – Ünlü Dâhiler Serisi.* İstanbul: Yakamoz Yayınları, 2022

Yeni kitap önerimiz için karekodu telefon kameranıza okutunuz.

**"Huzur ancak gökyüzünde vardır.
Biz ise yeryüzündeyiz."**

İstanbul Yerebatan Sarnıcı'ndan Edirne Selimiye Camii'ne kadar uzanan aksiyon dolu koşuşturmacanın kazananı iyiler mi olacak yoksa kötüler mi?

Yüzyıllardır ayakta kalmayı başarmış Yerebatan Sarnıcı'nda bulunan ***Mona Lisa*** kostümlü gizemli bir ceset, Şifre Bilimci Milas Ulukan'la Şifreli Dosyalar ekibini harekete geçirir.

16. yüzyıl İtalya'sında aynalı yazı tekniğiyle kaleme alınmış ve ***Güçsüz Karınca*** lakaplı birine hitaben yazılmış sırlı mektupların sahibi, Dedektif Milas'ın bu macerasında en büyük yardımcısı olacaktır. Bu kişi, en önemli Rönesans sanatçılarından ve bilim insanlarından biri olan Leonardo da Vinci'nin ta kendisidir!

"Bazı icatların gizliliği, keşfinden daha önemlidir!"
Tarihin gizemli gerçekleriyle şifreli ipuçlarını bir araya getiren sürpriz sonlu bir Dedektif Milas polisiyesi!

GENÇ TİMAS
ROMAN
İÇİNDE NE VAR?
POLİSİYE
TARİH
GİZEM
ISBN: 978-605-08-4784-0
9 786050 847840
iyi ki kitaplarım var... genctimas.com genctimas genc_timas